

Merikarvian kalastusalueen KÄYTTÖ- JA HOITOSUUNNITELMA 2013 - 2017

Johanna Heikurinen
Markku Nieminen

SISÄLTÖ

1	KUVAILULEHTI JA THIVISTELMÄ	5
A-OSA: YLEISSUUNNITELMA 2013 – 2017..... 8		
2.1	JOHDANTO	8
3	MERIKARVIAN KALASTUSALUE 2013	9
3.1	KALASTUSALUEEN YLEISKUVAUS.....	9
3.2	KALASTUSALUEEN JÄSENET, VESIALUEIDEN OMISTUS.....	11
3.3	VESIEN TILA JA KUORMITUS	12
	<i>Merikarvian edusta.....</i>	<i>12</i>
	<i>Jokialueet .....</i>	<i>14</i>
	<i>Järvet.....</i>	<i>20</i>
3.4	KALAVESIEN KÄYTÖN SUUNNITTELU	28
3.5	SUOJELUALUEET	28
4	KALASTUSALUEEN TOIMINNAN NYKYTILA.....	29
4.1	SUUNNITTEILLA OLEVAT HANKKEET	30
4.2	TALOUS	30
4.3	SUUNNITELMAN VOIMASSAOLO.....	30
5	KALATALOUDELLINEN KEHITYS MERIKARVIAN KALASTUSALUEELLA	31
5.1	KALAKANTOJEN NYKYTILA.....	31
	<i>Silakka.....</i>	<i>32</i>
	<i>Lohi.....</i>	<i>33</i>
	<i>Siika.....</i>	<i>34</i>
	<i>Meritaimen.....</i>	<i>35</i>
	<i>Ahven.....</i>	<i>36</i>
	<i>Muut lajit.....</i>	<i>37</i>
	<i>Rapu.....</i>	<i>38</i>
5.2	AMMATTIKALASTUS	39
5.3	HARMAAHYLKEIDEN JA MERIMETSOJEN VAIKUTUS AMMATTI- JA KOTITARVEKALASTUKSEEN	41
5.4	KALANKASVATUS	45
5.5	KALASTUSMATKAILU.....	46
5.6	KOTITARVE- JA VIRKISTYSKALASTUS	47
	<i>Lupa-alueet.....</i>	<i>47</i>
	<i>KALASTUKSEN VALVONTA .....</i>	<i>52</i>
	<i>Kalaväylät.....</i>	<i>52</i>
	<i>Kalastusrajoitukset ja alamitat .....</i>	<i>52</i>
5.7	KALAVESIEN HOITO JA KUNNOSTUKSET	53
	<i>Kalaistutukset ja niiden rahoitus .....</i>	<i>53</i>
5.8	KALAVESIEN KUNNOSTUKSET.....	54

B - OSA: TOIMENPIDESUUNNITELMA 2013 - 2017	55
1 TAVOITTEET	55
2 KALASTUSALUEEN VISIO	56
4 KALATALOUDELLINEN SWOT-ANALYYSI.....	57
5 SUUNNITTELUALUE I - MERIALUEEN KÄYTTÖSUUNNITELMA.....	58
5.1 VESIALUEIDEN KÄYTÖN PERUSTEET	58
5.2 AMMATTIKALASTUS	59
5.3 ALUEEN OSAKASKUNNAT JA KALASTUSSEURAT	59
5.4 KALASTUKSEN JÄRJESTELY	60
<i>Pyydysyksiköinti.....</i>	<i>60</i>
<i>Pyydys- ja pyyntirajoitukset.....</i>	<i>60</i>
<i>Kalojen alamittasuositukset.....</i>	<i>60</i>
5.4 SEURANNAN JÄRJESTÄMINEN	61
<i>Saaliskirjanpito .....</i>	<i>61</i>
<i>Kalastustiedustelu.....</i>	<i>62</i>
<i>Saalisnäytteet.....</i>	<i>62</i>
5.5 KALASTUKSEN VALVONTA.....	63
6 SUUNNITTELUALUE I - MERIALUEEN HOITOSUUNNITELMA.....	65
6.1 ISTUTUKSET	65
<i>Meritaimen.....</i>	<i>66</i>
<i>Siika.....</i>	<i>66</i>
<i>Merilohi.....</i>	<i>66</i>
<i>Kuha.....</i>	<i>67</i>
<i>Made.....</i>	<i>67</i>
6.2 HOITOKALASTUS.....	68
7 SUUNNITTELUALUE II - JÄRVET	69
7.1 VESIALUEET	69
7.2 POOSJÄRVI.....	70
7.3 POIKELJÄRVI	70
7.4 UKSJÄRVI	71
7.5 LAUTTIJÄRVI	71
7.6 VÄHÄJÄRVI	72
7.7 KIVIJÄRVI.....	72
7.8 HAAPIJÄRVI.....	72
7.9 LAMPINJÄRVI	72
7.10 ARVEJÄRVI.....	72
8 SUUNNITTELUALUE III - JOET.....	74
8.1 JOKIVESISTÖT.....	74
8.2 MERIKARVIANJOKI.....	74
8.3 ETELÄJOKI	75
8.4 POHJAJOKI	75
8.5 KASALANJOKI.....	76
8.6 TROLSSINJOKI	76
LÄHTEET	77

KARTAT JA KUVAT

KANNEN KUVA: Mikael Laine - Tmi ML-Foto

Kartta 1. Merikarvian kalastusalue.	10
Kartta 2. Kasalanjoki.	14
Kartta 3. Trolssinjoki.	15
Kartta 4. Merikarvianjoki.	16
Kartta 5. Tuorijoki.	17
Kartta 6. Pohjajoki.	18
Kartta 7. Noormarkunjoki ja Eteläjoki.	19
Kartta 8. Honkajärvi.	20
Kartta 9. Lauttijärvi.	21
Kartta 10. Vähäjärvi.	22
Kartta 11. Uksjärvi.	23
Kartta 12. Lampinjärvi.	24
Kartta 13. Haapijärvi ja Kivijärvi.	25
Kartta 14. Poosjärvi.	26
Kartta 15. Poikeljärvi.	27
Kartta 16. Natura2000-alueet Merikarvian kalastusalueella (SYKE).	28
Kuva 1. Pintavesien ekologinen tila Satakunnassa (www.ymparisto.fi)	13
Kuva 2. Merikarvian rannikkomaisemaa. (Kuva: Mikael Laine - Tmi ML-Foto)	13
Kuva 3. Aktiivisen kalastusalueen perustana ovat sen aktiiviset jäsenet. Kalastusalueen sisävesipalaveri Noormarkussa huhtikuussa 2013 (Kuva: Johanna Heikurinen).	30
Kuva 4. Push up-rysä (Kuva: Ari Uusimäki).	40
Kuva 5. Harmaahylkeet aiheuttavat päänvaivaa niin ammatti-, kuin kotitarvekalastajillekin. (Kuva: Ari Uusimäki)	41
Kuva 6. Merikarvian merimetsokolonia on yksi suurimpia. (Kuva: Tapio Ristimäki)	44
Kuva 7. Kalastusmatkailu on kovassa nosteessa Merikarviolla (Kuva: Henri Vaarala)	46
Kuvat 8 ja 9. Kalastutukset ovat tärkeitä myös vapaa-ajan kalastuksen ja kalastusmatkailun kannalta (Kuvat: Mikael Laine - Tmi ML-Foto ja Henri Vaarala)	51
Kuva 10. Kalastusalueen virtavesissä on paljon potentiaalia (Kuva: Mikael Laine - Tmi ML-Foto)	54
Kuva 11. Säännöllinen seuranta luo parhaan mahdollisen pohjan käytön ja hoidon suunnittelulle. Hallituksen asiantuntijajäsen Markku Nieminen mittaamassa vedenlaatua syksyllä 2013. (Kuva: Ari Uusimäki)	61
Kuva 12. Istutukset ovat kalavesien hoitoa konkreettisimmillaan. (Kuva: Tapio Ristimäki)	65
Kuva 13. Hyvin hoidetulla järvellä on suuri virkistyskäyttöarvo (Kuva: Henri Vaarala).	69
Kuva 14. Järvialueiden hoitoon kannattaa panostaa. (Kuva: Mikael Laine - Tmi ML-Foto)	73

KAAVIOT

Kaavio 1. Eri saalislajien prosentuaalinen osuus Merikarvian ammattikalastuksen kokonaissaaliista v.1988-2011.	31
Kaavio 2. Silakkasaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011.	32
Kaavio 3. Lohisaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011.	33
Kaavio 4. Siikasaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011.	34
Kaavio 5. Meritaimensaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011.	35
Kaavio 6. Ahvensaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011.	36
Kaavio 7. Lahna- ja särkisaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011.	37
Kaavio 8. Kuoresaaliiden kehitys Merikarviolla v.1988-2011 (RKTL).	38
Kaavio 9. Ammattikalastajien lukumäärä Merikarviolla v. 1997-2011 (RKTL)	39
Kaavio 10. Merimetson pesimäkannan kehitys 2005-2012 (SYKE)	43
Kaavio 11. Kalankasvatus Merikarviolla v.1990-2011 (V-S ELY 2012)	45

TAULUKOT

Taulukko 1. Kalatalousviranomaisten ja neuvontajärjestöjen yhteystiedot	7
Taulukko 2. Lainsäädännön perusteella kalastusalueen toimivaltaan kuuluvat lainsäädännölliset päätökset ja velvollisuudet.	29
Taulukko 3. Hylkeiden saaliille aiheuttamia vahinkoja raportoineet kalastusyksiköt ICES-osa-alueittain vuosina 2000-20011. (RKTL, 2012).	42
Taulukko 5. Kalastuslupajärjestelmä. (Kalatalouden keskusliitto)	48
Taulukko 6. Kalastusluvut merelle vuonna 2013	49
Taulukko 7. Kalastusluvut Merikarvianjoelle vuonna 2013.	50
Taulukko 8. Kalastusrajoitukset.	52
Taulukko 9. Merikarvian kalastusalueen toteuttamia kalaistutuksia v.2008-2012 (laji, ikä, kpl)	53
Taulukko 10. Kalataloudellinen SWOT-analyysi	57
Taulukko 11. Merialueen toimenpidesuunnitelmia.	64
Taulukko 12. Kalaistutusten toimenpidesuunnitelmat.	68
Taulukko 13. Järvialueiden toimenpidesuunnitelmat.	73
Taulukko 14. Jokialueiden toimenpidesuunnitelmat.	76

LIITTEET Liite 1. Suojelualueet Merikarvian kalastusalueella: Natura2000-alueet, Selkämeren Kansallispuisto, sekä rauhoitusalueet.

1 Kuvailulehti ja tiivistelmä

Kalastusalueen nimi ja numero	Merikarvian kalastusalue, nro 207
Kotipaikka	Merikarvia
Pinta-ala (km ²)	149 km ²
Lääni	Länsi-Suomen lääni
Kunta	Merikarvia, Pori, Siikainen, Pomarkku
ELY-keskus	Varsinais-Suomi
Jäsenet	Osakaskuntia 18 kpl, yksityisiä vesialuelohkoja 5 kpl.
Viereiset kalastusalueet	251 Kristiinankaupungin-Isojoen kalastusalue, 206 Isojärven kalastusalue, 205 Kullaan kalastusalue, 208 Porin kalastusalue
Hyväksymismerkinnät	Kalastusalueen kokouksen päätöksen mukaan Yleissuunnitelma hyväksytty <u>02.12.2013</u> Toimenpidesuunnitelmat hyväksytty <u>02.12.2013</u>
Voimassaoloaika	Vuosikokous 2013 – vuosikokous 2017. Päivitetään vuosittain.
Liitteet	Suojelu- ja rauhoitusalueet Merikarvian kalastusalueella.
Nähtävillä / saatavissa	Kalastusalueen puheenjohtaja ja isännöitsijä, Varsinais-Suomen ELY-keskus
Tekijät	Merikarvian kalastusalue, Johanna Heikurinen, Markku Nieminen 2012-2013
Vuosi	2013
Visio 2017	Vesialueita hyödynnetään entistä tehokkaammin ja kestävä kalastuksen mukaisesti. Sisävesien virkistyskäyttömahdollisuudet ovat kohentuneet oleellisesti ja veden laadun parantamiseen liittyviin toimenpiteisiin on ryhdytty. Turvetuotannon kiistanalaiset, vesistöjä kuormittavat päästöt on huomioitu niin, että vedenlaatu on asteittain parantumassa ja haitat vesien virkistyskäytölle parantuneet. Elinkeinokalastuksen ja kalastusmatkailun toimintaedellytykset huomioidaan alueellisesti merkittäviksi elvytyksen kohteiksi. Meritaimenen, meriharjuksen ja jokirapukannan uhkakuvat ovat hälvenneet ja elvyttäviin toimenpiteisiin on ryhdytty. Hylje- ja merimetsokannat eivät aiheuta sanottavaa haittaa vesialueiden käyttäjille ja ympäristölle

Tiivistelmä

Pohjarannan ja Alakylän kalastajainseurojen vetouistelualue	
Yhtenäislupa-alueet	Noin 7000 ha vesialueita kalastajainseurojen merialueella. Lupa 25 euro / vuosi, tai 10 euro / viikko. Luvat maksetaan Alakylän ja Pohjarannan kalastajainseuran tilille POP Merikarvia FI44 5702 6520 0082 17. Tiedustelut: Tapio Ristimäki p.0500 – 862 190 ja Ari Uusimäki, p. 0400- 598 558
Kalastusalueen antamat kalastusta koskevat määräykset ja kiellot	Kalastusasetuksen mukaiset alamitat. Lohikalojen alamitat Merikarvian Kalakierroksen hallinnoimalla Merikarvianjoella: Harjus 50 cm, taimen 60 cm, lohi 60 cm. Siialla ja kirjolohella ei ole alamittaa.
Suojelualueet	Merkittävimmät luonnonsuojelualueet kalastusalueella kuuluvat Natura 2000-verkostoon. Alueiden yhteenlaskettu pinta-ala on noin 7300 ha. FI0200033, Kasalanjokisuu FI0200076, Pooskerin saaristo FI0200077, Ouran saaristo FI0200034, Poosjärvi Selkämeren kansallispuistoon kuuluu vesialueita noin 200 km ² .
Istutukset ja veloitteet	<u>Kalastusalueen istutukset 2004-2011:</u> Meritaimen 2-3 v, 1560 kpl / vuosi. Vaellussiika 1-kes., 4500 kpl / vuosi. Kuha 1-kes., 10450 kpl / vuosi. <u>Veloitteet</u> 6500 euroa / vuodessa (VAPO)
Suunnitellut seurantahankkeet	Saaliskirjanpito Kalastustiedustelu Saalisnäytteet (kuha, siika)

Merikarvian kalastusalueen käyttö- ja hoitosuunnitelman ovat rahoittaneet Varsinais-Suomen ELY-keskus (kalastuksenhoitomaksuvarat), Merikarvian kalastusalue, sekä seuraavat alueen kalastajainseurat ja osakaskunnat: Alakylän yhteisen vesialueen osakaskunta, Alakylä I kalastuskunta, Merikarvian Ylikylän kalastusosakaskunta, Ahlaisten Ylikylän osakaskunta, Kasalan osakaskunta, Kööriän kalastuskunta ja Riispyyn kalastajainseura ry.

Taulukko 1. Kalatalousviranomaisten ja neuvontajärjestöjen yhteystiedot

Kalatalousviranomainen	Ympäristölupaviranomainen
<p>Varsinais-Suomen ELY-keskus Kalatalouspalvelut Itsenäisyydenaukio 2, 20800 Turku p. 020 636 0060 (vaihde) www.ely-keskus.fi/varsinais-Suomi</p>	<p>Lounais-Suomen Aluehallintovirasto (AVI), Turun päätoimipaikka Itsenäisyydenaukio 2, PL 22, 208010 Turku p. 020 636 1050 (vaihde) www.avi.fi/fi/virastot/lounaissuomenavi</p>
Kalatalousneuvonta	Merikarvian kalastusalue
<p>ProAgria Länsi-Suomi ry Satakunnan kalatalouskeskus Itsenäisyydenaukio 35 A 28130 Pori p.0400-590 251 tero.ylikyla@proagria.fi http://lansi-suomi.proagria.fi/toimialat/kalat-ja-vesialueet</p>	<p>Hallituksen puheenjohtaja Ari Uusimäki p. 0400 598558 ari.uusimaki@pp.inet.fi Isännöitsijä Johanna Heikurinen p. 0400 164044 jheikurinen.tmi@pp.inet.fi</p>

2 A-OSA: Yleissuunnitelma 2013 – 2017

2.1 Johdanto

Merikarvian kalastusalueen uuden käyttö- ja hoitosuunnitelman laatiminen käynnistettiin loppuvuodesta 2012. Edellinen käyttö- ja hoitosuunnitelma on laadittu vuonna 1993. Uusi suunnitelma laaditaan viiden vuoden aikajänteelle. Vuoden 2012 loppuilla toteutetussa Merikarvian kalastusalueen nykytila ja kehittämissuunnitelma -hankkeen aikana selvitettiin kalastusalueella toimivien sidosryhmien (ammattikalastus, kalankasvatus, kalastusmatkailu, osakaskunnat, kalastajainseurat) toiminnan nykytilannetta, kehitystarpeita, sekä keinoja alueen kalatalouden toimintaedellytysten parantamiseen ja yhteistyön lisäämiseen. Muutokset kalataloudessa, kalakannoissa sekä lainsäädännössä pakottavat tarkastelemaan kalavesien suunnittelutarpeita uudella tavalla. Käyttö- ja hoitosuunnitelman lähtökohtana on ongelmakeskeinen lähestymistapa, jossa kunkin osa-alueen nykytilan suunnittelutarpeet ja ongelmat ratkaistaan toistuvalla kaavalla. Suunnittelutarpeiden tunnistamisen jälkeen määritellään ideaali tavoitetilä ja toimenpiteet, joilla tavoitteeseen päästään. Tavoitteiden toteutumista säädellään seurannalla, joka on esitetty toimenpidesuunnitelmien taulukoinnissa. Toimenpidesuunnitelmien uudentyypisellä esittämisellä tavoitellaan entistä toimivampaa käyttö- ja hoitosuunnitelmaa, joka auttaa kalastusaluetta kasvamaan toimialueensa kalatalouden edunvalvojana. Useamman vuoden päähän laaditut tavoitetilät mahdollistavat pitkäjänteisempää toiminnan suunnittelua. Kalastuslain kokonaisuudistus ja ennakoimattomat muutokset toimintaympäristössä antavat aiheita tarkistaa tavoitteita vuosittain.

Kalastusalueiden välistä yhteistyötä tulisi edelleen tiivistää, tekeillä olevaa kalastuslain kokonaisuudistusta ennakoiden: On hyvin todennäköistä, että maamme kalastusalueiden määrä puolitetaan tulevaisuudessa. Varsinais-Suomen ja Satakunnan kalastusalueiden ja kalataloushallinnon yhteiset keskustelut ovat nostaneet keskiöön yhteistyön merkityksen ja luontaisemman lähestymistavan vaelluskalojen hoitosuunnitelmia laatiessa. Luonnonmädistä perustettava poikashautomo, virtavesikunnostukset ja luontaisten kalakantojen tukeminen alkuperältään samaa kantaa olevilla istukkailla ovat arvovalintoja, joita kohden on helpompi ponnistella yhteisvoimin. Merimetso- ja harmaaahyljeongelma yhdistävät merialueella niin osakaskuntia kuin ammattikalastajia Selkämeren pohjoisosasta aina Saaristomerelle saakka.

Kalastusalueen rajojen sisäpuolella työmaata riittää alueellisen yhteistyön aktivoinnissa ja kyselytulosten pohjalta apua tarvitsevien osakaskuntien ja kalastajaseurojen tukemisessa. Kalastusalueen tulisi ennen kaikkea olla toimialueensa kalatalouden aktiivinen pääkoordinaattori, linkki ruohonjuuritason ja virkamiesten välillä. Käyttö- ja hoitosuunnitelma on tähän erinomainen työkalu. Suunnitelman päivityksen pohjana on käytetty laajalti materiaalia niin kalastusalueen toteuttamista kyselyistä, kuin Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen, kuin Kokemäenjoen Vesistön Vesiensuojeluyhdistys ry:n laatimasta tutkimustiedosta.

3 Merikarvian kalastusalue 2013

3.1 Kalastusalueen yleiskuvaus

Merikarvian kalastusalue sijaitsee Selkämeren rannikolla (kartta 1). Kalastusalueen ohjesääntö on vahvistettu vuonna 1994, ja kalastusalueen hallinnon kotipaikkana on Merikarvian kunta. Hallinnollisesti Merikarvian kalastusalue kuuluu Länsi-Suomen lääniin ja Varsinais-Suomen ELY-keskuksen kalatalouspalveluiden toimialueeseen. Kalastusalueen vesialueet kuuluvat Karvianjoen vesistöalueeseen.

Kalastusalue käsittää yleispiirteittäin seuraavat vesialueet: Merikarvian edustan merialue ja siihen laskevat joet, mm. Merikarvianjoki, Pohjajoki, sekä Eteläjoki ja Poosjärvi. Kalastusalueella on vesipinta-alaa noin 14 500 ha ja siihen kuuluvat 18 osakaskunnan ja viiden yksityisen vesialueen omistajan vesialueet.

Merikarvian kalastusalueen vesiin kuuluu kymmenkunta järveä. Järvien yhteenlaskettu pinta-ala kalastusalueella on arviolta 1500 hehtaaria. Yli sadan hehtaarin kokoisia järviä alueella on ainoastaan kaksi: Poosjärvi (357 ha), ja Uksjärvi (110 ha). Kalastusalueen merialueelle laskee viisi jokea: Kasalanjoki, Trolssijoki, Merikarvianjoki, Pohjajoki ja Eteläjoki. Jokivesiä kuormittavat eniten hajakuormitus (turvesoilta tuleva ravinnekuormitus).

Kartta 1. Merikarvian kalastusalue.

3.2 Kalastusalueen jäsenet, vesialueiden omistus.

Osakaskunnan tehtävänä on kalastuksen ja kalakannan hoidon järjestäminen niin, että kalastuslain tavoitteet toteutuvat. Merikarvian kalastusalueella on jäsenrekisterin tietojen mukaan 18 osakaskuntaa ja 4 kalastajainseuraa, sekä yksityisiä vesialueita, kuten Pooskerin tila. Vesialueita omistavat myös mm. UPM Kymmene, A. Ahlström Kiinteistöt Oy ja Metsähallitus. Useilla alueilla toimii osakaskunnan lisäksi myös kalastajainseura. Kalastusalueen jäsenten toiminnan tilaa kartoitettiin loppuvuodesta 2012 kirjekyselyn ja kehittämisillan avulla. Vastausten mukaan vapaa-ajan kalastusta jokaisella vesialueella. Ammattikalastusta harjoitettiin keskimäärin joka toisella, ja kalastusmatkailua joka kolmannella vesialueella.

Tavallisimmat yhteisöjen toimintamuodot ovat kokoukset (omat ja kalastusalueen), sekä kalaistutusten suorittaminen. Yhteisöjen toiminnan ongelmat pääpiirteittäin vähäisiä – alle puolella vastanneista oli ongelmia riittävien henkilöresurssien kanssa. Kyselyllä jäi tavoittamatta jäi seitsemän osakaskuntaa, enimmäkseen pieniä, sisävesillä toimivia yhteisöjä, jotka ovat suurella todennäköisyydellä passiivisia. Kalastuslain 64 §:n mukaan yksityisen vesipalstan omistaja tai osakaskunnan kokous voi määräenemmistöpäätöksellä siirtää sille kuuluvat kalakantojen hoitoa ja kalastuksen järjestämistä koskevat tehtävät kalastusalueelle. Selvittelysopimuksessa määritellään kalastusalueelle siirrettyjen tehtävien rajaukset, suorittamistavat, sekä tulojen ja kustannusten jakaminen (Kalastuslaki 16.4.1983/286, 64 §), sekä selvittelysopimuksen irtisanomisaikaa ja –menettelyä koskevat ehdot. Tarvittaessa kalastusalue laatii selvittelysopimukset ja toteuttaa omistajien ja osakaskuntien kalastusalueelle suoritettavaksi siirtämät tehtävät.

3.3 Vesien tila ja kuormitus

Merikarvian edusta

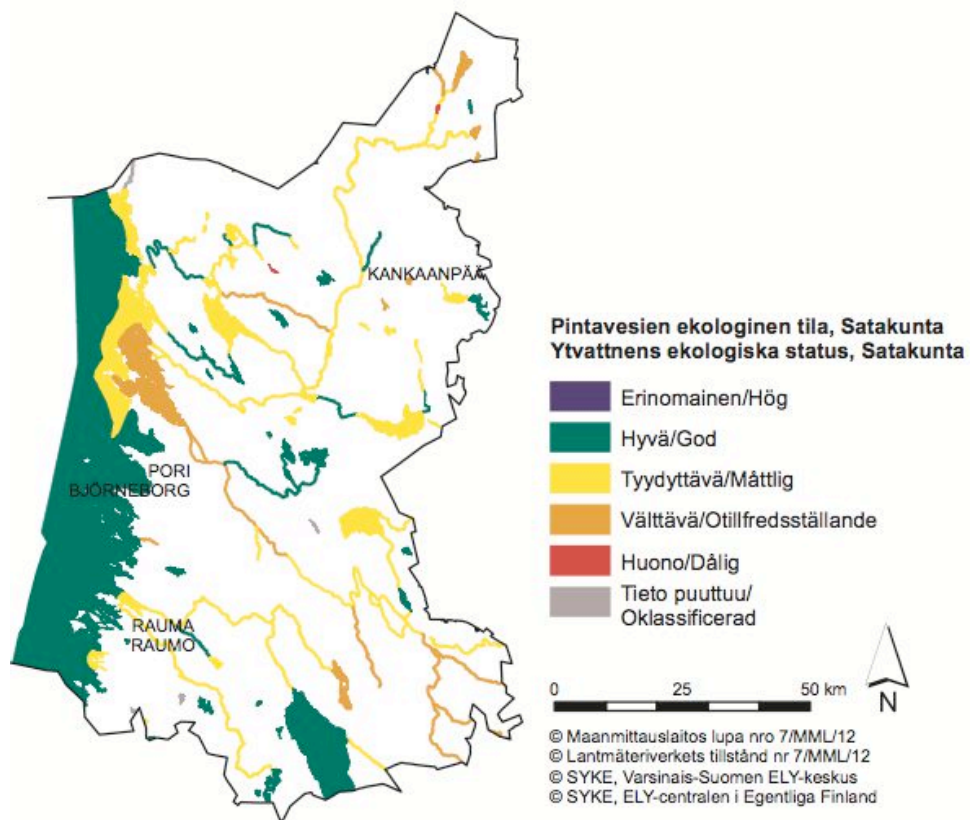
Selkämeri käsittää Pohjanlahdella Ahvenanmaan/Saaristomeren ja Merenkurkun välisen merialueen. Saaristomeren rajalla alue on saaristoista ja kallioista, pohjoisempaan esiintyy myös hiekkasärkkiä ja matalia sedimenttipohjia, ja myös ihmisen voimakkaan vaikutuksen alaisia alueita, kuten Kokemäenjoen suisto. Suuri osa Selkämerestä on hyvin altis avomereltä puhaltaville tuulille. Vedenlaatu on Selkämerellä parempi kuin Saaristomerellä ja Suomenlahdella. (SYKE, 2012). Suomen ympäristökeskuksen laatima pintavesien ekologinen luokittelu (kuva 1) kuvaa vesistön nykytilaa biologian keinoin, eli miten vesiluonto reagoi ihmistoiminnan aiheuttamiin muutoksiin. Luokittelu on laadittu kalakantojen, vesikasvien, pohjalevien, kasviplanktonin ja pohjaeläinten tilan perusteella vuosien 2006-2012 seuranta tutkimukseen nojaten.

Luokituksen mukaan pintavesien tila on Merikarvian merialueella tyydyttävän ja hyvän välimaastossa. Lounais-Suomen Ympäristökeskuksen julkaisemassa ”Miten voit, Selkämeri?” raportissa Reijo Oravainen (MMM, limnologi) luonnehtii Merikarvian merialueen edustan vesien tilaa ja kuormitusta seuraavanlaisesti:

”Merikarvian rannikon edusta on matalaa, lievästi rehevää murtovesialuetta. Ulkomereen rajoittuvassa saariston länsiosassa veden laatu lähenee karun murtoveden laatua. Happiongelmia ei alueella esiinny vesialueen mataluuden takia. Veden yleislaatu on hyvä. Rannikon läheiset vedet ovat sameampia ja ravinteikkaampia kuin ulommat alueet. Merikarvian kunnan jätevesien vaikutukset eivät ole olleet tarkkailutuloksista yksilöitävissä hyvien laimennusolojen ansiosta.

Merikarvian edustan veden laatu vaihtelee varsin laajasti. Vaihtelua aiheuttaa alueelle purkautuva Karvianjoki, joka tuo mukanaan runsasravinteista ja humuspitoista makeaa vettä. Murtoveden ja jokiveden suhteista riippuen rehevyys vaihtelee lievästi rehevästä rehevään. Keskimääräinen fosforipitoisuus on ollut rannikon lähellä 22 µg/l ja typpipitoisuus 310 µg/l. Fosforipitoisuus on kaksinkertainen puhtaan murtoveden pitoisuuteen verrattuna. Talviaikana myös Kokemäenjoen vaikutus saattaa ulottua Merikarvialle saakka jäätilanteesta riippuen. /.../ Ulkomeren tuntumassa veden laatu on jonkin verran parempi kuin rannikon läheisyydessä. Fosforipitoisuus on ollut keskimäärin 17 µg/l ja typpipitoisuus 290 µg/l. Rehevyyden nousu on ulompana vähäisempi kuin lähempänä rannikkoa. Suolapitoisuuden kehityssuunta on laskeva kuten koko Selkämeren alueella.”

(Oravainen, R., 2005).

Kuva 1. Pintavesien ekologinen tila Satakunnassa (www.ymparisto.fi)

Kuva 2. Merikarvian rannikkomaisemaa. (Kuva: Mikael Laine - Tmi ML-Foto)

Kasalanjoki

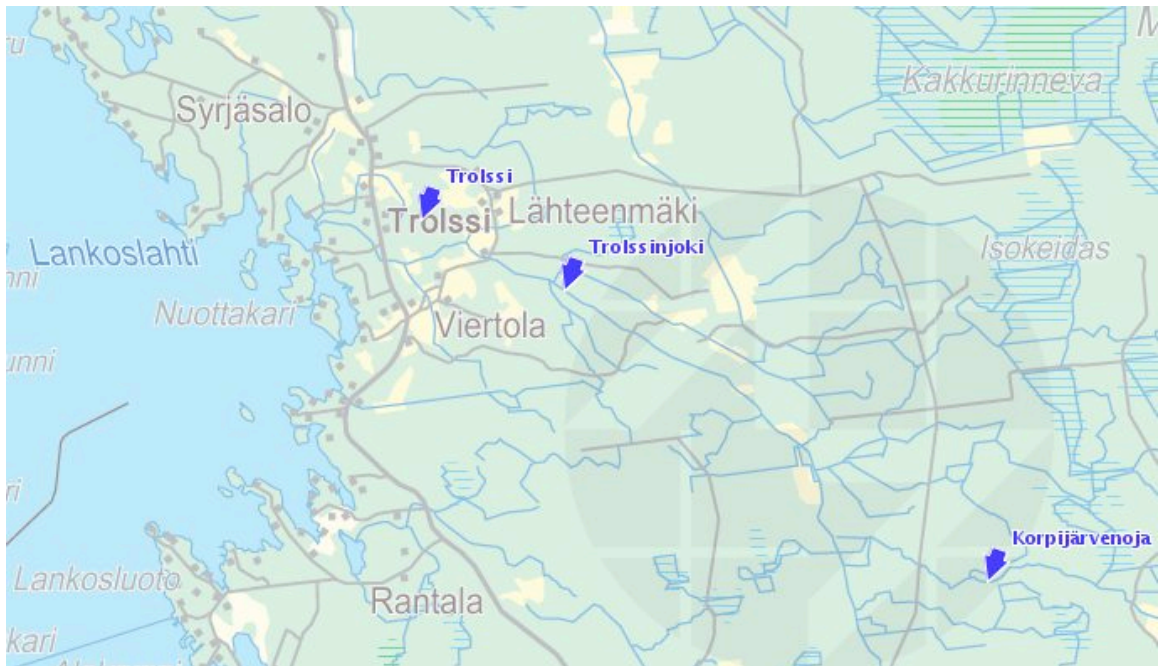

Kartta 2. Kasalanjoki.

Kasalanjoki saa alkunsa Kristiinankaupungin ja Merikarvian suoalueilta. Joen varrella on useita matalia, osittain umpeenkasvaneita järviä kuten Heikinjärvi. Myös Kristiinankaupungin puolella sijaitsevan Storsjöträsketin vedet laskevat Kasalanjokeen. Kasalanjoki laskee Merikarvian pohjoispuolella Riispyyn ja Kasalan edustan matalaan merenlahteen. Valuma-alueella on tehty paljon suo- ja metsäojituksia, ja jokea on myös perattu. Joen vesi onkin erittäin tummaa ja humuspitoista ja laadultaan heikkoa. Jokisuuhun on kertynyt runsaasti joen mukanaan tuomaa lietettä ja se on entisestään mataloitunut. Joessa on ollut rapuja, mutta nykyään kalataloudellinen merkitys on vähäinen osittain huonon veden laadun takia. Kasalanjokisuus kuuluu Natura 2000 –verkostoon. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006).

Kalastusalueen toteuttaman kyselyn perusteella Kasalanjokisuun alueella kalastaa arviolta 120 virkistyskalastajaa, 30 kotitarvekalastajaa ja 3 ammattikalastajaa. Tärkeimmiksi saalislajeiksi nimettiin ahven, siika, taimen, silakka ja hauki.

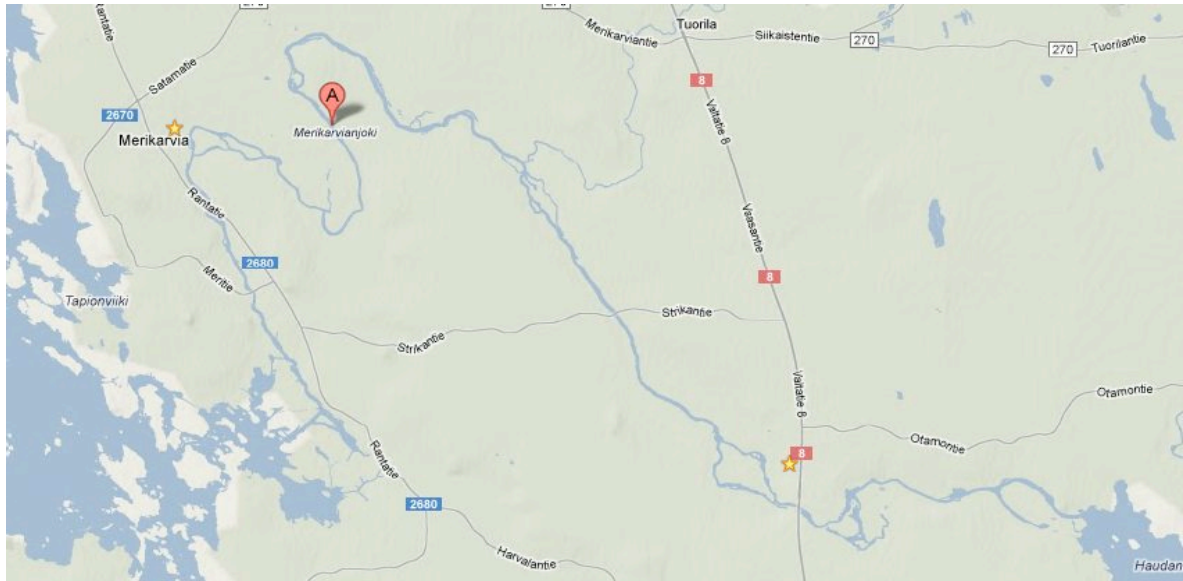
Trolssinjoki

Kartta 3. Trolssinjoki.

Trolssinjoki on pieni joki Merikarvian kalastusalueen pohjoisosassa, joka saa alkunsa Korpjärvenojasta. Alueella on useita suo- ja turvetuotantoalueita. Trolssinjokeen laskevat vedet purkautuvat Pohjanlahteen Trolssin kylän läpi. Jokisuulla kalastaa kolmisenkymmentä aktiivista mökkiläistä, joille ahven ja hauki ovat tärkeitä saaliskaloja. Joen laskukohtassa merialueella toimii neljä ammattikalastajaa. Alueella on kolme lahtea, joissa sijaitsee hauen kutualueita. Myös mateen tiedetään nousevan alueelle. Lahnakannat ovat alueella runsaat, ja joesta on paikallisten antamien tietojen mukaan tavattu myös pikkunahkiaista. Happamien nevesien takia alueelle ei ole istutettu rapuja pariinkymmeneen vuoteen. Jokialueella on talviaikaan esiintynyt kalakuolemia pH:n heilahtelujen vuoksi. Kalastusalue on istuttanut kuhan- ja meritaimenen poikasia Demasöörin alueelle.

Merikarvianjoki

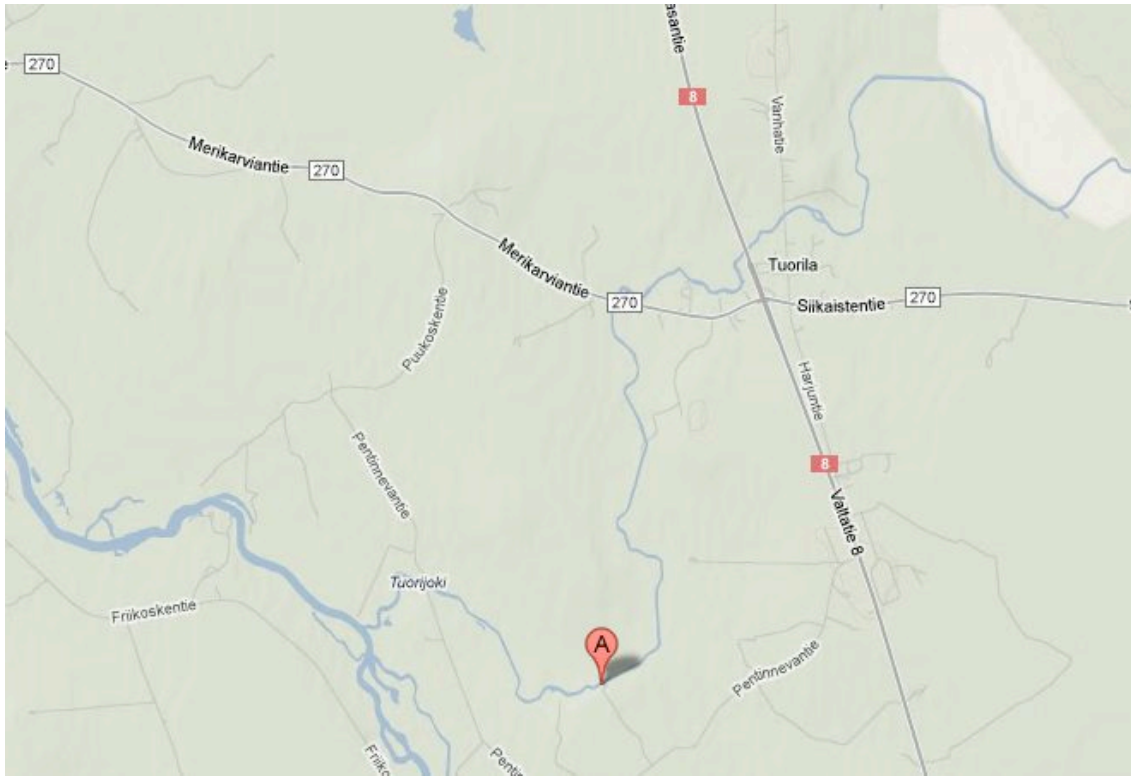

Kartta 4. Merikarvianjoki.

Runsaskoskinen Merikarvianjoki saa alkunsa Isojärven pohjoispäässä sijaitsevalta Kurikanniskan säännöstelypadolta ja laskee Selkämereen Merikarvian edustalla. Joen pituus on noin 27 kilometriä, josta koski- ja virtapaikkoja alueella on noin 6 kilometriä, laajimmat koskialueet ovat Lankoski, Puukoski, Stäävit- Vaadinkoski sekä Holmankoski. Joen veden laatu on yläosasta luokiteltu välttäväksi, alaosa tydyttäväksi. Vaelluskaloilla on merestä vapaa nousuyhteys koko joen matkalle. Lankoskella, noin 22 kilometriä jokisuusta on kalaporras, joka oli osa joella vuonna 1996 tehtyä kalataloudellista kunnostustyötä. Alueella on tehty useita koskikunnostuksia viime vuosien aikana ja Merikarvianjoki onkin Suomen suosituimpia virkistyskalastuskohteita. (Merikarvianjoki.fi, Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Yleisimpiä saalislajeja Merikarvianjoella ovat kirjolohi, meritaimen, lohi ja siika. Alueelle istutetaan paljon kalaa vuosittain, ja myös kalastusalue on istuttanut Merikarvianjokisuulle vaellussiian poikasia 2000-4000 kappaletta vuosittain, sekä kuhanpoikasia. Istutettujen lajien lisäksi Merikarvianjoessa esiintyy myös seuraavia kalalajeja: Harjus, ahven, hauki, made, kiiski, kivisimppu, lahna, pasuri, salakka, seipi, sulkava, särki, säyne, ankerias ja nahkiainen.

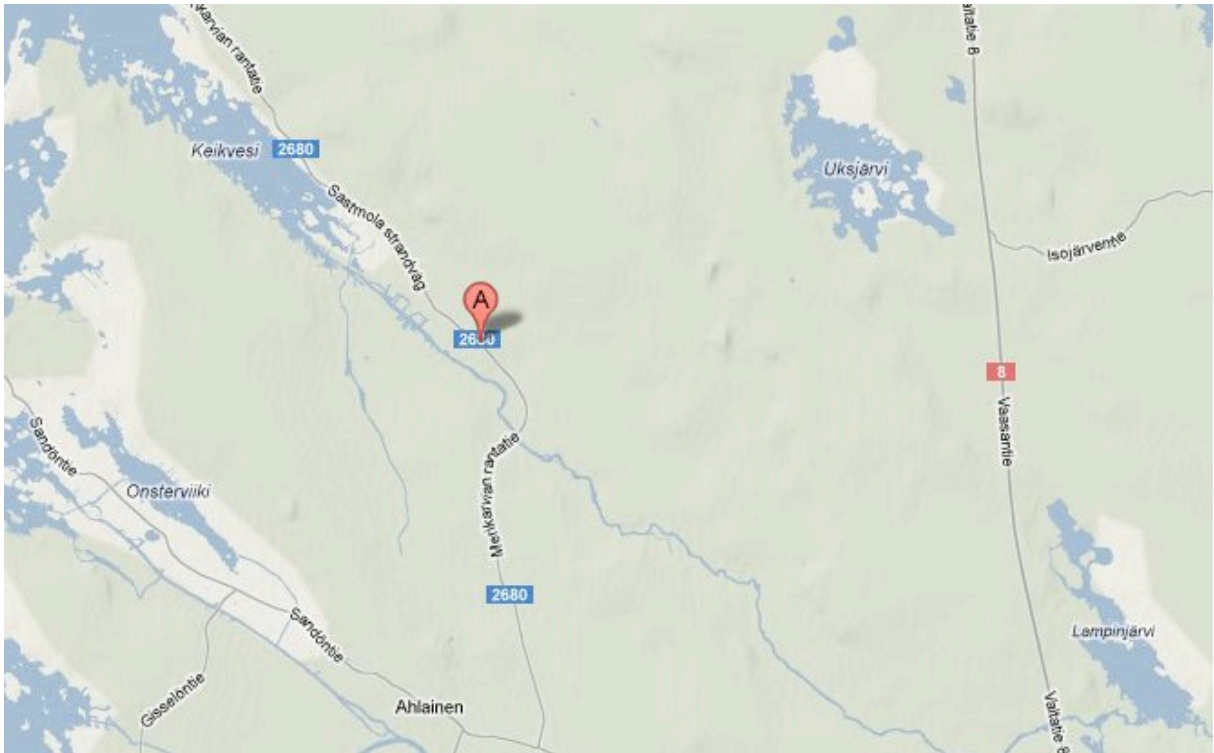
Tuorijoki

Kartta 5. Tuorijoki.

Tuorijoki on Merikarvianjoen sivuhaara, joka laskee jokeen Puukosken kohdalla. Joki alkaa Taipaleenjokena Vähäjärvestä ja virtaa Tuorilan kylän läpi muuttuen Tuorijoeksi. Joen veden laatu on välttävää, ja humuspitoista johtuen valuma-alueen runsaista suoalueista. Joella on kalataloudellista merkitystä osana Merikarvianjoen virkistyskalastusalueetta. Joessa on aiemmin ollut myös rapuja. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Joen lajistoon kuuluvat ahven, hauki, kirjolohi, made, kiiski, kivisimppu, salakka, särki ja säyne. Tuorijoella on potentiaalia niin kalastusmatkailu-, kuin vaelluskalojen lisääntymisjoeksikin, mutta joen virtausolosuhteita tulisi kunnostaa, sillä joki saattaa kuivua kesäisin.

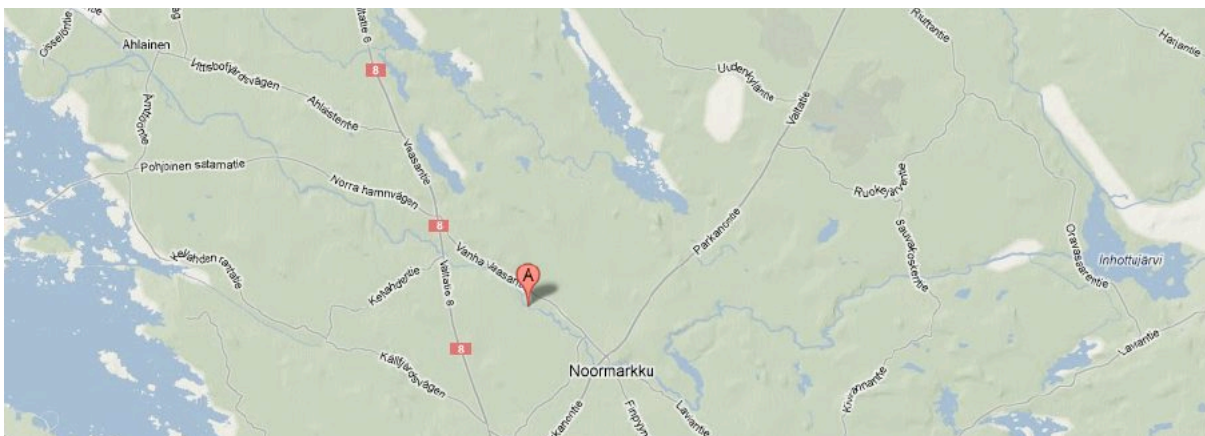
Pohjajoki-Poosjoki

Kartta 6. Pohjajoki.

Pohjajoki saa alkunsa Lampinjokena Lampinjärvestä, laskien Selkämereen Keikvedenlahden pohjukassa Porin Ahlaisissa. Joen valuma-alueesta suurin osa on metsä- ja suomaata pellon osuuden ollessa pieni. Veden laatu on luokiteltu tyydyttäväksi. Pohjajoen perkaukset ja vesistöissä tehdyt mittavat järjestelyhankkeet ovat johtaneet jokisuiston madaltumiseen ja nopeuttaneet umpeenkasvua - perkaukset ovat muuttaneet joen ja Keikveden lahden virtausoloja (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Pohjajoen kalataloudellinen kunnostus valmistui vuonna 1997 (11 koskea, Salmusojan kalatie). Kunnostuksista huolimatta taimenen poikastuotanto ei ole parantunut odotetulla tavalla. Pääpaino tulisi jatkossakin olla taimenkantojen hoidossa. Pohjajoesta on sähkökoekalastusten yhteydessä löydetty luontaisesti lisääntyneiden lohen ja taimenen nollikkaita (Eero Jutila, RKTL). Pohjajokeen on istutettu kalastusalueen toimesta 2000-luvun alkupuolella meriharjusta, mutta istutuksista on luovuttu.

Noormarkunjoki ja Eteläjoki

Kartta 7. Noormarkunjoki ja Eteläjoki.

Isojärven kalastusalueen Inhojärven länsiosasta lähtevät Hanhi- ja Oraravajoet muuttuvat **Noormarkunjoeksi**. Noormarkun keskustan jälkeen joki jatkaa kulkuaan Porin puolella muuttuen **Eteläjoeksi** Lampin kylän jälkeen. Joki haarautuu Ahlaisissa ennen mereen laskuaan Ahlaistenjoeksi ja Kristiskerinjoeksi. Joen kokonaispituus on 45 kilometri, ja veden laatu on luokiteltu tyydyttäväksi. Joessa on useampia koskia, joista suurimmat ovat Sahakoski ja Makkarakoski (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Sahakoskella voimalaitospato muodostaa kaloille nousuesteen, mutta alueelle ollaan rakentamassa kalatie. A. Ahlström Kiinteistöt Oy avasi alkuvuodesta Makkarakoskelle toisen pienvesivoimalan, jonka yhteyteen rakennettiin myös kalatie. Noormarkunjoen-Eteläjoen alueelle on myös valmistumassa kunnostussuunnitelma, hankkeeseen sisältyy 20 kosken kunnostus (V-S ELY-keskus 2013, Kalataloudellinen kunnostusohjelma). Kalastusalue on istuttanut 2000-luvun taitteessa Eteläjoen alueelle meriharjuksen poikasia, mutta istutuksista on sittemmin luovuttu. Joen lajistoon kuuluu tietävästi ainakin taimen, made, hauki, ahven, lahna, särki sekä säyne.

Järvet

Honkajärvi

Kartta 8. Honkajärvi.

27 hehtaarin kokoinen rehevä ja humuspitoinen Honkajärvi sijaitsee Merikarvian kalastusalueen pohjoisosassa. Järven suurin syvyys on 2 metriä, ja Iso Rydistönkeitaan turvetuotantoalueen osuus Honkajärven valuma-alueesta on noin 21 %. Iso-Rydistönkeitaan turvetuotantoalueen kuivatusvedet johdetaan yhden laskuojan kautta tuotantoalueelta noin kahden kilometrin etäisyydellä olevaan Honkajärveen, josta vedet virtaavat Herrannevanojaa pitkin Kasakanjokeen ja edelleen Pohjanlahteen.

Honkajärven ravinnepitoisuudet ovat korkeita ja klorofyllipitoisuudet ilmentävät voimakasta rehevyyttä. Happitilanne on avovesikaudella kohtuullinen, koska matala järvi ei kerrostu. Talvella järvessä on toisinaan selvää happivajausta. Honkajärven fosforipitoisuus ja rehevyystaso ovat kasvussa, ja myös pH-arvon nousu lienee seurausta rehevöitymisestä. Yleisen käyttökelpoisuusluokituksen mukaan Honkajärven veden laatu on ollut välttävä. Tärkeimmät saaliskalat ovat ahven, hauki ja särki. (L-S Ympäristövirasto, 2007. VAPO:n Iso Rydistönkeitaan turvetuotantoa koskeva ympäristölupahakemus)

Lauttijärvi

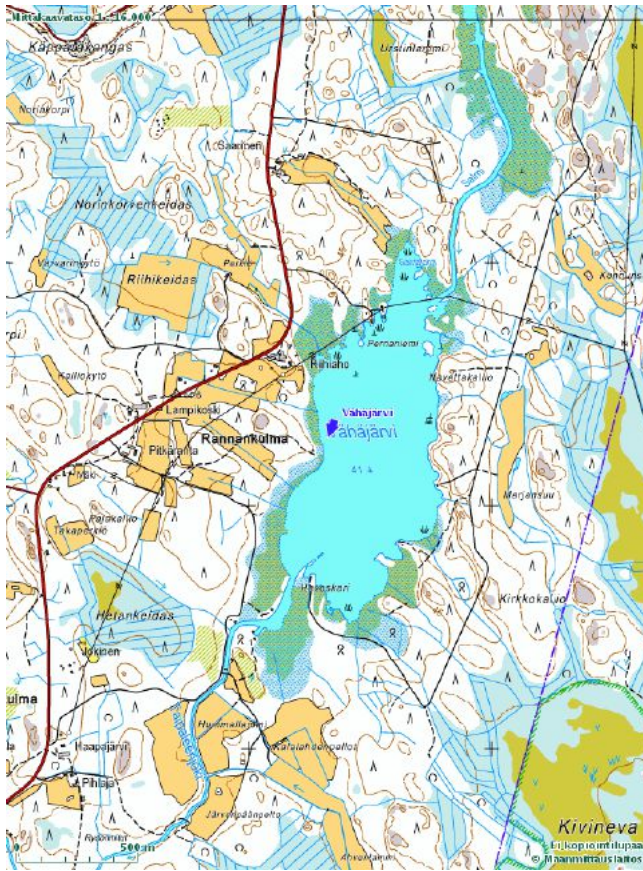
Kartta 9. Lauttijärvi.

Lauttijärvi on vesialtaan 70 hehtaarin suuruinen matala ja runsashumuksinen järvi Merikarvian kalastusalueen itäosassa. Järvi on pääosin metsän ympäröimä. Lauttijärvenjoki laskee järven pohjoisosaan tuoden järveen vettä suoalueilta. Lauttijärvi laskee eteläpuoliseen Vähäjärveen.

Lauttijärven veden laatu on luokiteltu välttäväksi, ja vesistön ongelmia ovat rehevöityminen, umpeenkasvu ja happikadot. Järven pintaa on laskettu vesistön järjestelyn ja perkausten yhteydessä. Lähialueella vaikuttaa myös Heitonnevan 75 hehtaarin suuruinen turvetuotantoalue.

Järven eteläosaa on lasku-uoman kohdalta ruopattu veneväylän aukaisemiseksi. Samalla poistui luonnollinen "pato" lasku-uoman ja Vähäjärvelle laskevan veden edestä, mikä on vaikuttanut heikentävästi Vähäjärven vedenlaatuun. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Lauttijärvestä on tavattu ainakin madetta, haukea, ahventa, lahnaa, särkeä ja säynävää.

Vähäjärvi

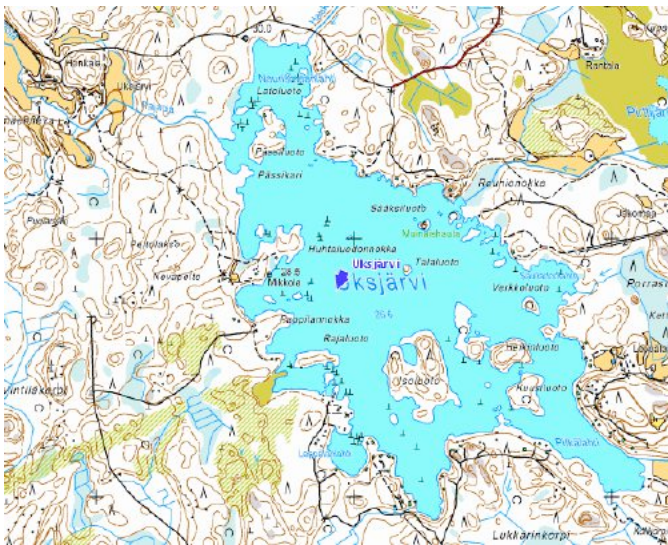
Kartta 10. Vähäjärvi.

Lauttijärven eteläpuolella sijaitseva Vähäjärvi on vesialaltaan 63 hehtaarin suuruinen. Lauttijärvi laskee vetensä Vähäjärven pohjoisosaan. Vähäjärven laskujokena toimii Taipaleenjoki-Tuorijoki, jonka kautta vedet virtaavat edelleen Merikarvianjokeen. Järvi on humuspitoinen, matala ja sen veden pintaa on aikoinaan laskettu. Humuspitoisen Vähäjärven veden laatu on yleisen käyttökelpoisuusluokituksen mukaan tyydyttävä.

Vähäjärven ongelmana on rehevöityminen. Yläpuolisen Lauttijärven lasku-uoman kohdan ruoppaus on heikentänyt järven vedenlaatua. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Vähäjärvestä on tavattu ainakin madetta, haukea, ahventa, lahnaa, särkeä ja säynävää.

Uksjärvi

Porin pohjoisosissa Ahlaisten ja Lampin kylien alueella sijaitseva Uksjärvi on vesialtaan 110 hehtaarin kokoinen. Järven pohjoispuolelle laskee kaksi pienempää järveä, Haukijärvi ja Pirttijärvi. Järvi laskee Uksjoen kautta Selkämereen Porin ja Merikarvian rajamailla.

Kartta 11. Uksjärvi.

Keskisyvyydeltään Uksjärvi on noin 2 metriä. Järvi on ympäristöineen melko karu valuma-alueen ollessa pääasiassa metsämaata. Veden laadun käyttökelpoisuusluokitus on tyydyttävä. Uksjärven ongelmia ovat happamuus, mataluus, sekä happikadot. Happamoitumista on aikaisemmin hoidettu kalkitsemalla. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006). Järvellä esiintyvät ainakin seuraavat kalalajit: Ahven, hauki, made, kiiski, lahna, särki ja salakka. Järveen on istutettu 1980-luvulla esikasvatettuja hauenpoikasia. Merikarvian kalastusalue on istuttanut 2000-luvun alussa Uksjärveen karppeja.

Lampinjärvi

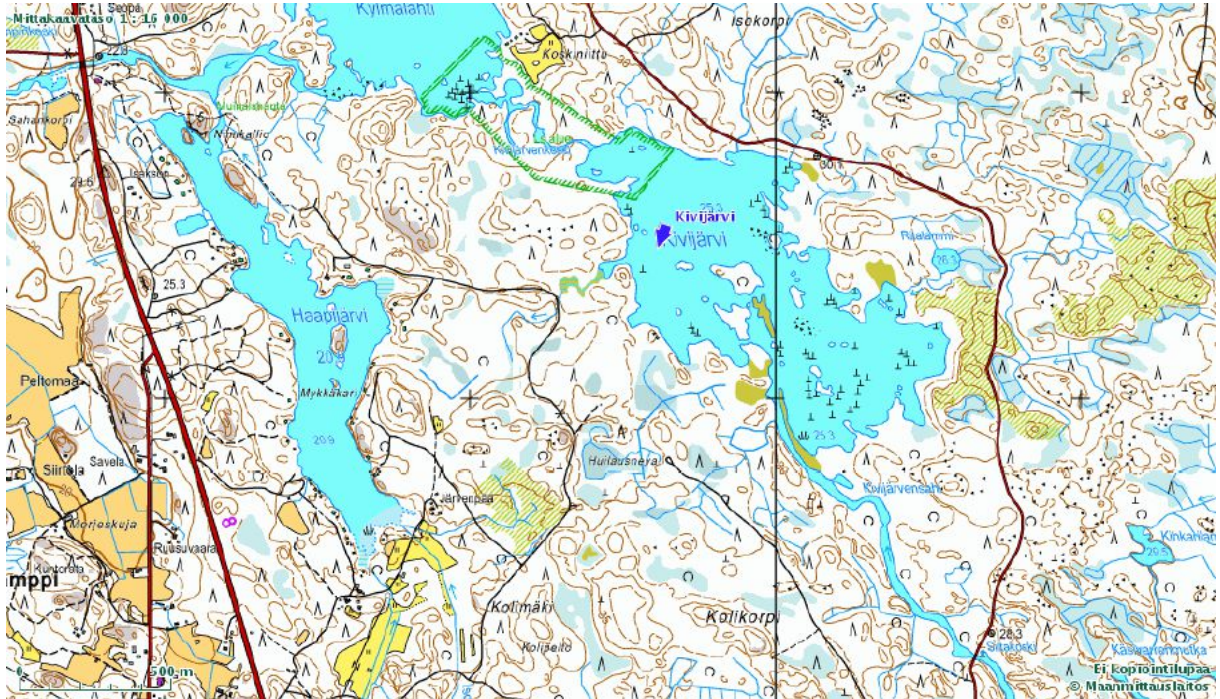
Porin pohjoispuolella, 8-tien läheisyydessä sijaitseva Lampinjärvi on vesialtaan 82 hehtaarin suuruinen. Lampinjärvi saa vetensä Kaitajärvestä ja Kivijärvestä. Järven laskujokena toimii Lampinjoki (Lampinkoski), joka laskee Pohjajokena Selkämereen Keikveden lahden kautta.

Järviveden ravinnepitoisuudet ovat melko korkeita, veden käyttökelpoisuuden ollessa tyydyttävä. Rannat kärsivät paikoitellen tulvahaitoista ja ajoittaisista happikadoista. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006)

Kartta 12. Lampinjärvi.

Haapijärvi ja Kivijärvi

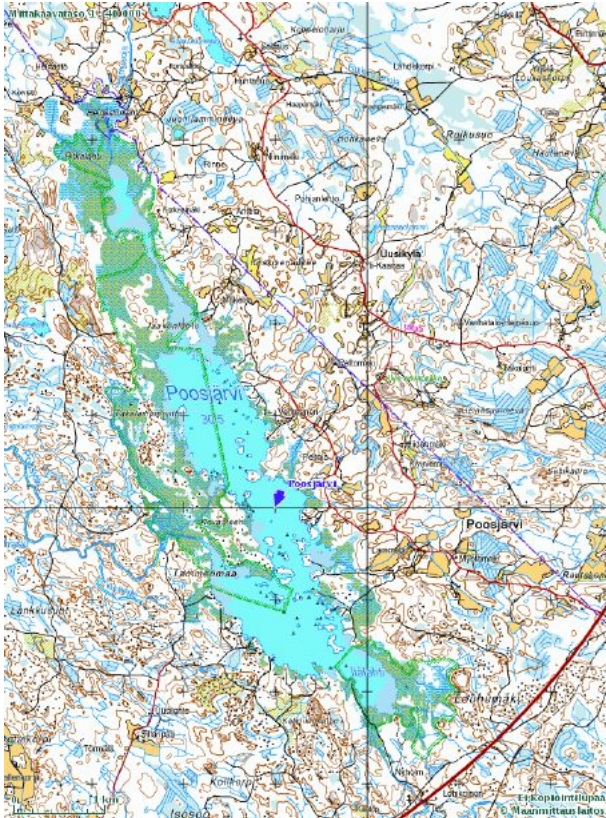

Kartta 13. Haapijärvi ja Kivijärvi.

Haapijärvi sijaitsee Porin pohjoisosissa, 8-tien varrella lähellä Lampinkylää. Pitkän ja kapean järven vesipinta-ala on 26 hehtaaria, ja sen keskisyvyys on noin 1,5 metriä. Järveä on aikanaan Pohjajoen perkauksen yhteydessä laskettu. Haapijärvi on rehevöitynyt ja vesikasvillisuus on runsasta. Järven eteläpään laskee kaksi ojaa, Iso-oja Poikeljärvestä ja toinen oja läheisiltä peltoalueilta. Järvi laskee pohjoispäästään Lampinjokeen. Järveä on kunnostettu kymmenien vuosien ajan mm. vesikasvillisuutta niittämällä ja siellä on myös suoritettu poistokalastuksia sisäisen ravinnekuormituksen pienentämiseksi. Tiettävästi Haapijärveen on istutettu ainakin haukea vuonna 1999.

Erämaisena säilynyt **Kivijärvi** sijaitsee Porin pohjoispuolella ollen vesialtaan 53 hehtaaria. Järvi on nimensä mukaisesti kivikkoinen ja matala ja sen ravinnepitoisuudet ovat melko korkeat. Veden laatu on yleisen käyttökelpoisuusluokituksen mukaan tyydyttävä. Poosjärvestä alkava Poosjoki laskee Kivijärven eteläosaan. Järvi laskee Kivijärvenkoskea myöten pohjoispuoliseen Lampinjärveen. Kosken yläosaa on aikoinaan perattu, minkä johdosta eteläisempi kosken haaroista jää kesäaikaan kuiville. (Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006)

Poosjärvi

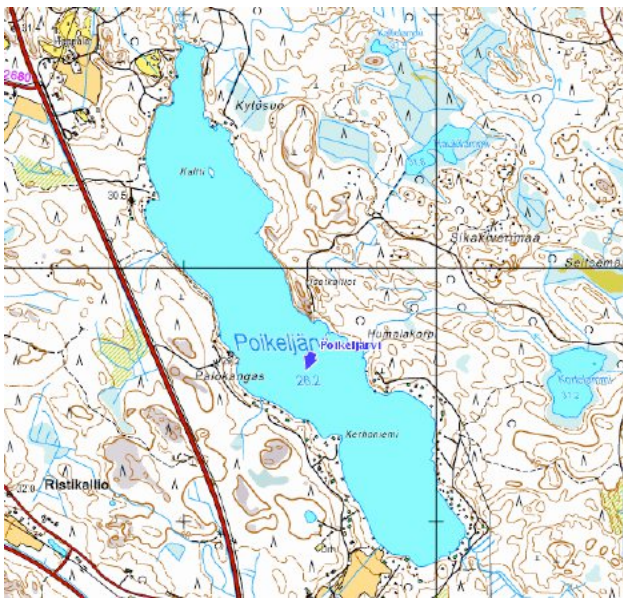

Kartta 14. Poosjärvi.

Poosjärvi on Noormarkun kunnassa sijaitseva säännöstelemätön, vesialtaan vajaan 350 hehtaarin suuruinen järvi. Isojärvestä alkunsa saava Salmusojas laskee Poosjärven koillisosaan. Poosjoki puolestaan toimii järven laskujokena muuttuen Pohjajokeksi ja laskien Selkämereen Ahlaisten edustalla.

Poosjärvi on lyhytviipymäinen, matala runsashumuksinen järvi, jonka ekologinen tila on hyvä. Vedessä on runsaasti fosforia ja melko runsaasti typpeä. Veden happipitoisuus on kesällä vähintään tyydyttävä. Talvisin hyvin matalassa järvessä voi esiintyä hapen vajausta pintaveteen asti, ja pohjalta happi voi kulua loppuun. Näkösyvyys on ollut 2000-luvun mittauksissa kesäkaudella vain 0,6-0,9 m. Veden happamuutta ilmaiseva pH-arvo on ollut seurantavuosina kesällä 6,3-6,8 ja talvella 5,9-6,6. Suurin osa alueesta kuuluu kansainväliseen lintujensuojeluohjelmaan ja Natura2000-verkostoon. (JärviWiki / V-S ELY-keskus. Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006.) Poosjärvellä esiintyvät ainakin seuraavat kalalajit: Made, hauki, ahven, kuha, lahna, kuore, särki, säyne kiiski ja ankerias. Poosjärveen on istutettu runsaasti kuhaa osakaskuntien ja kalastusalueen varoilla. 1980-1990 –luvulla järveen istutettiin noin 7000 kpl esikesäisiä hauenpoikasasia vuosittain. Myös karppia on istutettu 1990-luvun loppupuolella.

Poikeljärvi

Kartta 15. Poikeljärvi.

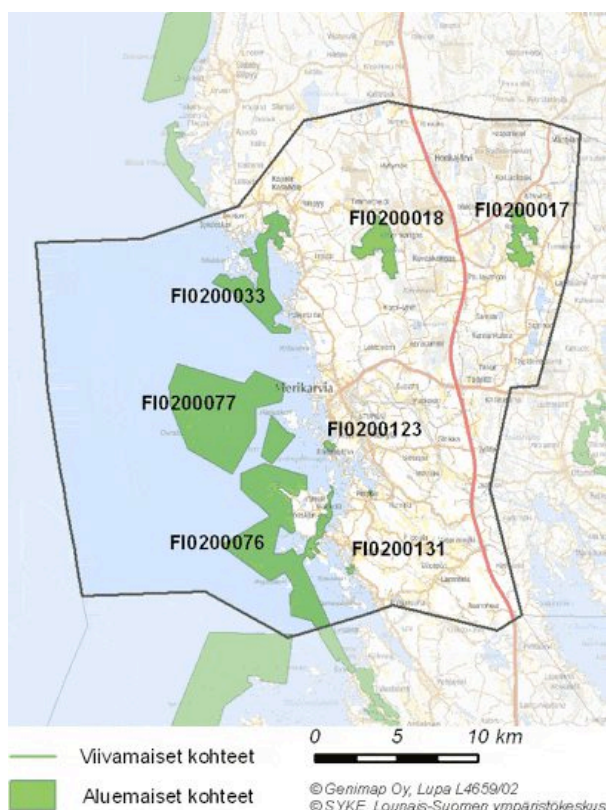
Poikeljärvi sijaitsee Noormarkun ja Porin rajalla. Järvi saa vetensä Kortelammesta ja vedet laskevat Iso-Ojaa pitkin Haapinjärveen. Virkistyskäytöltään merkittävän järven pinta-ala on 72 ha ja rantaviivaa on noin 5,8 km. Järven ongelmina ovat leväkukinnot ja vinoutuneet kalakannat. Vuonna 2005 näkösyvyys vaihteli välillä 1,75–2,7 m, keskimäärin havaittu näkösyvyys oli tuolloin 2,09 m. Vuoden 2007 seurannassa näkösyvyys vaihteli välillä 1,4–1,9 m.

Poikeljärvellä pidettiin kalastuskirjanpitoa vuosina 2006 ja 2007. Pyydyksenä käytettiin yhä tai kahta WEKE-katiskaa. Saaliiksi saatujen yksilöiden kappalemäärällä tai kokonaisuudella mitattuna merkittävimmät lajit olivat ahven ja särki. Saalislajeihin lukeutuivat myös hauki, lahna, kiiski ja salakka. (Paloheimo, A., Pyhäjärvi-instituutti 2007. Satavesi – Oman vesistön seuranta satakunnassa – seurantaraportti). Poosjärvellä esiintyvät myös seuraavat kalalajit: Made, kuha, kuore, säyne, ankerias ja rapu. Poikeljärveen istutetaan vuosittain runsaasti kuhaa kalastusalueen ja osakaskuntien omilla varoilla. ELY-keskuksen istutusrekisterien mukaan Poikeljärveen on istutettu 2000-luvun alussa myös järvisiikaa.

3.4 Kalavesien käytön suunnittelu

Nykyisessä muodossaan kaavoitus ei ulotu elinkeinokalatalouden tai vesialueiden käytön suunnittelun piiriin. Merikarvian kalastusalueen käyttö- ja hoitosuunnitelman uudistamisen yhteydessä otetaan entistä paremmin huomioon kalavarojen kestävä käytön periaatteet. Kalavesien käyttöä tulee suunnitella erilaisten kalastajaryhmien ja kalastusmuotojen tarpeisiin.

3.5 Suojelualueet

Kartta 16. Natura2000-alueet Merikarvian kalastusalueella (SYKE).

Merikarvian kalastusalueella on myös **Natura 2000**-verkostoon kuuluvia luonnonsuojelualueita. Kalastusalueen kannalta keskeisimmät alueet sijaitsevat Kasalanjokisuulla, sekä Ouran ja Pooskerin saaristossa. Vuonna 2011 perustettu **Selkämeren kansallispuisto** on Suomen suurin Itämeren suojelualue ja ensimmäinen varsinaisia vesialueita ja meren pohjaa suojeleva puisto. Pinta-alaltaan Selkämeri on neljänneksi suurin kansallispuisto Suomessa. Kansallispuisto ulottuu pohjois–eteläsuunnassa kapeahkona vyöhykkeenä noin 160 km pitkälle alueelle Kustavin edustalta Merikarvialle. Puisto koostuu pääasiassa valtion omistuksessa olevista aavan meren matalikoista ja luodoista sekä yksittäisistä saarista ja on pinta-alaltaan noin 90 000 hehtaaria. Metsähallitus on laatimassa alueelle hoito- ja käyttösuunnitelmaa, jonka tavoitteena on suojeluarvojen, virkistys- ja

metsästyskäytön ja elinkeinojen (elinkeinokalatalous) yhteensovittaminen:

“Selkämeren kansallispuiston perustamisen tavoitteena on turvata lisäksi ammattikalastuksen säilymistä elinvoimaisena edistämällä erityisesti luonnonkalakantojen suojelua ja niiden elvyttämistä sekä sääntelemällä kalastukselle haitallisten eläinlajien kantoja” (Laki Selkämeren kansallispuistosta 8.4./2011, §1)

Alakylän osakaskunta on rauhoittanut Merikarvianjokisuun kalastusta valtion kalaväylien ohella. Jokisuulta alkaa viiden kilometrin päähän avomerelle ulottuva **rauhoitusalue**, jonka ansiosta kaloilla on esteetön nousu jokeen. Natura2000-verkostoon ja Selkämeren kansallispuistoon kuuluvat vesialueet, sekä kartta rauhoitusalueesta esitetty liitteessä 1.

4 Kalastusalueen toiminnan nykytila

Kalastusalue on lakisääteinen kalataloutta edistävä yhteistoimintaelin, jonka jäseniä ovat vesialueiden omistajat sekä ammatti- ja virkistyskalastajajärjestöt. Kalastusalueen tehtävänä on seurata ja edistää alueensa kalataloutta. Kalastuslaki velvoittaa kalastusalueen huolehtimaan siitä, että kalastusolojen järjestämisessä noudatetaan asianmukaisia ja yhtenäisiä toimenpiteitä, jotta kalastusta harjoitettaessa päästäisiin mahdollisimman suureen pysyvään tuottavuuteen, kalakantojen järkipärisen käyttöön ja huolehditaan kalakannan hoidosta ja lisäämisestä (Kalastuslaki 16.4.1982/286, 1 §). Kalastusalueen toimielimiä ovat kalastusalueen kokous, kalastusalueen hallitus ja isännöitsijä (Kalastuslaki 16.4.1982/286). Korkeinta päätäntävaltaa käyttää kalastusalueen kokous. Hallintotehtävistä vastaa kokouksen valitsema hallitus. Käytännön töistä vasta hallituksen ohjeistuksen mukaan kalastusalueen isännöitsijä. Lisäksi kalastusalueen hallitus voi perustaa joidenkin asioiden käsittelemiseksi työvaliokuntia tai hyödyntää hallituksen ulkopuolisia asiantuntijajäseniä. Taulukossa 2 on esitetty lakisääteiset kalastusalueen toimivaltaan kuuluvat päätökset ja velvollisuudet. Kalastusalueen muihin perustehtäviin kuuluvat mm. kalaveden hoitotoimenpiteet (kalanpoikasten istutus), aloitteet ja kannanotot kalaveden käyttöä koskeviin asioihin, kalastuksen valvonta, sekä erilaisia julkishallinnollisia tehtäviä, esimerkiksi vesialueiden omistajakorvausten ja viehekalastusmaksutulojen jakaminen, alueen hanketoiminnan kehittäminen ja koordinointi.

Taulukko 2. Lainsäädännön perusteella kalastusalueen toimivaltaan kuuluvat lainsäädännölliset päätökset ja velvollisuudet.

Kalastusalueen lakisääteiset tehtävät	
	Kalastusolojen järjestäminen kalakantojen järkipärisellä hyväksikäytöllä, kalataloudelliset näkökohdat huomioiden ja kalakantojen hoito, sekä lisääminen.
KaL 7 §	Kalastuksesta päättäminen yleisellä vesialueella järvessä.
KaL 10 §	KaL 9§:n 1 momentissa tarkoitettujen kalastuslupien myöntäminen ja maksujen periminen vesialueen omistajan toimeksiannosta.
KaL 11 §	Yleiskalastusoikeuden kieltäminen ja rajoittaminen enintään kuuden kuukauden ajaksi.
KaL 16 § 2 mom.	Vesialueen vuokrauskehotus ammattimaisesti harjoitettavaa kalastusta varten, aloitteen tekeminen yleiselle alioikeudelle vesialueen käyttöön ottoa varten.
KaL 26 § 2 ja 4 mom.	Kalastuskieltoalueen laajentaminen tai helpotusten myöntäminen padotun vesialueen ympäristössä.
KaL 32 § 2 ja 3 mom., KaL 37 § 2 mom.	KaL 1§:ssä säädettyjen tavoitteiden saavuttamiseksi vesialuetta koskevista asetuksista poikkeavan silmäkoon määrittäminen määräajaksi. Pyydysten käytön kieltäminen tai rajoittaminen.
KaL 35 § 2 mom.	Asetuksen mukaisen ja poikkeavan alamitan määrääminen KaL 1 § 1:ssä säädettyjen tavoitteiden saavuttamiseksi.
KaL 43 §, 46 §	Rauhoituspiirin perustaminen ja lakkauttaminen.
KaL 45 § 1. ja 2. mom.	Rauhoituspiirin rajankäynnin selvittäminen kiinteistötoimituksessa, rauhoituspiirin rajojen asianmukainen merkintä.
KaL 79 §	Käyttö- ja hoitosuunnitelman käyttöön ottaminen.
KaL 89§ ja 91 §	Omistajakorvausten ja viehekalastusmaksujen jakaminen.

4.1 Suunnitteilla olevat hankkeet

Vuosien 2013-2017 aikana toteutetaan hanketoimintaa käyttö- ja hoitosuunnitelman suositusten perustella.

4.2 Talous

Merikarvian kalastusalueen käyttö- ja hoitosuunnitelma v.2013-2017 on rahoitettu Varsinais-Suomen ELY-keskuksen kalastuksenhoitomaksuvaroilla, kalastusalueen omilla varoilla, sekä kalastusalueen jäsenten vapaaehtoisilla lahjoituksilla.

4.3 Suunnitelman voimassaolo

Toimintasuunnitelman toteuttamista seurataan kauden päätteeksi kalastusalueen toimintakertomuksessa, johon summataan ajankäyttö, toiminnan tuloksellisuus ja toimintaan kuluneet varat kunkin osa-alueen tiimoilta. Seuranta lisää kalastusalueen hallinnon läpinäkyvyyttä. Uusittu käyttö- ja hoitosuunnitelma on voimassa vuodesta 2013 vuoteen 2017. Osatavoitteita tarkastetaan ja täydennetään vuosittain hallituksen kokouksessa.

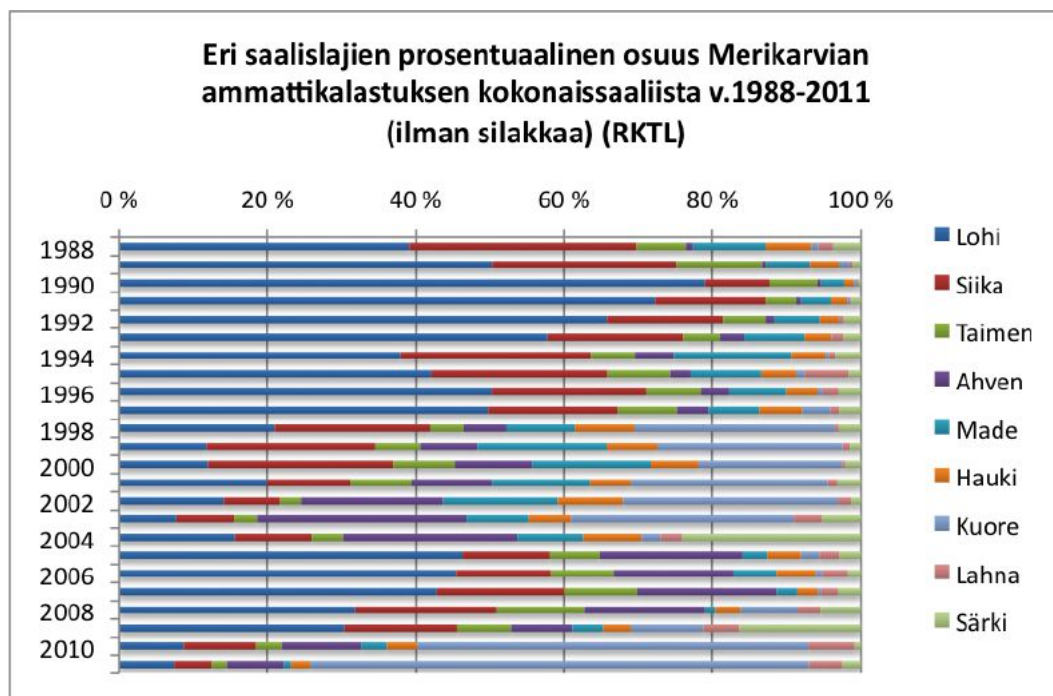

Kuva 3. Aktiivisen kalastusalueen perustana ovat sen aktiiviset jäsenet. Kalastusalueen sisävesipalaveri Noormarkussa huhtikuussa 2013 (Kuva: Johanna Heikurinen).

5 Kalataloudellinen kehitys Merikarvian kalastusalueella

5.1 Kalakantojen nykytila

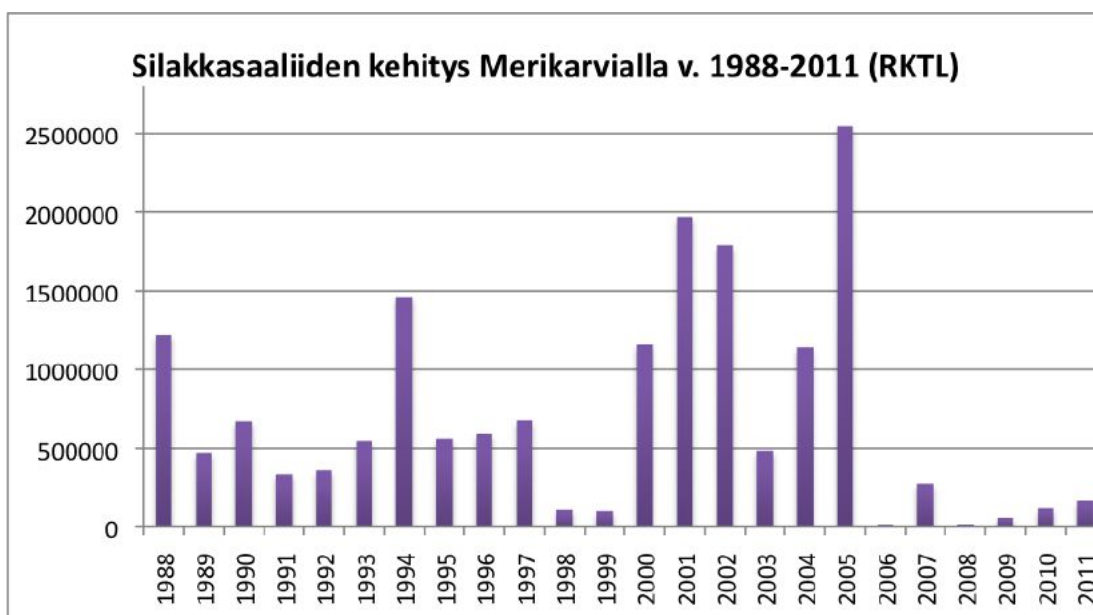
Kalastustavat ovat vuosien saatossa muuttuneet, ja samaten myös saaliit. Lohen ja siian osuudet ammattikalastuksen kokonaissaaliista ovat vähentyneet, ja saalisjakauma on sirpaloitunut (kaavio 1). Vastapainoksi erityisesti särkikala-, ja kuoresaaliit ovat olleet nousussa 2010-luvulla vähempiarvoisen kalan poistopyyntihankkeen myötä. Lohen ja siian taloudellinen merkitys kalastustoiminnan kivijalkana on kasvanut erityisesti Merikarvian alueella. Merikarvian osuus Selkämeren vuoden 2011 lohi- ja siikasaaliista olivat 30 prosenttia. Merikarvian kunnan osuus Selkämeren lohisaaliista on kasvanut viimeisen 11 vuoden aikana kahdeksasta prosentista 30 prosenttiin vuodesta 2000 lähtien. Muissa kunnissa (pois lukien Pori) lohisaaliit ovat olleet laskusuuntaisia. Merikarvian osuus Selkämeren siikasaaliista on kasvanut 10 prosentilla vuoteen 2000 verrattuna. Siikasaaliista sekä Merikarvialla kalastettiin vuonna 2011 30 prosentin osuus kokonaissaaliista (arvo n. 53 000€). Alla olevat saalistilastot ovat ammattikalastuksen saalistilastoja Merikarvian kunnan alueelta, ja ne on toimittanut Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen Pirkko Söderkultalahti. Kalakantaluonnehdinnoissa on hyödynnetty myös RKTL:n Kalavarat-verkkosivustoa.

Kaavio 1. Eri saalislajien prosentuaalinen osuus Merikarvian ammattikalastuksen kokonaissaaliista v.1988-2011.

Silakka

Elinvoimaiseksi luokiteltu silakka (*Clupea harengus membras*) on suomalaisen ammattikalastuksen selkäranka. Selkämeri on ollut 1990-luvun alusta lähtien Suomen tärkein silakanpyyntialue. Vuonna 2003 noin 71 % maamme silakkasaaliista kalastettiin Selkämereltä. Saaliista 86 % pyydettiin troolilla ja 13 % rysillä (RKTL). Silakan kalastus on myös merikarvialaisen kalastusperinteen kivijalkoja. Merikarvialainen ammattikalastus alkoi saada tuulta purjeisiinsa 1860-luvun lopulla uuden pyyntimuodon, silakan ajo verkkokalastuksen myötä. Silakankalastus työllisti monella tapaa: elantoa riitti verkkokutojille, veneenrakentajille, kala-astiateollisuudelle ja suolaamoille. 1980-luvulle tultaessa perinteikäs silakan ajo verkkopyynti päättyi. Pääasialliset pyyntimuodot silakalle ovat pienimuotoinen verkko- ja rysäpyynti. Merikarvian silakkasaaliit ovat vuositasolla noin 150 000 kilon luokkaa (kaavio 1). Vuosien 2006-2011 aikana silakkasaaliit näyttävät romahtaneen, mutta todellisuudessa ilmiön taustalla ovat troolarikaupat, jonka myötä Merikarvialle rekisteröidyn aluksen kotipaikka vaihtui. Rysäsaaliit ovat menneet alaspäin, mutta lähteneet viime aikoina jälleen nousuun nuorten ammattikalastajien elvyttäessä perinteistä rysäkalastusta.

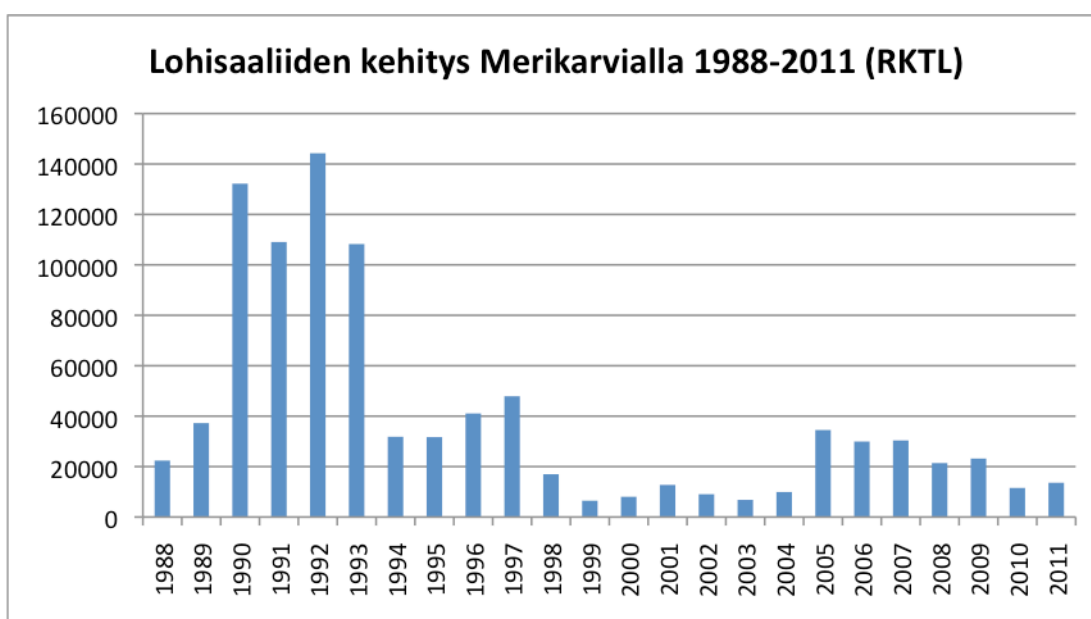

Kaavio 2. Silakkasaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011.

Lohi

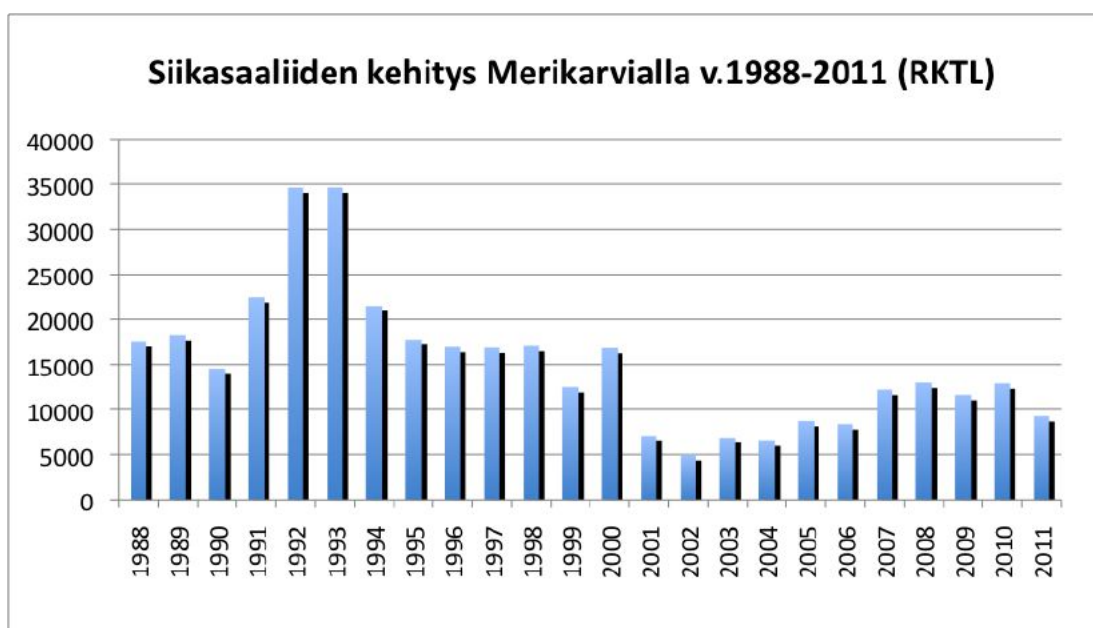
Lohi (*Salmo salar*) on EU:n Yhteisen kalastuspolitiikan puitteissa kiintiöity, uhanalaiseksi luokiteltu kalalaji. Satakunnan rannikon lohisaaliit liikkuvat RKTL:n saalistilastojen mukaan vuositasona noin 8 000 kappaleen molemmin puolin, josta Merikarvian osuus oli noin 20 prosenttia. Vuonna 2012 Pohjanlahdella kalastettiin 41 000 lohta. Koko Itämeren alueen kiintiö oli noin 122 000 lohta. Tärkeimmät pyyntialueet ulottuvat Merikarvialta Raumalle, jossa lohta pyydetään tavallisimmin rysillä. Lohi muodostaa taloudellisen perustan Selkämeren ammattikalastukselle, ja lohien merkitys saalislajeina on kasvanut Merikarvialla entisestään viimeisen 10 vuoden aikana. Vuonna 2011 Merikarvialla kalastettiin Selkämeren lohisaaliista 39 prosenttia (saaliin arvo 77 000€). Merikarvian lohisaaliit ovat viime vuosina olleet laskusuuntaisia ja asettuneet 10-20 tuhannen kilon kieppeille (kaavio 3). Saalistolpista on luettavissa useita muutoksia kalastuspolitiikassa, ja -kulttuurissa: Pyyntirajoitusten asetukset ('86,'88), harmaahylkeiden vaikutus saalismääriin ('98-'04), push up-rysiin rantautuminen Merikarvialle ('04-'08), sekä ajoverkkokalastuksen kielto ('08) ovat muutamia esimerkkejä, jotka näkyvät kuntakohtaisissa tilastoissa herkästi. Nevan kannan istutuksen lopettaminen näkyy lohitalastoissa (Nevan istutukset näkyvät 1990-luvun korkeissa saalistolpissa). Istutusten lopettaminen on tehnyt syksyn kalastuksesta kannattamatonta, mikä vaikuttaa välillisesti myös siian ja taimenen kalastukseen. Ammattikalastuksen pyydyskehityshankkeet (KANRA I & II 2006-2008, 2008-2010, KEHRA 2010-2012.) ovat nostaneet lohien kalastuksen kannattavuutta, mikä näkyy myös saalistilastoissa. Lohisaaliiden määrään vaikuttaa kuitenkin ennen kaikkea ajalliset säätelyt lohien pyynnissä. Pyyntikausi käynnistyy kesäkuun puolivälissä, jolloin 60-70% pohjoiseen suuntaavista lohista on jo ehtinyt uida Merikarvian rannikon ohi.

Kaavio 3. Lohisaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011.

Siika

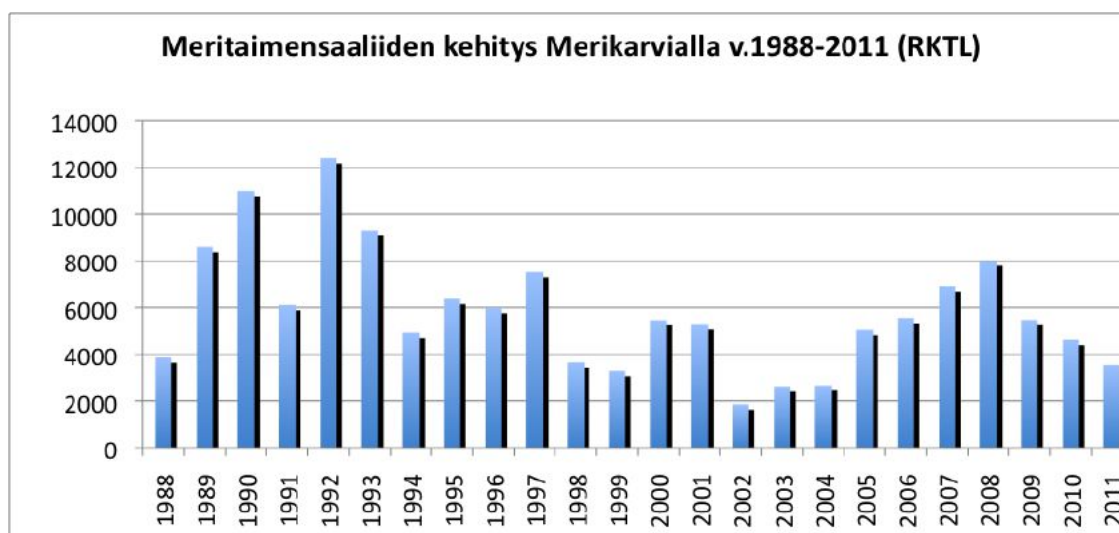
Selkämerellä esiintyy kahta eri siikamuotoa. Istutusten varassa olevaan ja erittäin uhanalaiseksi luokiteltua, jokikutuista vaellussiikaa (*Coregonus lavaretus lavaretus*) ja vaarantuneeksi luokiteltua karisiikaa (*Coregonus widegreni*). Siikakannat ovat kärsineet veden ja pohjan laadun heikkenemisestä, sekä vesistörakentamisesta (lisääntymisalueiden vähyys). Lisääntymisalueiden määrä ja etenkin laatu on heikentynyt voimakkaasti erityisesti Merenkurkun eteläpuolisilla alueilla. Selkämeren saaliit ovat yksinomaan istutettua vaellussiikaa, ja Merikarvialla siika muodostaakin tärkeän osan ammattikalastajan toimeentulosta. RKTL:n tutkijan Richard Huddin mukaan ammattikalastuksella ei juuri ole vaikutusta siikakantojen uhanalaisuuteen (suullinen tiedonanto 15.03.2013). Tavallisimmin siikaa pyydetään hylkeenkestävillä rysillä. Merikarvian siikasaaliit ovat olleet viime vuosina 10 000 kilon molemmin puolin, mutta saaliit ovat olleet jo pitkään laskusuuntaisia (kaavio 4). Harmaaahlyjekannan voimakas kasvu ('01-'06) on tehnyt verkkopyynnistä lähes mahdotonta. Myös ajooverkkokalastuskiellon ('08) vaikutukset näkyvät tilastossa saaliin vähenemisenä. Siikakantoja tuetaan Merikarvian kalastusalueella istutuksilla, jotka ovat Kokemäenjoen kantaa.

Kaavio 4. Siikasaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011.

Meritaimen

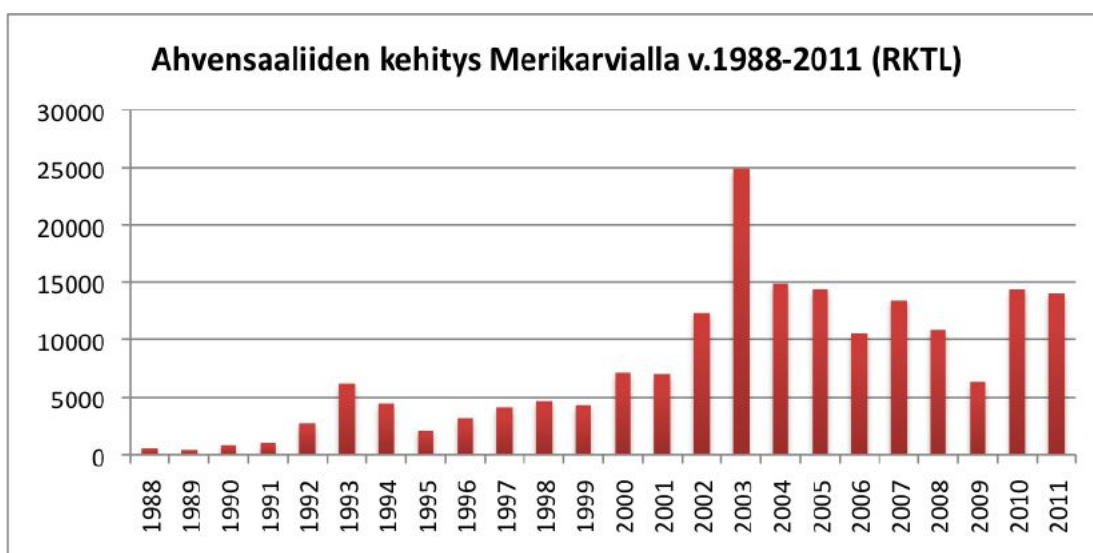
Meritaimen (*Salmo trutta*) on luokiteltu äärimmäisen uhanalaiseksi ja kannat ovat nykyisin miltei täysin istutusten varassa. Myös meritaimenkannat ovat kärsineet veden ja pohjan laadun heikkenemisestä, sekä vesistörakentamisesta. Saalismäärät ovat laskeneet rajusti 1990-luvun taitteesta (kaavio 5). Viime vuosina Merikarvian ammattikalastuksen meritaimensaaliit ovat liikkuneet 5000 kilon molemmin puolin, mutta saaliin todellinen määrä lienee pienempi: ajoverkkokalastuskiellon vaikutukset näkyvät myös meritaimensaaliissa. Lohisaaliit laskevat, ja samanaikaisesti taimensaaliit näyttäisivät nousevan. Ilmiön taustalla ei kuitenkaan ole meritaimenkantojen tilan parantuminen: Saalisilmoitusmenettelyä tiukennettiin, jonka vuoksi lohia saatetaan ilmoittaa taimenina. Meritaimen on Merikarvian alueella tärkeä laji myös virkistyskalastajille ja kalastusmatkailuyrittäjille. Kalastusalueelle istutetaan vuosittain meritaimenia käytettävissä olevien rahavarojen mukaisesti. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen mukaan rannikon läheisyydessä pysyttelevistä merkityistä taimenista valtaosa saadaan saaliiksi sadan kilometrin säteellä istutuspaikasta.

Kaavio 5. Meritaimensaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011.

Ahven

Ahven (*Perca fluviatilis*) on elinvoimainen laji, joita kalastetaan tavallisimmin verkoilla keväällä ja syksyisin. Vuotuiset saaliit ovat olleet nousujohteisia ja viime vuosina noin 15 000 kilon luokkaa (kaavio 6). Valta osa maamme ahvensaaliista kalastetaan vapaa-ajan kalastajien toimesta. Ahvenkannat hyötävät lämpimistä kesistä, mutta ahvensaaliiden kehityksessä on jälleen nähtävissä harmaahylkeen vaikutus. Ammattikalastajat pakenevat hylkeitä rannikon läheisyyteen, mutta hylje on seurannut perässä. Syys-lokakuun aikana lomakausi päättyy ja saaristo hiljenee, jolloin hylkeiden määrä alueella lisääntyy, ja verkkokalastus vaikeutuu huomattavasti. Syyskalastus ei ole hyljeongelman vuoksi kovin kannattavaa: Tästä saa viitteitä myös osakunta- ja kalastajainseuroja koskevasta kyselystä.

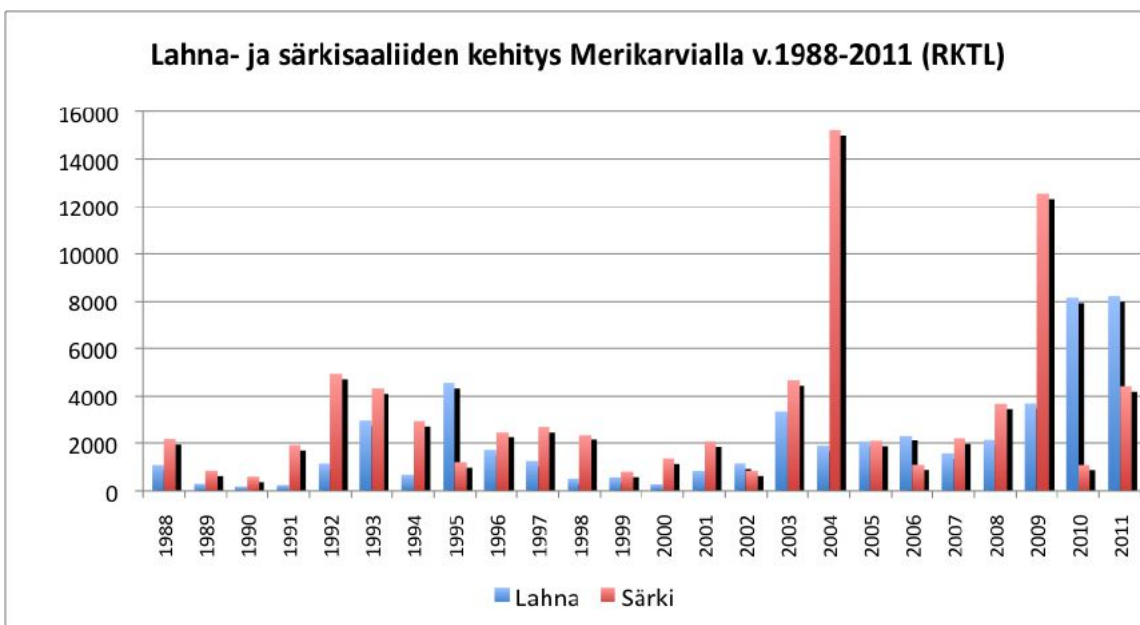
Kaavio 6. Ahvensaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011.

Muut lajit

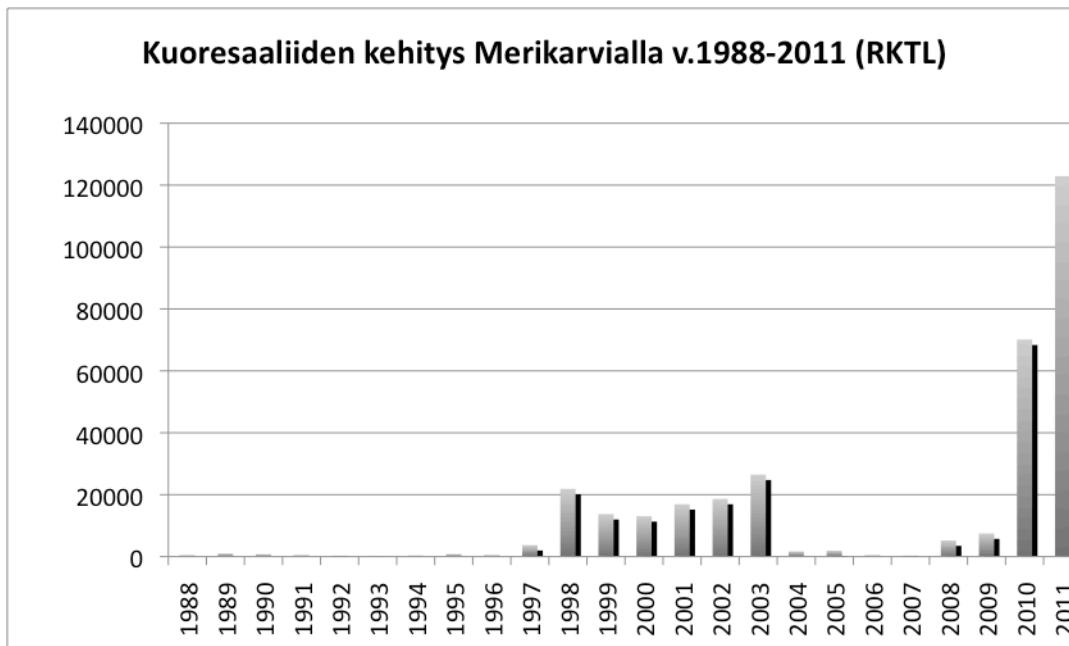
Kuha (*Sander lucioperca*) on elinvoimainen ja taloudellisesti arvokas kalalaji. Kuhasaaliiden määrä on lähtenyt viimeisen kymmenen vuoden aikana nousuun, mutta saalismäärät ovat edelleen vaatimattomia lisääntyessään muutamista kymmenistä kiloista pariin tuhanteen kiloon. Kalastusalue tukee meri- ja sisävesialueen kuhakantoja istutuksin.

Mateen (*Lota lota*) pyynti on pitkälti talvikalastusta verkoilla ja sillä on arvoa myös vapaa-ajan-, ja kotitarvekalastajien silmissä. Madesaalit ovat olleet laskusuuntaisia, saaliit ovat pudonneet 8000 kilon vuosisaaliista 2000-400 kilon välille. Heikkoihin saaliskertymiin vaikuttavat näin ollen ensisijaisesti huonot talviolosuhteet ja heikot jäätilanteet. **Haukisaaliit** (*Esox lucius*) ovat pääasiassa mateenpyynnin oheissaalista, ja saalismäärät ovat olleet keskiäärin 4000 kilon tuntumassa viimeisen 10 vuoden ajan. Haukikannat ovat elinvoimaisia, mutta kantojen vahvuus voi vaihdella paikallisesti runsaastikin. Hauki sietää myös rehevöitymistä melko hyvin.

Muihin vajaastihyödynnettyihin kalalajeihin voidaan lukea **särki** (*Rutilus rutilus*), **lahna** (*Abramis brama*) ja **kuore** (*Osmerus eperlanus*). Särki ja lahna ovat menettäneet arvoaan ruokakalana viimeisten vuosikymmenien aikana, ja valtaosa vuosittaisista särkikalasaaliista jääkin vapaa-ajankalastajien haaviin. Viime vuosien aikana eduskunta on osoittanut huomattavia rahasummia merialueen määräaikaiksiin, vähäarvoisen kalan poistokalastustukiin. Poistopyynti tuo ammattikalastajille uusia ansaitsemismahdollisuuksia, sillä näiden lajien vientimahdollisuudet ovat hyvät. Poistopyyntikokeilut näkyvät myös Merikarvian saalistilastoissa. Lahna- ja särkisaaliit ovat kolmin-nelinkertaistuneet 2000 kilon tuntumasta 8000 kiloon vuodessa (kaavio 7). Kuoresaaliit ovat nousseet vuosien 1988-2000 tasosta (n. 3600 kiloa vuodessa) moninkertaisesti: vuosina 2010 ja 2011 keskimääräinen kuoresaalis oli jo lähes 96 500 kiloa (kaavio 8)

Kaavio 7. Lahna- ja särkisaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011.

Kaavio 8. Kuoresaaliiden kehitys Merikarvialla v.1988-2011 (RKTL).

Rapu

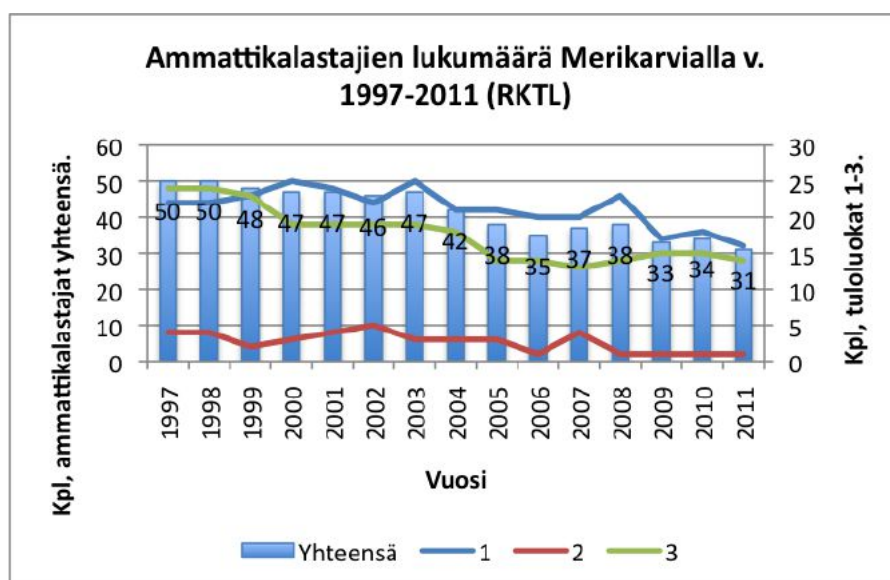
Jokirapu (*Astacus astacus*) saapui Suomeen Karjalan kannaksen kautta viimeisen jääkauden jälkeen. Jokirapu on nykyisin laajimmalle levinnyt rapumme. Sen levinneisyysalue ei kuitenkaan ole yhtenäinen, sillä rapuruton ja ympäristön muutosten (jokien perkaukset, metsäojitukset, järvien laskut tai säännöstely, vesien happamoituminen ym.) aiheuttamien rapukuolemien takia alueet ovat pirstoutuneet pieniksi ja erillisiksi esiintymisalueiksi. Merikarvian kalastusalueella jokirapua esiintyy Kasalanjoessa, Lauttijärvessä ja Poikeljärvessä. Rapuruttoa on kalastusalueen edellisen käyttö- ja hoitosuunnitelman tietojen mukaan esiintynyt ainakin Tuorijoessa 1900-luvun alussa, Uksjärvessä 1980-luvulla, Pohjajoessa, Lampinjärvessä, Kivijärvessä, Poosjoessa sekä Poosjärvessä 1960-luvulla, ja Noormarkunjoessa 1900-luvun alussa sekä 1950-luvulla.

Rapuruton tuhoamia rapukantoja korvaamaan tuotu **täplärapu** (*Pasifastacus leniusculus*) on kotiutettu suomalaisiin vesiin Pohjois-Amerikan Kalliovuorilta vasta 1960-luvun lopulla ja se on sen jälkeen levinnyt tai levitetty eteläisen Suomen alueelle. Täplärapun levinneisyyttä on pyritty rajoittamaan hallinnollisin ja valistuksellisin keinoin siten, että linjan Pori - Jyväskylä - Lappeenranta eteläpuoliset luonnonvedet ovat ns. täplärapualueutta ja linjan pohjoispuolelle ei täplärapua tulisi istuttaa. (Raputietokeskus, Tulonen, Erkamo et al. Rapuvedet tuottaviksi, 1998). Täplärapun tuominen Karvianjoen vesistöalueelle ei ole ELY-keskuksen noudattaman rapustrategian mukaista.

5.2 Ammattikalastus

Merikarvialainen ammattikalastus alkoi saada tuulta purjeisiinsa 1860-luvun lopulla uuden pyyntimuodon, silakan ajoverkkokalastuksen myötä. 1900-luvun ensimmäisinä vuosikymmeninä Merikarvialla oli veroluettelon mukaan pääasiallisen tulonsa kalastuksesta saaneita ruokakuntia 120-190 kappaletta, mutta veroluetteloiden puutteellisuus huomioiden Merikarvialla on saattanut olla peräti yli 300 ammattikalastajaa. Satakunnan Maanviljelysseuran myötä rannikkoseutu sai tuolloin myös oman kalatalousneuvojan ja Merikarvialle perustettiin kalastajainseuroja. Silakankalastus työllisti monella tapaa: elantoa riitti verkonkutojille, veneenrakentajille, kala-astiateollisuudelle ja suolaamoille. Myös hylkeenpyynti hyötyi silakanpyynnin kovasta nosteesta. Kalamarkkinoilla käytiin Porista Saloon asti. Markkinaperinne elää vielä tänäkin päivänä. Merikarvialainen ammattikalastus on pienimuotoista rannikkokalastusta.

Kalastuslain mukaisesti ns. I-ryhmän ammattikalastajaksi määritellään kalastaja, jonka katsotaan saavan kalastuksesta ja pyytämänsä saaliin jalostamisesta toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä, jos hänen mainitusta toiminnasta saamansa myyntitulot (*kalastuksen kokonaistulo*) ovat vähintään 30 prosenttia kalastajan saamien kaikkien kokonaistulojen yhteismäärästä. II-ryhmän ammattikalastajaksi lukeutuu henkilö, jonka saama kalastuksen kokonaistulo on alle 30 prosenttia, mutta vähintään 15 prosenttia kokonaistulojen yhteismäärästä. III-ryhmän ammattikalastaja on henkilö, jonka kalastuksesta saamat kokonaistulot ovat enintään 15 prosenttia. Kalastuslain kokonaisuudistus tuo muutoksia ammattikalastuksen määrittelyyn. Ammattikalastaja-termi saatetaan muuttaa EU-lainsäädännön mukaiseksi kaupalliseksi kalastajaksi ja luokitteluperusteena sovelletaan arvonlisäverovelvollisuuden asettamaa alarajaa, jonka mukaan liikevaihdon tulisi olla vähintään 8500 euroa vuodessa.

Kaavio 9. Ammattikalastajien lukumäärä Merikarvialla v. 1997-2011 (RKTL)

Merikarvialaisten ammattikalastajien lukumäärä on ollut laskussa jo pitkään. I-ryhmän kalastajien määrä on laskenut vuodesta 1997 22 kappaleesta kuuteentoista. Toiseksi eniten Merikarviolla toimii III-ryhmän kalastajia, mutta näiden sivutoimisten kalastajienkin lukumäärä on pudonnut 24 kappaleesta neljääntoista (kaavio 9). II-ryhmän kalastajia on ollut vuodesta 2008 lähtien vain yksi, sillä on taloudellisesti kannattavinta on olla joko I- tai III-ryhmän kalastaja - joko päätoiminen tai sivutoiminen ammatinharjoittaja. Kokonaisuudessaan ammattikalastajien määrä on vähentynyt miltei puolella vuosien 1997-2011 välillä. Vaikka ammattikalastajien keski-ikä on yleisesti ottaen korkea ja viidenkymppin paremmalla puolella, Merikarvian tilanne on muuhun rannikkoon suhteutettuna verrattain hyvä, sillä kunnan alueelta löytyy myös useita nuoria kalastajia. Merikarvia on ainoa kunta Selkämeren rannikolla, jossa I-ryhmän kalastajia enemmän kuin muiden ryhmien kalastajia.

Ammattikalastuksen tulevaisuuteen liittyy kuitenkin paljon problematiikkaa ja ratkaistavia haasteita. Lohen ja siian kalastus muodostavat taloudellisen pohjan merikarvialaiselle ammattikalastukselle. Lohen pyyntiä säädellään aikarajoituksilla, jotka aiheuttavat usein hetkellistä ylitarjontaa markkinoilla kaikkien kalastaessa saman aikaisesti. Ylitarjonta heikentää saalista saatavaa myyntihintaa, ja alentaa näin kalastustoiminnan kannattavuutta. Moni kalastaja kokee nykyiset kiintiöt haittana kalastustoiminnalleen. Henkilökohtaisten kiintiöiden koetaan olevan nykyistä menettelyä parempi toimintatapa kalastuksen säätelyyn. Oli kiintiömalli mikä tahansa, niiden tulisi olla riittävän suuria ammattikalastajien toimeentulon varmistamiseksi.

Ympäristöjärjestö WWF:n lanseerasi vuonna 2012 kampanjan, jonka kivijalkana toimi Kuluttajan kalaopas. Oppaassa kalat on luokiteltu liikennevalojärjestelmällä niiden pyynnin ja kalakantojen kestävyuden mukaan, RKTL:n ja ICES:n arvioihin pohjautuen. Itämeren lohi ja vaellussiika joutuivat vältettävien kalalajien listalle ja järjestö sai kampanjallaan laajalti palstatilaa mediassa, vaikeuttaen näin lohen ja siian myyntiä tukkuihin ja vähittäiskauppaan. Suomen Ammattikalastajaliiton puheenjohtaja Olavi Sahlstén on kritisoinut järjestöä tietämyksen puutteesta todeten, että Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen (RKTL) tiedot ovat erittäin vähäiset. Resurssitutkimuksen puutteen vuoksi RKTL ei tiedä, kuinka suuri osa vaellussiioista on istutettuja ja kuinka suuri osa on luonnontuotantoa. Istutetut kalat on tarkoitettu kalastettaviksi. (SAKL, 2012).

Kuva 4. Push up-rysä (Kuva: Ari Uusimäki).

5.3 Harmaahylkeiden ja merimetsojen vaikutus ammatti- ja kotitarvekalastukseen

Itämeren **harmaahyljekanta** on kasvanut voimakkaasti. Vuonna 2000 Suomen merialueella laskettiin noin 5000 harmaahyljettä, ja kanta oli tuplannut kokonsa vuoteen 2006 mennessä. (RKTL 2013). Hyljekanta-arviot perustuvat lentolaskentoihin, jota on tehty jo 1970-luvulta lähtien. Harmaahylkeet lasketaan niiden karvanvaihtoaikana touko-kesäkuun vaihteessa ulkosaariston luodoilta. Laskennassa saadaan tarkka laskenta-arvo hallien vähimmäislukumäärästä. Laskenta-arvo on pienempi kuin kannan todellinen koko, sillä osa hylkeistä on parhaissakin oloissa vedessä laskennan ulottumattomissa (RKTL 2013).

Hylkeiden ravinnontarve vaihtelee vuodenajoittain. Vähiten ne syövät keväällä karvanvaihtoaikaan ja eniten loppukesästä ja syksyllä. Aikuinen halli syö päivässä keskimäärin 4,5–7,5 kiloa kalaa. Sen pääasiallisia ravintokohteita ovat silakan ohella siika ja muut lohikalat (RKTL 2012). Harmaahylje vaikeuttaa myös ahvenen verkkopyyntiä. Hylkeet rikkovat kasvavissa määrin kalastajien pyydyksiä, vahingoittavat saaliskaloja ja vaikuttavat kalaparvien käyttäytymiseen, ajaen ne pois pyyntipaikoilta. Suorat taloudelliset menetykset ammattikalastajille ovat huomion arvoisia: Ravinnonkäytön lisäksi hylkeiden saaliille aiheuttamia vahinkoja raportoineiden kalastusyksiköiden (= kalastaja, kalastusalue, kalastajaruokakunta) määrä on yli kolminkertaistunut Selkämerellä vuoteen 2000 verrattuna (taulukko 3). RKTL:n ”Hylkeiden ammattikalastukselle aiheuttamat saalisvahingot vuonna 2011”-työraportin mukaan poisheitettyä saalista kertyi Selkämerellä 28 000 kg (taulukko 4). Markkinoille päätyneeseen saalismäärään verrattuna suhteellisesti suurimmat menetykset kohdistuivat arvokaloihin, kuten loheen ja taimeneen. (RKTL 2012). Kalastusalueen osakaskunta- ja kalastajainseurakyselyssä 100% vastanneista ilmoitti harmaahylkeen aiheuttavan merkittävää haittaa vesialueella (s.19).

**Kuva 5. Harmaahylkeet aiheuttavat päänvaivaa niin ammatti-, kuin kotitarvekalastajillekin.
(Kuva: Ari Uusimäki)**

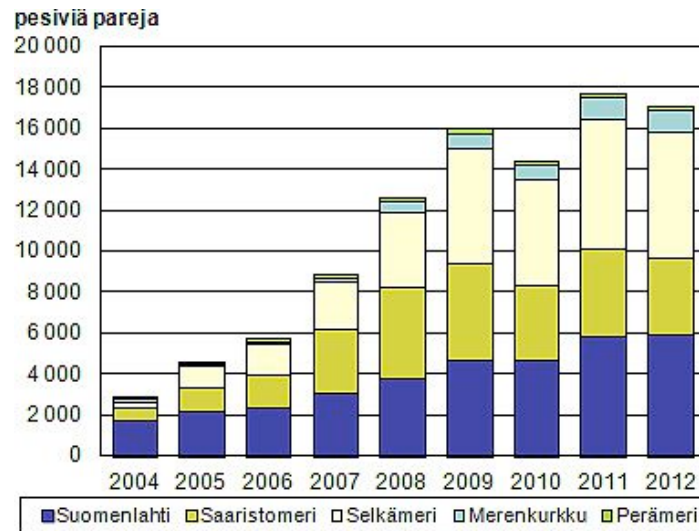
Taulukko 3. Hylkeiden saaliille aiheuttamia vahinkoja raportoineet kalastusyksiköt ICES-osa-alueittain vuosina 2000-20011. (RKTL, 2012).

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Eteläinen												
Itämeri	9	8	8	8	6	6	6	10	4	5	6	2
Lounaiset												
merialueet	30	80	65	65	65	100	115	130	107	106	91	97
Selkämeri	50	135	125	150	115	180	190	243	253	223	204	183
Perämeri	80	110	130	130	95	145	140	185	194	184	171	194
Suomenlahti	65	80	80	80	65	75	85	96	99	84	83	77
Koko merialue	220	400	395	425	340	500	530	641	640	600	550	550
Kalastusyksiköitä yhteensä	2140	2000	1860	1890	1790	1755	1580	1570	1545	1525	1610	1645
Saalisvahinkoja kärsineiden osuus %	10	20	21	22	19	28	34	41	41	39	34	33

Taulukko 4. Hylkeen vahingoittamaksi raportoitu kalan määrä ICES-osa-alueittain vuosina 2000-2011, 1000 kg.

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Eteläinen	2	3	2	2	2	5	4	6	4	1	0	1
Itämeri												
Lounaiset												
merialueet	25	40	34	29	30	48	45	46	41	57	45	22
Selkämeri	25	63	41	98	66	53	53	105	105	60	43	28
Perämeri	10	13	16	24	17	19	13	29	23	27	13	17
Suomenlahti	21	25	22	26	30	22	76	28	26	33	16	14
Koko merialue	82	143	115	178	145	147	192	213	199	168	117	82

Merimetsokannat ovat lähteneet rajuun nousuun 2000-luvulla. Ensimmäiset havainnot Suomen vesillä pesimistä yrittävistä merimetsoista ovat vuodelta 1996. Vuonna 2008 Ruotsissa toteutetut laajamittaiset häirintätoimenpiteet siirsivät merimetsokolonioita Ruotsin rannikolta Selkämerelle. Suomen Ympäristökeskuksen mukaan merimetson pesiä laskettiin kesällä 2012 Suomen merialueilla yhteensä noin 17 100. Vuonna 2012 merimetson pesimäkanta pysyi vahvimpana Selkämerellä (6 151 pesää, 146 pesää vähemmän kuin vuonna 2011) ja Suomenlahdella (5 940 pesää). Saaristomerellä laskettiin 3 793, Merenkurkussa 1 046 ja Perämerellä 178 pesää. (SYKE, 2012). Selkämerellä pesiviä pareja oli vuonna 2012 noin 6150 kappaletta (kaavio 10). Todellisuudessa lintujen lukumäärä on suurempi, sillä se ei huomioi pesimättömiä lintuja. Yksi merimetson pesä tuottaa keskimäärin 1,85 lentokyykyistä poikasta.

Kaavio 10. Merimetson pesimäkannan kehitys 2005-2012 (SYKE)

Merikarvian kalastusalueella on kaksi keskeistä merimetsoaluetta. Ensimmäinen alue ulottuu kalastusalueen pohjoisrajalta Kasalan merialueen edustalta Pärskerinlahdelle. Toinen alue alkaa Pooskerin pohjois-osasta päätyen Santaviikin pohjoisosiin, jossa sijaitsee Leppäluodon kolonia. Alueet ovat vaellussiian syönnösaluetta ja sijaitsevat merkittävien istutuspaikkojen läheisyydessä (Kokemäenjoen suistoalue ja Merikarvianjoki), joista on linnun vaikutuksen vuoksi jouduttu osin luopumaan. Merikarvian kalastusalue on hakenut merimetson ampumis- ja pesinnähäirintälupia vuosina 2010-2012.

RKTL:n alustavien tutkimusten mukaan merimetson ravinnonkäytöllä voi olla merkittäviä vaikutuksia arvokalojen poikasten – ja myöhemmin saatavien kalansaaliiden määrään merimetson syödessä pääsääntöisesti 10-25 cm pituisia kaloja. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen tuorein tutkimus (Salmi, Maikola, Auvinen & Raitaniemi - Merimetson ravinto Selkä- ja Saaristomerellä v.2012 – alustavia tuloksia –esitys merimetsoneuvottelukunnan kokouksessa 26.10.2012) antaa uusia viitteitä merimetson ravinnonkäytöstä. Tutkimuksessa merimetson oksennuspalloja (233 kpl) ja tuoreoksenusnäytteitä (154 kpl) kerättiin kolmelta kolonialta Selkämerellä 30.4-26.7.2012 välisenä aikana. Tulosten perusteella ahvenen ja silakan kokonaismassaosuus on lähes 40 prosenttia. Koloniakohtaisissa osuuksissa uutena lajina esiintyy siika, joka on taloudellisesti merkittävä saalislaji. Siian osuus merimetson ravinnonkäytöstä on suurimmillaan keväällä, ja

syödyt kalat olivat pituudeltaan 18-23 cm pituisia (Juhani A. Salmi, suullinen tiedoksianto 26.10.2012). Siian osuus saalista kasvaa pohjoiseen siirryttäessä, ja se on suurimmillaan Merikarvian koloniakohtaisissa massaosuuksissa. On huomioitava, että merimetson ravinnon koostumus vaihtelee alueittain paljon, ja se saattaa vuosien mittaan muuttua, jos merimetsokolonia on asuttanut samaa aluetta pitkään ja mahdollisesti vaikuttanut kalaston rakenteeseen. Pesimäkauden ulkopuolisesta merimetsojen ravinnonkäytöstä ei toistaiseksi ole olemassa tutkittua tietoa. Tähän mennessä toteutetut ravinnonkäyttötutkimukset ovat käsitelleet merimetson ravinnonkäyttöä ja niissä on selvitetty ravinnon koostumusta aikuisten ja nuorten lintujen oksennuspalloista, pesäpoikasten tuoreoksennuksista sekä ammuttujen aikuisten lintujen suolistosta, tyypillisesti toukokuun alun ja marraskuun puolivälin välisenä aikana.

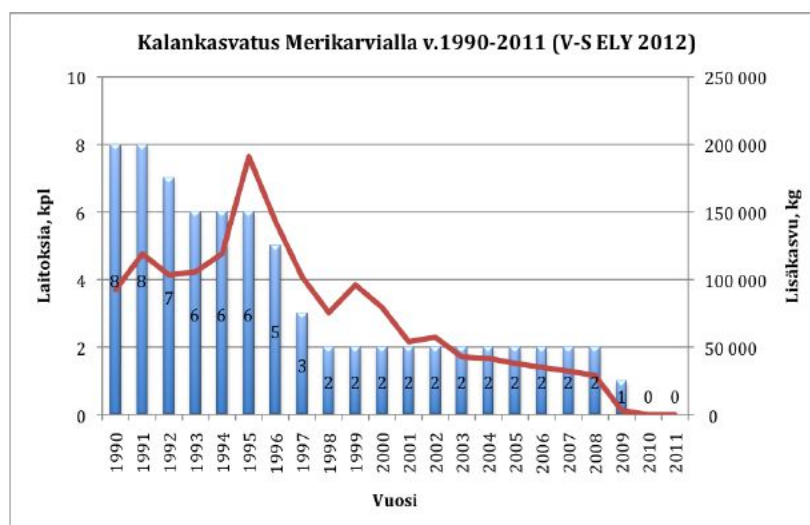
Kuva 6. Merikarvian merimetsokolonia on yksi suurimpia. (Kuva: Tapio Ristimäki)

5.4 Kalankasvatus

YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestö FAO:n mukaan kalankasvatus on maailmalla nopeimmin kasvava elintarviketuotannon muoto. Pelkästään viimeisen kymmenen vuoden aikana kirjolohen tuotantoketjun ympäristövaikutukset ovat vähentyneet viidenneksellä, sillä kalanrehut ja ruokintatavat ovat vuosien saatossa tehostuneet (MTT 2012). Ravinnekuormitus on alentunut sekä vesiensuojelutoimien tehostumisen, että tuotantomäärien romahtamisen takia. Pienentyneistä ympäristövaikutuksista ja toiminnan tehostumisesta huolimatta ympäristölupavaatimukset tuntuvat kiristävän jatkuvasti. Yhdessä lupien määräaikaisuuden kanssa nykyinen malli on pienentänyt kalankasvatuksen tuotantoa, kannattavuutta, ja yrittäjien innokkuutta investoida toiminnan kehittämiseen. Lupa on voimassa keskimäärin seitsemän vuotta kerrallaan. Samanaikaisesti kasvatetun tuontikalan määrä on noussut alle 5 miljoonasta kilosta (1993) 24 miljoonaan kiloon (2011) (RKTL, 2012), ja vain kolmasosa kuluttajan lautaselle päätyvästä kalasta on kotimaista.

Kuluneen kahdenkymmenen vuoden aikana Merikarvian kalankasvatus on romahtanut kahdeksasta laitoksesta ja lähes 200 000 vuosittaisesta tuotantokilosta nolnaan (kaavio 11.) Kalankasvatustiluksia on vielä tänäkin päivänä muutamalla henkilöllä, mutta itse kasvatustoimintaa ei nykyisissä olosuhteissa enää harjoiteta. Laitosten ja tuotantomäärien alamäen aiheuttajat ovat nähtävissä kuvaajassa: norjalaisen lohen tuonnin vapautuminen Suomen liittyttyä Euroopan unioniin vuonna 1995, sekä lakimuutosten myötä tiukentunut lupapolitiikka 2000-luvun taitteessa. Hallintomuutosten myötä kalankasvattajalta edellytettiin mittavia vesistötarkkailuja, eikä raskaasta, usein parin vuoden mittaisesta lupaprosessista ollut mahdollista selvittää ilman hintavia konsulttipalveluita. 2000-luvulla käsiin räjähtänyt hyljeongelma on koskettanut myös kalankasvatusta ja johtanut viimeistenkin laitosten lopettamiseen, mikäli yrittäjillä ei ollut käytössään sopivia talvisäilytyspaikkoja.

Merikarvian kalastusalueen tulee huomioida kalankasvatus potentiaalisena elinkeinona ja lähiruoan tuottajana, vaikka lupapolitiikka onkin tehnyt kasvatuksesta erittäin haasteellista, jolloin kotimaisen elintarviketuotannon kannalta voidaan puhua alihyödynnetystä resurssista. Nykypäivänä kalankasvatuksen kehittämisen edellytyksenä on saada pitkäaikainen ympäristölupa riittävän suurelle tuotantomäärälle. Vesiviljelyn sijainninhjaus-hankkeen tuloksia hyödynnetään käyttö- ja hoitosuunnitelman päivityksessä.

Kaavio 11. Kalankasvatus Merikarvialla v.1990-2011 (V-S ELY 2012)

5.5 Kalastusmatkailu

Merikarvianjoki on Suomen suosituimpia vapaa-ajankalastuksen kohteita, ja se soveltuu monipuolisine lohikalastoihin erinomaisesti perho- ja uistinkalastukseen. Yleisimpiä saalislajeja ovat meritaimen, lohi ja kirjolohi. Jokialue käsittää lukuisia koskikalastuskohteita, joiden yhteydessä on kalastajille tarkoitettuja taukopaikkoja. Kalakannan hoitoa, kalastuksen järjestelyjä, ym. varten Alakylän, Ylikylän ja Lankosken osakaskunnat ovat muodostaneet **Merikarvianjoen Kalakierros-yhtymän**, joka on toiminut 1990-luvulta alkaen. Merikarvianjoen Holmankoskella toimii myös **Eumer Fishing Center**, joka järjestää jokialueen toiminnan ohella opastettuja hauenkalastusmatkoja merialueelle. Metsäyhtiö **A.Ahlström Kiinteistöt Oy** on kehittämässä kalastusmatkailutoimintaa omistamilleen jokialueille (Pohjajoki, Eteläjoki ja Noormarkunjoki). Merialueella rannikolla ja saaristossa on laaja Pohjarannan ja Alakylän kalastajainseurojen hallinnoima vetouistelualue, ja merialueella toimii Eumerin ohella myös yksityisiä kalastusoppaita. Yleisimpiä saaliskaloja merialueella ovat ahven, hauki, kuha sekä lohikalat. Selkämeren Kansallispuiston alueella toimii myös joitakin kalastusretkiä tarjoavia yrityksiä, joilla on yhteistyösopimus Metsähallituksen kanssa, mm. Ouran saaristossa toimiva matkailuyritys **Norrgrund**.

Kesäkuussa 2012 astui voimaan uusi laki koskien kalastusmatkailun toimintaedellytysten turvaamista. Kyseisellä lailla kalastusmatkailuyrittäjä saa mahdollisuuden hakea ELY-keskukselta lupaa kalastusmatkailutilaisuuksien järjestämiseen korkeintaan kuudelle kalastajalle kerrallaan, ja joissa harjoitetaan kalastuslain 8 §:n 1 momentissa tarkoitettua onkimista, pilkkimistä tai viehekalastusta. Uusi lakimuutos mahdollistaa pienimuotoisen kalastusmatkailutoiminnan harjoittamisen ilman kalaveden omistajan lupaa, vuosittain suoritettavalla 100 euron läänikohtaisella viehekalastusmaksulla. Lakiuudistuksen myötä lupaa ovat hakeneet Merikarvian kalastusalueelle tietävästi ainakin turkulainen **Fishmaster Finland Oy**, joka järjestää perhokalastus- ja heittokalastusmatkoja Merikarvianjoelle, sekä Eumerin kanssa yhteistyössä toimiva **Tärppi-Matkat Oy**.

Kuva 7. Kalastusmatkailu on kovassa nosteessa Merikarvialla (Kuva: Henri Vaarala)

5.6 Kotitarve- ja virkistyskalastus

Merialueella rannikolla ja saaristossa on laaja vetouistelualue (n. 7000 ha), ja yleisimpiä saaliskaloja ovat ahven ja hauki, kuha ja lohikalat. Merikarvianjoki on Suomen suosituimpia vapaa-ajankalastuksen kohteita, ja soveltuu monipuolisine lohikalastoineen erinomaisesti perho- ja uistinkalastukseen. Suomi kalastaa-2009 raportin mukaan Merikarvian kalastusalueella pyydyspäiviä kertyi onginnasta ja pilkinnästä 53 000 päivää sekä viehekalastuksesta yhteensä 81 150 päivää. Muu kalastus omistajan luvalla (esim. verkot ja katiskat) kerrytti yhteensä 33 534 pyynti päivää. (Seppänen ym. 2011). Kalastusmatkailun kannalta ykkösalue on Merikarvianjoki. Joella vierailee vuosittain tuhansia vapakalastajia, ja kalastusvuorokausia kertyy vuosittain noin 10 000 kpl. Kirjolohi on jokialueen kalastusmatkailulle tärkeä tulonlähde – aluetta hallinnoivan Merikarvianjoen Kalakierroksen kalastusmatkailulupatulot olivat vuonna 2012 lähes 120 000 euroa.

Vapaa-ajan-, tai kotitarvekalastusta harjoitetaan Merikarvian kalastusalueen teettämän osakaskunta- ja kalastajaseurakyselyn mukaan lähes jokaisella vesialueella. Vastaajien arvion mukaan 14 vesialueelta löytyy yhteensä noin 420 kotitarvekalastajaa ja parituhatta vapaa-ajan kalastajaa. Keskimäärin lupatulojen määrä on kyselyyn vastanneilla yhteisöillä 1200 euroa vuodessa. Kaikki vastanneet ilmoittivat myöntävänsä lupia myös yhteisön ulkopuolisille vapaa-ajan kalastajille. Suurin osa yhteisöistä on asettanut alueelleen pyyntirajoituksia, tavallisimmin 5 verkkoa / katiskaa per luvanhaltija. Tärkeimmiksi saalislajeiksi ilmoitettiin ahven, meritaimen ja siika, mutta myös made ja särkikalat saivat suosiota. Harmaahylkeen ja merimetson vaikutus näkyy myös vapaa-ajan-, ja kotitarvekalastuksen piirissä. Vaikutuksia on eritelty nykytila- ja kehittämissuunnitelman sivulta 19 alkaen.

Lupa-alueet

Kalastusoikeus on sidoksissa vesialueen omistukseen. Kalastukseen tarvitaan joko oma tai vuokrattu vesialue tai vesialueen omistajan lupa, ja lisäksi kaikkien 18 - 64 –vuotiaiden on suoritettava kalastuksenhoitomaksu mikäli harjoittaa muuta kalastusta kuin jokamiehen oikeuksiin kuuluvaa onkimista tai pilkintää. Läänikohtainen viehekalastusmaksu on 29 € (kalenterivuosi) tai 7 € (7 päivän kalastusjakso). Lyhyt jakso alkaa maksupäivästä tai maksuhetkellä kuittiin merkitystä päivästä. Läänikohtaisia viehekalastusmaksuja myyvät R-kioski ja Tepe-paino (asiamiesposti). Sen voi maksaa myös tilille: Länsi-Suomen lääni: 166030-106602. Valtion kalastuksenhoitomaksun ja läänikohtaisen viehekalastusmaksun maksuohjeet ovat Maa- ja metsätalousministeriön sivuilla: <http://www.mmm.fi>

Merikarvian kalastusalue ei myy kalastuslupia, vaan lupien myynnistä vastaavat tyypillisesti kalastajainseurat. Joitakin lupahintoja on koottu alla oleviin taulukoihin 5-7.

Taulukko 5. Kalastuslupajärjestelmä. (Kalatalouden keskusliitto)

	Alle 18 v. ja 65 v. täyttäneet	18-64 vuotiaat
Onkiminen ja pilkkiminen	Maksuton yleiskalastusoikeus.	Maksuton yleiskalastusoikeus.
Viehekalastus Heittokalastus tai uistelu 1 vavalla*	Ei valtion kalastuksenhoitomaksua. Ei viehekalastusmaksua.	Valtion kalastuksenhoitomaksun lisäksi joko viehekalastusmaksu tai vesialueenomistajan lupa.
Muu kalastus Uistelu useammalla kuin yhdellä vavalla Muu kalastus ja ravustus	Ei valtion kalastuksenhoitomaksua. Vesialueen omistajan lupa.	Valtion kalastuksenhoitomaksun lisäksi vesialueomistajan lupa.

* *Kielletty siika- ja lohhipitoisten jokien ja koskien virtapaikoissa tai muilla erikseen kielletyillä alueilla.*

Taulukko 6. Kalastusluvut merelle vuonna 2013

Kalastusluvut Merikarvian merialueelle vuonna 2013					
Luvan myyjä		Hinta	Tili	Tiedustelut	Muuta
Pohjanrannan kalastajainseura	Luvan maksaminen oikeuttaa kalastamaan koko Ylikylän kalastusosakaskunnan alueella	15 € / vuosi (merialue), vetouistelulupa 25 € / vuosi, 10 € / viikko	POP Merikarvia 570265- 41556	Ari Uusimäki p. 0400 598 558	Vetouisteluluvat: Seuroilla on yhteinen lupa 25 €/vuosi ja 10 €/vko maksetaan tilille POP Merikarvia 570265-28217.
Alakylän kalastajainseura		12 €/vuosi (merialue)	POP Merikarvia 570265- 41549	Tapio Ristimäki p. 0500- 862190 ,	
Kasalan kalastajainseura		15 €/vuosi (merialue)	POP Merikarvia, 570265- 47462	Mikael Grankvist, p. 040-860 9615 ja Jorma Grankvist 040-563 2495	
Riispyyn kalastajainseura		10 €/vuosi (merialue),	POP Merikarvia, 570265- 419970,	Jukka Heikintalo, p. 0400 329 143.	
Köörtilän kalastuskunta		14 €/vuosi (merialue)	Nordea Merikarvia, 112230- 6100957	Lupamyynti ja kartta, Kumpuselän veneveistäjä, p. 0400 125 938	

Taulukko 7. Kalastusluvut Merikarvianjoelle vuonna 2013.

Kalastusluvut Merikarvianjoelle vuonna 2013						
	Ajankohta	4h	1 vrk	2 vrk	Vuosi	Lupamyynti
Aikuiset (18 v täyttäneet)	Ma-to 15.6.- 15.8.	13 €	17 €	25 €		Lankosken Köffi, p. (02) 5514 191
	1.4. – 14.6., 16.8. - 31.10	18 €	23 €	34 €		Merikarvian R- kioski, p. (02) 5512 011,
Alle 18-vuotiaat			10 €	15 €	75 €	Tuorilan SEO- Palvelu, p. (02) 631 1900,
Viikonloppuisin pe-su	15.6.- 15.8.	16 €	20€	30 €		Eumer Fishing Center p. 044-560 3120
	1.4. – 14.6., 16.8. - 31.10	22 €	28 €	40 €		Alle 12-vuotiaat voivat kalastaa huoltajansa saaliskiintiön ilmaiseksi. Saaliskiintiö on 2 mitantäyttävää lohikalaa/vrk, perheluvassa 3 kalaa/vrk.
Talvilupa	1.11.-31.3.		15 €	20 €		
Perhelupa (max. 2 huoltajaa + 2 alle 18 v)			35 €	60 €	380 €	
Vuosilupa	1 vuosi ostopäivästä				230 €	
Syyskausilupa	15.8.- 31.12.				150 €	

Kuvat 8 ja 9. Kalaistutukset ovat tärkeitä myös vapaa-ajan kalastuksen ja kalastusmatkailun kannalta (Kuvat: Mikael Laine - Tmi ML-Foto ja Henri Vaarala)

Kalastuksen valvonta

“Kalastuksenvalvonta on tärkeä osa kalavesien kestävästä käytöstä ja keskeinen keino varmistaa, että kalastuksessa noudatetaan voimassa olevia sääntöjä. Keskeisiä valvottavia asioita ovat esimerkiksi kalojen alamitat, kalastukselta kielletyt alueet, rauhoituspiirit sekä pyydysten rakennetta koskevien sääntöjen ja päätösten noudattaminen. Lisäksi vesillä valvotaan erityisesti kalastuslupia koskevien sääntöjen noudattamista. Valiokunta pitää kalastuksen valvontaa myös olennaisena osana vesialueen omistajan, osakkaan ja kalastusoikeuden haltijan omaisuudensuojaa ja sen turvaamista.” (Maa- ja metsätalousvaliokunnan mietintö 35/2010 vp)

Kalastuksenvalvoja valvoo kalastuslain sääntöjen, ELY-keskuksen päätösten sekä kalastusalueen antamien määräysten noudattamista. Kalastuksenvalvojan lisäksi valvontaa voivat harjoittaa poliisi, ELY-keskus, tulli ja rajavartiolaitos, sekä vesialueen omistaja. Päävastuu kalastuksen valvonnan järjestämisestä kuuluu kuitenkin vesialueen omistajalle. Valtakirjalla vastuu kalastuksen valvonnasta voidaan siirtää myös kalastusalueelle. Merikarvian kalastusalueella kalastuksen valvonnasta vastaavat pääasiassa osakaskunnat ja kalastajainseurat - kalastusalueella ei ole omia valvoja.

Kalaväylät

Kalastuslain 24 § ja 25 § :n mukaan kalaväylä on pidettävä vapaana seisovista kalanpyydyksistä. Liikkuvalla rihmapyydyksellä (troolit, nuotat) kalastettaessa on yli puolet kalaväylästä pidettävä avoinna. Kielto ei koske pitkäsiimaa ja muuta koukkupyydystä, joka ei haittaa kalaväylässä kulkemista. ELY-keskus voi myöntää luvan kiinteään kalastusvälineen pitämiseen tilapäisesti kalaväylässä, jos toimenpide ei vaaranna kalan kulkua vesistössä. (Kalastuslaki 22.12.2009/1462, 24§, 25 §.)

Kalastusrajoitukset ja alamitat

Taulukko 8. Kalastusrajoitukset.

Laji	Rauhoitusaika
Merilohi ja meritaimen	Joessa, puroissa, koskessa ja virtapaikassa syys-, loka- ja marraskuun ajan, kuitenkin siten, että niiden pyynti vavalla ja uistelemalla on näissäkin vesissä sallittu syyskuun kymmenenä ensimmäisenä päivänä ja marraskuun 15. päivän jälkeen.
Rapu ja täplärapu	1.11. - 21.7. klo 12.00.

Kalastusasetuksen 19 § (14.11.2013/806) mukaan luonnonvesistä pyydettyjen kalojen tulee täyttää seuraavat alimmat mitat leuan kärjestä (suu suljettuna) pyrstöevän kärkeen mitattuna:

- Kuha 37 senttimetriä.
- Merilohi 60 senttimetriä.
- Meritaimen 60 senttimetriä.

Merikarvian kalastusalue suosittaa kuhan alimitaksi 45 cm. Lohikalojen alamitat Merikarvianjoella: Merilohi 60 cm, meritaimen 60 cm, harjus 50 cm. Siialla ja kirjolohella ei ole alamittaa. Alakylän osakaskunta on rauhoittanut Merikarvianjokisuun kalastusta valtion kalaväylien ohella. Jokisuulta alkaa viiden kilometrin päähän avomerelle ulottuva rauhoitusalue, jonka ansiosta kaloilla on esteetön nousu jokeen.

5.7 Kalavesien hoito ja kunnostukset

Kalaistutukset ja niiden rahoitus

Kalastusalueelle istutetaan vuosittain meritaimenia, vaellussiikaa ja kuhaa käytettävissä olevien rahavarojen mukaisesti:

- 2-3 -vuotiaita meritaimenen poikasia (Isojoen kantaa) on istutettu keskimäärin 1300 euron arvosta vuosittain. Istutuspaikkoina ovat toimineet mm. Pohjajoen kosket, Pooskeri, Pohjaranta.
- 1-kesäisiä kuhanpoikasia on istutettu keskimäärin 14 000 kappaletta vuodessa alueille Merikarvianjokisuu, Lankoslahti (Trolssijokisuu, Riispyyjokisuu).
- 1-kesäisiä vaellussiian poikasia on istutettu noin keskimäärin 2000-4000 kappaletta vuosittain alueelle Salmelankoski – Merikarvianjoki. Kalastusalue on myös hankkinut vaellussiian poikasia yhdessä Ylikylän osakaskunnan kanssa.
- 2000-luvun taitteessa on istutettu myös meriharjusta (Eteläjoki, Pohjajoki) ja karppia (Uksjärvi).
- Istutuspaikkoja on vaihdettu vuosien saatossa uusille alueille, sillä 2000-luvulla kasvuun lähtenyt merimetsokanta on verottanut istutusten kannattavuutta.

Istutusten rahoituslähteitä ovat kalatalouden edistämismäärärahat, sekä vesialueiden omistajille lakisääteisesti tilittämättä jätetyt, alle 30 euron suuruiset omistaja- ja viehekorvausvarat. Vesialueen omistajat, kalastajainseurat ja kalastusmatkailuyrittäjät tekevät myös omatoimisia poikasistutuksia. VAPO:n turvetuotantotoiminta velvoittaa yrityksen kompensoimaan aiheuttamaansa ympäristöhaittaa keskimäärin 6000 eurolla vuodessa.

Taulukko 9. Merikarvian kalastusalueen toteuttamia kalaistutuksia v.2008-2012 (laji, ikä, kpl)

	2008		2009		2010		2011		2012	
Meritaimen	3-v	1186	3v	1098	3v	1098	3v	933	-	-
Kuha	1-kes.	7680	1-kes.	11766	1-kes.	11766	1-kes.	16065	1-kes.	2724
Vaellussiika	Vk	225000	1-kes.	5860	1-kes.	5860	1-kes.	2765	1-kes.	3405

5.8 Kalavesien kunnostukset

Merikarvian kalastusalue on osallistunut Poikeljärven poistokalastushankkeeseen vuonna 2005 rahoittamalla katiskojen hankintaa. Muutoin kalastusalue ei ole osallistunut kunnostuksiin tai koordinoitunut kunnostushankkeita. Jokialueiden kunnostuksiin tulisi lähivuosien aikana panostaa vaelluskalojen lisääntymisedellytysten parantamiseksi.

Ylikylän osakaskunnalla ja Merikarvianjoen Kalakierros on toteuttanut pienimuotoisia koskikunnostuksia. Tällä hetkellä keskeistä on kalastusmatkailun mahdollistavan infrastruktuurin rakentaminen – veneenlaskupaikat, taukopaikat ynnä muut. Jokialueelle on jo laadittu kattava kehittämissuunnitelma, ja Kalakierroksen tavoitteena on, että jokialueelle saataisiin räätälöityä oma käyttö- ja hoitosuunnitelma. **Pohjajoki** on kunnostettu parikymmentä vuotta sitten. 8-tiestä ylöspäin Pohjajoen alue on metsäyhtiö A.Ahlström Kiinteistöt Oy:n omistuksessa, ja sen kehittäminen on priorisoitu korkealle A. Ahlströmin omissa kalastusmatkailun kehityssuunnitelmissa. Pääpaino on ollut, ja tulisi jatkossakin olla taimenkantojen hoidossa ja taimenen lisääntymisedellytysten parantamisessa. Osa **Noormarkunjoesta** on myös A.Ahlström Kiinteistöt Oy:n omistuksessa. Noormarkunjoesta on nousu Isojärven kalastusalueen puolelle Pomarkun Kalajussit ry:n hallinnoimaan Kynäsjokeen, joka on valjastettu virkistyskalastuskäyttöön. Noormarkunjoelle ajetaan parhaillaan kalatien rakentamista, ja meritaimenen lisääntymisedellytyksiin tulisi panostaa myös tällä alueella. Noormarkun ja Ahlaisten välillä **Eteläjoeksi** vaihtuva alue on kunnostettu vuonna 2012. **Tuorijoella** UPM Kymmene on toiseksi suurin vesialueiden omistaja. Alakylän osakaskunta omistaa osuuksia joen alkupäästä. Tuorijoen virtausolosuhteita tulisi kunnostaa, sillä joki saattaa kuivua kesäisin.

Kuva 10. Kalastusalueen virtavesissä on paljon potentiaalia (Kuva: Mikael Laine – Tmi ML Foto)

B - OSA: Toimenpidesuunnitelma 2013 – 2017

1 Tavoitteet

Merikarvian kalastusalue pyrkii olemaan vahva kalatalouden edistäjä, joka toimii jäsentensä ja alueen elinkeinokalatalouden edunvalvojana, alueellisena aktivaattorina sekä linkkinä ruohonjuuritason ja hallinnon välillä. Yhteistyön määrää tulee lisätä niin rajojen sisä-, kuin ulkopuolellakin.

Varsinais-Suomen ja Satakunnan kalastusalueiden ja kalataloushallinnon yhteiset keskustelut ovat nostaneet keskiöön luontaisemman lähestymistavan vaelluskalojen hoitosuunnitelmia laatiessa. Enää ei tulisi tuijottaa pelkästään poikasten hintaan ja määrään, vaan toiminnassa tulisi panostaa ennen kaikkea laatuun: luonnonmädistä perustettava poikashautomo, virtavesikunnostukset ja luontaisten kalakantojen tukeminen alkuperältään samaa kantaa olevilla istukkailla ovat arvovalintoja, joita kohden on helpompi ponnistella yhteisvoimin. Oma poikashautomo hyödyttäisi kaikkia alueen toimijoita ammattikalastajista kalastusmatkailuyrittäjiin ja osakaskuntiin. Samaten vaelluskalojen nousua turvaava, useita vuosia vireillä ollut ajatus Kurikanniskan kalatiestä on iso, ja monia sidosryhmiä (Merikarvian ja Isojärven kalastusalueet, kalastusmatkailuyrittäjät ja Isojärvi-Seura ry:tä) koskettava asia, jonka eteen tulisi tehdä yhdessä töitä. Alueen matalissa järvissä esiintyvän jokirapukannan suojeleminen rutolta on yksi keskeisiä tavoitteita. Täplärapu ei kuulu Merikarvian kalastusalueen vesistöihin ja sen istutuskielto tulee olemaan ehdoton. Merimetso- ja harmaahyljeongelma yhdistävät merialueella niin osakaskuntia kuin ammattikalastajia Selkämeren pohjoisosasta aina Saaristomerelle saakka. Kalastusalueen rajojen sisäpuolella työmaata riittää alueellisen yhteistyön aktivoinnissa ja kyselytulosten pohjalta apua tarvitsevien osakaskuntien ja kalastajaseurojen tukemisessa.

Kuten edellä mainittiin vaelluskalojen istutuksissa pyritään osittaiseen omavaraisuuteen mädinhankinnan ja haudonnan osalta. Myös kuhan kohdalla läheisen Isojärven kanta pitää hyödyntää. Heikentyneitä madekantoja yritetään elvyttää paikallisen merikannan mädin haudottamisella ja vastakuoriutuneiden poikasten istutuksilla. Järvien istutusten ja kalakannan hoidon suunnitteluun paneudutaan yhdessä vesialueen omistajien kanssa.

2 Kalastusalueen visio

Kalastusalueen näkemys tulevaisuuteen on, että laaditun käyttö- ja hoitosuunnitelman voimassaoloajan päättyessä vesialueita hyödynnetään entistä tehokkaammin ja kestävä kalastuksen mukaisesti. Sisävesien virkistyskäyttömahdollisuudet ovat kohentuneet oleellisesti ja veden laadun parantamiseen liittyviin toimenpiteisiin on ryhdytty. Turvetuotannon kiistanalaiset, vesistöjä kuormittavat päästöt on huomioitu niin, että vedenlaatu on asteittain parantumassa ja haitat vesien virkistyskäytölle parantuneet. Elinkeinokalastuksen ja kalastusmatkailun toimintaedellytykset huomioidaan alueellisesti merkittäviksi elvytyksen kohteiksi. Meritaimenen, meriharjuksen ja jokirapukannan uhkakuvat ovat hälvenneet ja elvyttäviin toimenpiteisiin on ryhdytty. Hylje- ja merimetsokannat eivät aiheuta sanottavaa haittaa vesialueiden käyttäjille ja ympäristölle.

---

4 Kalataloudellinen SWOT-analyysi

Nelikenttäanalyysi (SWOT) on yksinkertainen ja yleisesti käytetty analysointimenetelmä. Analyysin avulla voidaan selvittää yrityksen vahvuudet ja heikkoudet sekä tulevaisuuden mahdollisuudet ja uhat. Keskeistä on aina selvittää sekä nykytilaan että sen tulevaisuuteen vaikuttavat asiat. SWOT -analyysi on yksinkertainen tapa ryhmitellä toimintaan vaikuttavia lukuisia tekijöitä havainnolliseen nelikenttämuotoon.

Taulukko 10. Kalataloudellinen SWOT-analyysi

Strengths = Vahvuudet	Weaknesses = Heikkoudet
<p>Ammattikalastuksella vankat perinteet, ainoa kunta Selkämeren rannikolla, jossa I-ryhmän kalastajia muita ryhmiä enemmän.</p> <p>Taloudellisesti merkittävien lajien, lohen ja siian, kalastuksen keskeisimpiä alueita Selkämeren rannikolla. Vähempiarvoisen kalan poistopyynnistä saatu lupaavia tuloksia. Ahven- ja kuhasaaliit nousujohteisia.</p> <p>Kalastusmatkailu vahvassa nousussa Merikarvianjoella: Yksi Suomen suosituimpia vapaa-ajan kalastuksen kohteita.</p> <p>Osakaskunnat ja kalastajainseurat aktiivisia, toiminnan ongelmat vähäisiä.</p> <p>Merikarvianjokisuun verkkokalastuskielto mahdollistaa kalojen esteettömän nousun jokeen.</p> <p>Merialueen vedenlaatu on hyvä.</p> <p>Kalastusalueella aktiivista istutustoimintaa. Siikaistukkaissa suositaan Kokemäenjoen kantaa.</p>	<p>Siikakannat ovat kärsineet pohjan laadun heikkenemisestä, sekä vesistö rakentamisesta. Madesaaliit heikentyvät huonojen jäätalvien vaikutuksesta.</p> <p>Kalankasvatus loppunut, hankala lupapolitiikka tekee pienimuotoisen toiminnan mahdottomaksi.</p> <p>Kalastusalue toiminta keskittynyt enemmän merille -> sisävesiin panostettava.</p> <p>Kalastusalueen taloudelliset resurssit rajalliset -> toimintaa hankkeistettava.</p>
Opportunities = Mahdollisuudet	Threats = Uhat
<p>Perinteinen silakan rysäpyynti uudessa nousussa.</p> <p>Pyydyskehityshankkeet vahvistaneet ammattikalastajien toimintamahdollisuuksia.</p> <p>Merikarvianjoen, Pohjajoen ja Noormarkunjoen, sekä merialueen kalastusmatkailuedellytysten kehittäminen.</p> <p>Kalakantojen luontaisten lisääntymismahdollisuuksien parantaminen; Kunnostukset, mätirasiaistutukset, oma poikashautomo ym.</p> <p>Monialainen yhteistyö: Kalastusalueet, osakaskunnat, muut sidosryhmät. Sisävesialueiden aktivointi mukaan kalastusalue toimintaan.</p> <p>Metsähallitus vahva yhteistyökumppani merialueella: Hoito- ja käyttösuunnitelman tavoitteena mm. virkistyskäytön ja ammattikalastuksen toimintamahdollisuuksien edistäminen.</p> <p>Kalavesien käytön suunnittelu eri ryhmien tarpeisiin (sijainninhajaus).</p> <p>Osakaskuntien ja kalastajainseurojen aktivointi omatoimiseen poistopyyntiin</p>	<p>Muutokset kalastuspolitiikassa (pyyntirajoitukset) ja -kulttuurissa, sekä istutuspolitiikassa (Nevan lohi) vaikuttavat ammattikalastuksen kannattavuuteen heikentävästi.</p> <p>Harmaahylje- ja merimetsokannat verottavat ammattikalastuksen kannattavuutta ja vaikeuttavat kotitarvekalastusta (verkkokalastus) syksyisin. Merikarvialla on yksi Selkämeren suurimmista merimetsokolonioista.</p>

5 Suunnittelualue I – Merialueen käyttösuunnitelma

5.1 Vesialueiden käytön perusteet

Kalastuslain 1 §:n mukaan kalastusta harjoitettaessa on pyrittävä vesialueiden mahdollisimman suureen ja pysyvään tuottavuuteen ja otettava huomioon kalataloudelliset näkökohdat sekä vältettävä toimenpiteitä, jotka voivat vahingoittaa luontoa ja kalakantoja (Kalastuslaki 16.4.1982/286). Kalavesien eräs hoitokeino on järjestää kalastus ja ravustus riittävän voimakkaaksi, jotta kalojen ja rapujen lisäkasvu saataisiin talteen. Käytännössä kalastuslain 1 §:n tavoitteiden mukaista on ottaa lisäkasvu talteen silloin, kun tuotanto on suurimmillaan ja kalojen sekä rapujen lisääntyminen voidaan turvata. Liian valikoiva kalastus saattaa heikentää kalastoa muuttaen lajisuhteita ja ravintoketjua. Kalavesiä tulisikin hyödyntää kokonaisuutena (Kilpinen 2002, 47.).

Kalastuksen järjestäminen kuuluu kalastuslain 48 §:n nojalla lähtökohtaisesti osakaskunnalle (ent. kalastuskunta), jonka tulee kalastusta alueellaan järjestäessään perustaa päätöksensä kalastuslain 1. ja 2 §:ään sekä muuhun kalastuslaissa säädettyyn. Oikeus yhteisen kalaveden käyttöön määräytyy pyydysyksikköjen perusteella, mistä säädetään kalastuslain 61 §:sää. Kokonaispyydysyksikköä jaettaessa tulee huomioida osakkaat sekä muut, joilla on oikeus harjoittaa kalastusta kyseisen osakaskunnan vesialueella (Kalastuslaki 16.4.1982/286.).

Vaikka pyydysyksikkö on lakisääteinen kalastuksen säätelyn työväline, sen sovellettavuus on aina otettava huomioon kullakin vesialueella. Osakaskuntien tulee säännöissään määrätä vesialueellaan kokonaispyydysyksikkömäärä sekä eri pyydysten yksikköarvot. Kokonaispyydysyksikkömäärä tulee suhteuttaa vesialueen tuottoon. Eri pyydysten yksikköarvoja määritettäessä tulisi pystyä vertailemaan niiden välisiä pyyntitehoja ja saalislajivalikoimaa. Pyydysyksiköiden kokonaisuudessa tulee huomioida yksikkömäärien osuudet eri kalastajaryhmien välillä.

5.2 Ammattikalastus

Merikarvian kalastusalueella tapahtuva ammattikalastus on kohdannut pitkälti samoja ongelmia kuin muuallakin rannikolla. Nykyisin pahimpana ongelmana on ollut haittaeläinten kuten hylkeiden ja merimetsojen lisääntyminen räjähdysmäisesti. Ongelmaan on hitaasti puututtu valtakunnallisella tasolla ja tilanne ikään kuin polkee paikallaan, vaikka osa pyynnistä on käynyt mahdottomaksi etenkin ulompana rannikolta. Lohenkalastuksen aikasääätely sekä Norjan tuontilohen aiheuttama myyntihinnan lasku ovat vaikeuttaneet ammattikalastuksen markkinointia. Lohen ja siian joutuminen WWF:n kampanjoiman Kuluttajan kalaoppaan vältettävien kalalajien listalle on vaikeuttanut niiden myyntiä tukkuihin ja vähittäiskauppiihin. Merikarvialla toisin kuin muualla rannikolla ammattikalastus ei ole kokenut niin suurta kalastajien keski-ikänsä nousua eikä vähentymistä, mutta kehitys ei tulevaisuutta ajatellen ole kuitenkaan positiivinen.

Osa ammattikalastukseen liittyvistä ongelmista ratkaistaan tai hoidetaan valtakunnallisella tasolla ja ammattikalastajain järjestöjen toimesta. Kalastusalueen rooli on hoitaa paikallisen tason asioita, jotka koskevat oman vesialueen pulmakohtia. On kuitenkin tärkeää olla mukana ja kuulolla ammattikalastajien edunvalvonnassa ja edistää kaikkea elinkeinokalastukseen liittyvää toimintaa.

Haittaeläinten torjunnassa on oltava aktiivinen ja se vaatii kalastusalueelta yhteistoimintaa eri ammattikalastajajärjestöjen kanssa. Torjumisen alueellinen suunnittelu on tarpeen ja ongelma-alueet on kartoitettava.

5.3 Alueen osakaskunnat ja kalastusseurat

Merikarvian kalastusalueen osakaskunnista osa on toimivia ja osa passiivisia. Osakaskuntakyselyn mukaan mielipiteet omasta toiminnasta ja sen kehittämisestä olivat jokseenkin ristiriitaisia. Ongelmana on selvästi se, että osakaskunta nähdään yleensä vain omana yksikkönä eikä sitä koeta osana kokonaisuutta. Kalaveden hoidossa yhtenäisyys on tärkeä asia ja että jokainen osakaskunta toimii ja hoitaa vesialuettaan yhteisten pelisääntöjen mukaan. Aktiiviteetin ja osallistumisen tason nostaminen on kalastusalueen keskeinen tehtävä.

Merikarvian kalastusalueella on 18 osakaskuntaa ja 5 yksityistä vesialuetta. Määrä on melko pieni moneen sisämaan alueeseen verrattuna. Osakaskunnan aktiiviteettia ja kiinnostusta yhteiseen toimintaan voidaan lisätä järjestämällä tai ottamalla osaa erilaisiin teematapahtumiin, joissa kalastusalueen toimintaa tuodaan esiin. Kalastusalueen vuosikokous voidaan järjestää jonkin kalastukseen tai kalan markkinointiin liittyvän tapahtuman yhteyteen, mikä voisi lisätä kokoukseen osallistuvien määrää. Paikallisen median käyttäminen kalastusalueen toiminnassa on eräs työkalu osakaskuntien ja vesialueen käyttäjien aktivoinnissa.

5.4 Kalastuksen järjestely

Pyydysyksiköinti

Merikarvian kalastusalue suosittelee merialueellaan kahta (2) pyydysyksikköä vesihehtaaria kohden. Verkon, jonka pituus on 30 metriä ja korkeus enintään 3 metriä, pyydysyksikkömääräksi suositellaan kahta (2) yksikköä. Suurempien verkkojen yksikköarvoja määritettäessä osakaskunnat voivat soveltaa edellä mainittua suositusta. Esimerkiksi 60 metriä pitkän ja 6 metriä korkean verkon yksikköarvo voisi olla kuusi (6) yksikköä. On kuitenkin syytä muistaa, että verkon pyyntiteho ei ole suorassa suhteessa verkon korkeuden kanssa, vaan pyyntitehoon vaikuttavat muun muassa langan vahvuus ja verkon puohteus (löysyys).

Perinteisen rautalankakatiskan yksikkömääräksi suositellaan yhtä (1) yksikköä. Luokki- ja vannerysän yksikkömääräksi voidaan pyyntikorkeudesta sekä aidan pituudesta riippuen suositella 2-5 yksikköä. Siimapyydysten yksikkömäärä voidaan käyttötarkoituksen ja koon mukaan määrittää katiskoita tai rysiä vastaaviksi.

Ammattikalastukseen soveltuvien pyydysten, kuten isorysien, nuottien sekä paunettien yksikkömäärä voidaan tapauskohtaisesti määrittää pyynnin laajuuden ja tarkoituksen mukaisesti. Ammattimaisen kalastuksen lupien hinnoittelussa voidaan käyttää myös kohtuullista nk. vesien käyttömaksua, joka sisältää kaiken ammattikalastukseen tarvittavan pyyntikaluston hinnoittelun.

Vesialueen pyydysyksikkömääriä jaettaessa tulee huomioida eri kalastajaryhmät. Kalastuslain 9 §:n nojalla kylässä muutoin kuin tilapäisesti asuvalla on oikeus saada lupa harjoittaa kotitarve- ja virkistyskalastusta kylärajojen sisäpuolella vesialueen omistajan osoittamalla alueella sekä hänen määräämällään tavalla (Kalastuslaki 16.4.1982/286). Osakaskuntaan kuulumattomille myönnettävä kalastusoikeus on osakaskunnan vapaasti päätettävissä.

Pyydys- ja pyyntirajoitukset

Merikarvian kalastusalue ei suosittele merialueelle verkkopyydysille korkeus eikä silmäkorajoihtuksia. Kalastusalue suosittelee sian kalastuksessa verkon pienimmäksi solmuväliksi 43 mm. Maa- ja metsätalousministeriön 31.8.2012 asettama siikatyöryhmä ehdottaa muistiossaan muutosta kalastusasetukseen, joka määräisi meressä siikaa pyydetessä verkon pienimmäksi solmuväliksi 43 millia. Asetuksen muutoksella pyritään vahvistamaan merialueen vaellussiikakantoja.

Kalojen alamittasuositukset

Kalastusasetuksen 19 § (14.11.2013/806) mukaan seuraavien Merikarvian merialueella esiintyvien kalalajien alamitat leuan kärjestä pyrstön kärkeen mitattuina ovat:

Kuha 37 cm. Merikarvian kalastusalue suosittaa kuhan alamitaksi 45 cm.

Merilohi 60 cm

Meritaimen 60 cm

Merikarvian kalastusalue suosittelee kuhan alamitaksi 45 cm. Muiden lajien kohdalla alamittasuosituksia ei ole.

5.4 Seurannan järjestäminen

Kuva 11. Säännöllinen seuranta luo parhaan mahdollisen pohjan käytön ja hoidon suunnittelulle. Hallituksen asiantuntijajäsen Markku Nieminen mittaamassa vedenlaatua syksyllä 2013. (Kuva: Ari Uusimäki)

Kalastusalue järjestää alueellaan kalakantojen seurantaa, jonka tuloksien perusteella käyttö- ja hoitosuunnitelmaa tullaan tulevaisuudessa muokkaamaan oikeaan suuntaan. Seurannan tavoitteena on saada tietoa kalastusalueen vesialueella harjoitettavasta pyynnistä ja pyynnin kohteina olevista tärkeimmistä saalislajeista. Seuranta järjestetään mahdollisimman pitkäkestoiseksi, jolloin nähdään kalastuksessa ja kalakannoissa tapahtuvat mahdolliset muutokset. Tärkeimmät seurantamenetelmät ovat saaliskirjanpito sekä kalastustiedustelu. Lisäksi eri kalalajien kasvua seurataan keräämällä näytteitä iän- ja kasvunmäärittystä varten. Virtavesialueilla arvokalakantojen kehitystä seurataan sähkökalastuksin sekä rapukantoja mertapyyneillä.

Saaliskirjanpito

Merikarvian kalastusalueelle värvätään 6-10 ympärivuotisesti kalastavaa henkilöä saaliskirjanpitäjiksi. Luotettavimmat tulokset saadaan verkoista ja rysistä. Saaliit kirjataan ao. kirjaan välittömästi pyynnin jälkeen kalenterivuositain kauden alkaessa vuoden alusta vuoden loppuun. Henkilöt perehdytetään tehtävään ennen kirjanpidon aloittamista. Saaliskirjanpidon onnistumisen ja luotettavuuden kannalta on tärkeää, että tehtävään valittu henkilö on motivoitunut ja tiedostaa saaliskirjanpidon tärkeyden seurantamenetelmänä. Saaliskirjanpito on pääosin talkootyötä, mutta yleensä tehtävästä on vuosittain maksettu pieni palkkio tai annettu

pyyntivälineitä. Saaliskirjanpitäjiä valittaessa on huomioitava, että saaliskirjanpitäjät jakaantuvat kalastusalueelle mahdollisimman tasapuolisesti. Saaliskirjanpidossa seurataan tärkeimpien lajien kuten, meritaimenen, siian, kuhan, hauen ja mateen yksikkösaaliita. Yksikkösaaliit esitetään vuosiraporteissa lajeittain grammoina yhtä pyydystä ja yhtä pyyntivuorokautta kohti. Saaliskirjanpito pyritään aloittamaan vuoden 2014 alusta.

Merikarvianjoessa osa luvanlunastaneista vapakalastajista ilmoittaa saaliinsa ja niistä saadaan arvokasta tietoa istutusten tuloksellisuutta arvioitaessa. Pohja- ja Eteläjoessa vastaavanlainen saalisilmoitus voisi olla vaikkapa luvanmyynnin ehto. Saalistiedot ovat välttämättömiä arvioitaessa luontaisen taimenkannan osuutta istukkaiden ollessa eväleikattuja.

Kalastustiedustelu

Käyttö- ja hoitosuunnitelman viisivuotisen voimassaolon aikana suoritetaan kerran kattava kalastustiedustelu, joka kohdistetaan kaikille Merikarvian kalastusalueella kalastusluvan lunastaneelle henkilölle. Luvanlunastaneiden henkilöiden nimet ja osoitetiedot pyydetään osakaskunnilta ja luvanmyyntipaikoilta. Luvanlunastaneista otetaan umpimähkäisesti riittävä otos (100-200) ja tiedustelut postitetaan valituiksi tulleille. Tiedustelussa kysytään arvioita kalenterivuoden aikana saaduista kala- ja rapusaaliista sekä käytetyistä pyydyksistä. Tiedusteluun kirjataan myös vesiympäristössä tapahtuneita muutoksia sekä arvioita kalastukselle ja muulle virkistyskäytölle vallinneista haitoista.

Kalastustiedustelu kannattaa ajoittaa KHS:n voimassaolon loppuajalle eli esim. vuodelle 2016, jonka saaliita tiedustellaan vuoden 2017 alussa. Tulokset vuoden 2016 kalastustiedustelusta ovat siten tuoreeltaan käytettävissä uuden KHS:n päivitykseen.

Saalisnäytteet

Vuoden 2014 aikana selvitetään siian ja kuhan ikäjakauma ja kasvu takautuvasti. Erikokoisten kuhien suomunäytteitä kerätään 30-60 kpl. Siian suomuja kerätään keväällä ja syksyllä 100 kpl kumpanakin sekä lasketaan siivilähampaiden lukumäärä. Kasvun lisäksi siian kohdalla selvitetään vaellus- ja karisiian osuudet saaliissa. Tarvittaessa näytteitä kerätään useampana vuotena. Tutkimuksella pyritään selvittämään merkittävien istutuslajien pyynti-ikää mahdollisia toimenpiteitä ajatellen. Siikojen lajijakauman perusteella arvioidaan vaellussiikaistutusten tuloksellisuutta.

5.5 Kalastuksen valvonta

Merikarvian kalastusalueella kalastuksen valvonnasta vastaavat pääasiassa osakaskunnat ja kalastusseurat. Kalastusalueella ei ole omia valvojia. Päävastuu kalastuksen valvonnan järjestämisestä kuuluu vesialueiden omistajille, mutta valtakirjalla vastuu voidaan siirtää myös kalastusalueelle. Kalastuksenvalvonnan resurssit ovat rajalliset, sillä kalastuksen valvontaa harjoitetaan viranomaisten ja yksityisten henkilöiden toimesta muun toiminnan ohella. Valvonta kohdistetaan yleensä sellaiseen ajankohtaan, jolloin kalastus on aktiivisinta.

Kalastuksenvalvonnan sääntelyä uudistettiin keväällä 2011. Muutokset astuivat voimaan 1.4.2012, jonka jälkeen kaikki kiinteät ja seisovat pyydykset on merkittävä. Pyydyksissä tulee näkyä pyydyksen asettajan nimi, yhteystiedot ja kalastusoikeuden osoittama merkki. Pyydyksen merkitsemisen laiminlyönti tulee olemaan rikosoikeudellisesti rangaistava teko. Nimikkeenä toimii kalastusrikkomus (Kalatalouden keskusliitto, 2011).

Pyydyksiä merkittäessä näkyvien verkkolippujen ja verkkomerkkien käyttö on tärkeää. Kalastusasetuksen 16 §:n mukaan selkeänä merkinä pidetään vähintään 1,2 metriä veden pinnasta nousevaan salkoon kiinnitettyä neliön muotoista, vähintään 30 cm korkeaa ja leveää lippua. (Kalastusasetus 04.04.2012/158, 16 §). Asiallisesti merkityt, pitkälle näkyvät pyydysmerkit ehkäisevät pyydysten vahingoittumisia ja veneilyonnettomuuksia.

Kalastuslain kokonaisuudistus asettaa uusia kriteereitä myös kalastuksen valvojille. Valiokunnan mukaan kalastuksen valvonnassa ja sen toimivaltuuksissa on kysymys lähtökohtaisesti viranomaiselle kuuluvan julkisen hallintotehtävän suorittamisesta. Tällöin yksityisten henkilöiden vastuulle ei voida antaa yllämainitun kaltaisia tehtäviä ilman koulutus- ja pätevyysvaatimuksia. Kalastusalueen, osakaskunnan, vesialueen omistajan tai kalastusoikeuden haltijan valtuuttamana kalastuksenvalvojana voi jatkossa toimia ainoastaan ELY-keskuksen hyväksynnän saanut alan koulutuksen ja kokeen suorittanut henkilö. Valan tai vastaavan vakuutuksen antamisesta on luovuttu (Maa- ja metsätalousvaliokunnan mietintö 35/2010 vp, 2011). Valvontavaltakirjojen vaihtaminen naapurikalastusalueiden valvojien kanssa parantaa kalastuksen valvonnan tehoa kalastusalueiden raja-alueilla.

Kalastusalueen tehtävänä on tiedottaa osakaskunnille ja yksityisten vesialueiden omistajille uuden kalastuslain tuomat muutokset yleisiin kalastussääntöihin ja kalastuksen valvontaan. Kalastusalueen on myös tiedotettava vesialueiden omistajille ELY-keskuksen järjestämistä kalastuksen valvojien koulutuksista.

Taulukko 11. Merialueen toimenpidesuunnitelmia.

Tavoitteet	Toimenpiteet	Seuranta	Toteuttaja
Ammattikalastuksen säilyttäminen elinvoimaisena	Haittaeläinten torjunta Tuki lupa-asioissa	Saalistilastot	Kalastusalue ELY-keskus
Alueellisen kalastuksen, saalistilastojen sekä kalaston rakenteen selvittäminen	Saaliskirjanpito Kalastustiedustelu Saalisnäytteet	Tilastot ja raportointi	Kalastusalue Osakaskunnat Kalastuksen harjoittajat
Osakaskunnilla on enemmän osaamista päätöksentekoon ja vesialueensa hoidon suunnitteluun.	Lisätään tiedottamista ja yhteistyötä, ja järjestetään tarvittaessa koulutuskiltoja tai teematapahtumia.	Toimintakertomus	Osakaskunnat, Kalastusalue
Pyydysyksiköinti on järjestetty suurimmassa osassa toimivia osakaskuntia.	Laaditaan suositukset pyydysyksiköinnille.	Toimintakertomus	Osakaskunnat, kalastusalue
Onnistunut kalastusalueen toiminta.	Seurantatutkimukset	Saaliskirjanpito Tiedustelut Saalisnäytteet	Kalastusalue Osakaskunnat

6 SUUNNITTELUALUE I - MERIALUEEN HOITOSUUNNITELMA

6.1 Istutukset

Merikarvian kalastusalueelle on vuosittain istutettu meritaimenta, vaellussiikaa ja kuhaa. Kalastusalueen toteuttamat istutukset on tilastoitu, mutta osakaskuntien suorittamista istutuksista ei ole tarkkaa tietoa. Jatkossa on tärkeää, että osakaskuntien ja kalastusalueen istutukset suoritetaan yhteisistutuksena parhaaksi katsotuista ja kullekin lajille soveliaista paikoista. Kun poikaset tilataan yhteistilauksena samalta kasvattajalta ja istukkaiden alkuperä on alueelle sovelias, istutuksien tuloksellisuus saadaan parhaalle mahdolliselle tasolle. Yhteisistutuksien etuna on, että istukkaiden kuljetusaika lyhenee ja tarpeeton rasittaminen minimoidaan. Yleinen käsitys siitä, että istukkaat jäävät istutuspaikan läheisyyteen viettämään elämänsä, on useimmiten väärä. Istukkaat hakeutuvat ja levittäytyvät vesistöön kullekin lajille soveltuville alueille riippumatta siitä, mihin ne on vapautettu.

Istutusajankohdan lähestyessä on hyvä tietää, mitä ja kuinka paljon kukin taho on istuttamassa. Istutuksissa tulee noudattaa käyttö- ja hoitosuunnitelmassa mainittuja ohjeita istukkaiden laadussa sekä määrässä. Osakaskuntien ja kalastusalueen istutuksista vastaavan tahon on hyvä olla kalastusalueen kanssa yhteydessä istukkaita tilattaessa. Osakaskunnat voivat ilmoittaa kalastusalueelle käytettävissä olevan rahamäärän ja saavat sitä vastaavan laskun istukkaiden toimittajalta istutuksen jälkeen. Osakaskunta voi myös sopimuksella jättää jaetut omistaja- ja viehekorttivarat kalastusalueelle istutuksiin käytettäväksi. Kun koko alueen istutuksiin käytettävät varat ovat tiedossa, alueen istutuksista vastaavan tahon on helppo tehdä istukkaiden tilaus. Istukkaiden laatuun tulee kiinnittää enemmän huomiota kuin hintaan. Istukkaiden tulee olla vesistöalueelle sopivaa tai läheistä kantaa. Tarjouspyyntöjä on hyvä lähettää eri kasvattajille, mutta niissä on syytä mainita vaatimus istukkaiden alkuperästä.

Kuva 12. Istutukset ovat kalavesien hoitoa konkreettisimmillaan. (Kuva: Tapio Ristimäki)

Meritaimen

Merikarvian kalastusalue on istuttanut toimintansa alusta lähtien keskimäärin runsaat 1000 kpl 3-vuotiaita meritaimenistukkaita vuodessa. Istukasmäärä on ollut selvästi alle 0,1 istukasta hehtaaria kohti. Kalakierros on istuttanut Merikarvianjokeen 2-vuotiaita vaelluspoikasia n. 20 000 kpl ja kesänvanhoja poikasia 14 000 kpl vuonna 2011. Osan istukkaista voidaan olettaa pysyttelevän joessa ja osan taas vaeltavan mereen. Tämä voidaan ottaa huomioon mereen suoritettavien taimenistutusten suunnittelussa.

Mereen istutettavien taimenistukkaiden tulee olla pääasiassa 3-vuotiaita, joilla on selvästi parempi mahdollisuus selvitä ensimmäisestä kasvukaudesta kuin nuoremmilla istukkailla. Istukkaiden tulee olla rasvaeväleikkattuja, jolloin luonnossa syntyneet taimenet voidaan pyydettäessä erottaa istutetuista. Paras istutusajankohta on kevätkesä touko-kesäkuussa. Istutuspaikkaan on kiinnitettävä huomiota niin, että istukkailla on mahdollisuus levittäytyä avovedelle ja välttää petokalojen predaatioilta. Samoin tulee huomioida kalanpyydykset, joihin istukkaat voisivat joutua välittömästi istutuksen jälkeen. Joskus on järkevää rauhoittaa istutuspaikan läheisyys muutamaksi viikoksi, mikäli istukkaiden oletetaan merkittävästi jäävän erilaisiin pyydyksiin tai olevan helposti vapakalastajien pyydettävissä.

Meritaimenen (3-v.) istutustavoite on Merikarvian kalastusalueen merialueelle vuosittain 1000-2000 kpl saatavissa olevien varojen mukaan. Merikarvianjoen vuotuiset ja suhteellisen runsaat istutukset lisäävät todennäköisesti myös merialueen istukastiheyttä, mikä enimmillään voisi olla 0,3 istukasta hehtaaria kohti.

Meritaimenen luontaisen kannan vahvistamiseksi mereen kohdistetut istutukset voidaan korvata Merikarvianjokeen, Pohjajokeen ja Eteläjokeen tehtävillä mätirasiaistutuksilla tai 1-vuotiaiden poikasten istutuksilla. Jokiin tehtävistä istutuksista on syytä tehdä pidemmän tähtäimen suunnitelma yhteistyössä Merikarvianjoella toimivan Kalakierroksen ja Pohja- ja Eteläjokien kohdalla A.Ahlström Kiinteistöt Oy:n kanssa.

Siika

Merikarvian kalastusalue on istuttanut kesänvanhoja vaellussiian poikasia 3000-5800 kpl vuosittain eli 0.2-0.4 istukasta hehtaaria kohden. Siikaistutusten tuloksia ei ole arvioitu kalastustiedustelun tai saaliskirjanpidon avulla ja optimaalista tuottoa kiloissa 1000 istukasta kohden on siten vaikea arvioida. Koska Merikarvian edustan vedet ovat suhteellisen matalia, voidaan sopivana istukastiheytenä hehtaaria kohden pitää 2-4 istukasta.

Istutustilastojen puutteellisuuden takia vuosittaisia siikaistutuksia on vaikea arvioida. Merialueelle suositellaan istutettavaksi ainoastaan lähijokien vaellussiikakantoja (Kokemäenjoki). Istutukset kannattaa suorittaa kesänvanhoilla istukkailla, joiden keskipituus on vähintään 10 senttiä. Vuosittaisena tavoitteena voidaan pitää merialueelle 10 000-20 000 kesänvanhaa vaellussiian poikasta.

Merilohi

Merilohen istutuksista vastaa valtakunnallisesti RKTL. Jos lohta istutetaan paikallisten tahojen toimesta, niin istukkaiden tulee olla Nevan kantaa.

Kuha

Merikarvian vesialue ei ole yhtä otollista elinaluetta kuhalle kuten esim. Kokemäenjoen suiston sameat vesialueet. Avomeren läheisyys ja alati muuttuvat viileät vesimassojen virtaukset ovat lämmintä ja sameaa vettä suosivalle kuhalle ongelmallisia. Lämpimien kesien aikana kuhakanta voi Merikarviankin vesialueella nousta tyydyttävälle tasolle, mutta luontainen lisääntyminen on todennäköisesti heikkoa. Istutuksilla on saatu aikaan kuhan esiintyminen saaliskirjossa ja lämpöisinä kesinä kuhat saattavat vaelttaa Kokemäenjoen suistosta pohjoista kohti.

Arvokkaana ruokakalana kuhaa kannattaa kuitenkin istuttaa säännöllisesti. Kesänvanhojen istukkaiden tulee olla vähintään 7 cm pituisia, jolloin niiden on todettu selviävän paremmin ensimmäisestä talvestaan. Tarjolla on ollut alkuperältään monenlaista kuhanpoikasta mm. Lohjanjärven ja Vanajanselän kannasta. Läheisessä Isojärvässä on nykyisin hyvä ja lisääntyvä kuhakanta, jonka perimää kannatta hyödyntää jatkossa kalastusalueen istutuksiin.

Kalastusalueen suorittamat kuhaistutukset merialueelle ovat vaihdelleet viime vuosina vajaasta 3 000: sta istukkaasta 16 000:een. Kuhan luontaisesta lisääntymisestä Merikarvian edustan vesialueella ei ole olemassa selvitystä eikä sen perusteella kuhan vuotuisiin istutusmääriin ole rajoitustarvetta. Tavoitteeksi voidaan asettaa vähintään 10 000 kesänvanhan kuhanpoikasen vuotuista istutusta. Istutusajankohdaksi tavoitellaan elo-syyskuuta, jolloin veden lämpötila edesauttaa istukkaiden kasvua ja selviämisestä ensimmäisestä talvesta.

Made

Madekannat ovat viime vuosikymmenen aikana heikentyneet eteläisessä ja läntisessä Suomessa ja etenkin sen merialueilla. Kantojen heikentyminen on johtanut sen pyynnin kannattamattomuuteen sekä sen vähenemiseen kalamarkkinoilla. Kysyntä on kuitenkin pysynyt tasaisena ja osin on jouduttu turvautumaan jopa länsinaapurin apuun.

Mateen istutukset ovat olleet harvinaisia ja mateen poikasia on ollut vähän tarjolla. Luonnonravintolammikoista on tyhjennyksen yhteydessä saatu mateen kesänvanhoja poikasia, joita on toisinaan markkinoitu eteläisen Suomen istutuksiin.

Madekantojen hoitoa on suunniteltu ja toteutettu Saaristomeren ja Uudenkaupungin vesialueilla viime vuosien aikana. Mateen mätiä on haudotettu laitoksessa ja vastakuoriutuneita poikasia on istutettu mateen lisääntymisalueille. Tuloksia odotellaan muutaman vuoden kuluttua. Madeistutukset ovat tulevaisuudessa ajankohtaisia myös Merikarvian kalastusalueella, jossa madekannat ovat heikentyneet. Istutuksia varten emomateita tulisi kerätä Merikarvian edustalta ja toimittaa ne johonkin laitokseen kutemaan ja mäti haudotettavaksi. Istutussuunnitelma voidaan laatia nykyisen käyttö- ja hoitosuunnitelman aikana ja käyttää hyväksi Saaristomerellä tehtävän madekantojen hoidon tuloksia. Madekantojen hoidossa voidaan tehdä yhteistyötä esim. Porin ja Luvian kalastusalueiden kanssa, jolloin hoidon suunnitteluun ja toteuttamiseen voidaan anoa yhteisesti varoja. Samalla hoitotoimet käsittäisivät laajemman alueen Luvialta Merikarvialle saakka.

Taulukko 12. Kalaistutusten toimenpidesuunnitelmat.

Tavoitteet	Toimenpiteet	Seuranta	Toteuttaja
Meritaimenkannan parantaminen	Vuosittain 1000-2000 kpl 3-v. istukasta	Saaliskirjanpito Kalastustiedustelu	Kalastusalue Osakaskunnat
Vaellussiikakannan turvaaminen	Vuosittain 10 000-20 000 kpl > 10 cm pituista poikasta	Saaliskirjanpito Kalastustiedustelu	Kalastusalue Osakaskunnat
Madekannan lisääminen	Vastakuoriutuneiden poikasten istutus	Saaliskirjanpito Kalastustiedustelu	Kalastusalue Osakaskunnat
Pyyntikelpoinen kuhakanta	Vuosittain 10 000 kpl >8 cm kesänvanhoja poikasia	Saaliskirjanpito Kalastustiedustelu	Kalastusalue Osakaskunnat

6.2 Hoitokalastus

Merikarvian kalastusalueen vesialueella meressä ei ole tarvetta vähempiarvoisen kalan poistamiseen vedenlaadun parantamiseksi. Vähempiarvoisen kalan tehokkaalla pyynnillä on kuitenkin merkitystä kalaston tasapainottamisessa ja sillä voidaan lisätä ajallisesti ammattikalastuksen kannattavuutta. Hoitokalastuksen tarpeen luovat vähempiarvoisen kalan markkinat.

Vähempiarvoisen kalan pyynnin ongelmana on saaliin hyödyntäminen niin, että se olisi pyytäjälle taloudellisesti kannattavaa. Eri puolilla maamme on luotu erilaisia hankkeita, joiden myötä on pyritty kehittämään markkinoita ja lisäämään vähempiarvoisen kalan käyttöä myös ihmisen ravintona. Vienti Venäjän ja Viron markkinoille on ollut lupaavaa, tosin pyynti on siltä osin keskittynyt Suomenlahden itäosiin lyhyen kuljetusmatkan vuoksi. Kuljetuskustannukset, pakastustilojen järjestäminen sekä tilauksien suuret määrävaatimukset ovat keskeiset ongelmat vähempiarvoisen kalan viennissä.

Merikarvian alueella mahdolliset hoitokalastukseen kohdistuvat lajit ovat kuore, lahna ja särki. Niiden osalta on viime vuosina ollut kysyntää ja kuoresaaliiden nousu näkyy tilastoissa selvästi vuosina 2010 ja 2011. Kalastusalueen rooli hoitokalastuksen suunnittelussa merialueen osalta on tulevaisuudessa yhteisissä hankkeissa, joissa mukana voivat olla lähivesien kalastusalueet. Yhteisellä panostuksella saadaan paremmin rahoitettua erilaisia hankkeita ja kehittää laajemmin lähialueen ammattimaisen kalastuksen tarpeita. Valtakunnallisen (RKTL) vähempiarvoisen kalan markkinoinnin selvityksen valmistuttua voidaan hoitokalastuksen tulevaisuutta kartoittaa myös Merikarvian kalastusalueen vesialueilla.

7 Suunnittelualue II – Järvet

7.1 Vesialueet

Merikarvian kalastusalueella sijaitsee 9 järveä, jotka ovat pääasiassa pienehköjä ja matalia. Tyypiltään järvet ovat melko reheviä humusvesiä, joiden ongelmana ovat maaperästä sekä turvesoilta valuvat vedet. Osa järvistä on runsaan vesikasvillisuuden peittämiä ja niiden virkistysarvo on heikko. Vain yksi järvistä on osakaskunnan hallinnassa, muut pääosin yksityisvesiä. Muutamissa järvissä toimii myös paikallinen suojeluyhdistys ja osaan on tehty myös kunnostuksia. Käyttö- ja hoitosuunnitelman voimassaoloaikana selvitetään järvien vedenlaatua sekä mahdollisia kunnostus- ja hoitotoimia. Vesialueen omistajien kanssa suunnitellaan yhteisesti kalaveden hoitoon ja kunnostuksiin liittyvät toimenpiteet sekä niiden rahoitus. Tavoitteena on saada paikallinen väestö innostumaan järvien hoidosta ja kalastuksesta. Monissa järvissä vesilintujen metsästys on tärkein harrastustoimi.

Kuva 13. Hyvin hoidetulla järvellä on suuri virkistyskäyttöarvo (Kuva: Henri Vaarala).

7.2 Poosjärvi

Poosjärvi on Merikarvian kalastusalueen suurin järvi (357 ha). Poosjärvi on matala ja sen vesi on voimakkaasti humuspitoista ja sameaa. Kesällä happipitoisuus on tyydyttävällä tasolla, mutta talvisin vesi on pohjalla niukkahappista. Fosforipitoisuus on runsasta ja typpipitoisuus melko runsasta. Poosjärven vedenpinta on 1800-luvulla laskettu alas, mutta nykyisin pohjapadon avulla pinnankorkeutta on saatu nostetuksi. Vedenkorkeuden ylläpito onkin järven keskeinen kunnostustoimi.

Poosjärven kalasto on tyypillinen rehevän ja matalan järven kalasto, johon kuuluvat ahven, särki, hauki, karppi ja kuha. Kuhaa on istutettu vuosina 1994-1998 n. 3 000 kesänvanhaa poikasta vuosittain. Karppia on istutettu vuonna 1997 220 kpl. Poosjärvessä on esiintynyt jokirapua. Meneillään olevan Pohjajoen-Poosjoen selvityksen mukaan järvessä esiintyisi täplärapua. Täpläravun olemassaolo aiheuttaisi ongelmia koko Pohjajoen vesistön jokirapukannan elvyttämiselle. Keskeinen hoitotoimi olisi täpläravun hävittäminen vesistöalueelta.

7.3 Poikeljärvi

Poikeljärvi on alueelle tyypillinen matala humusjärvi, jonka pinta-ala on 72 ha. Poikeljärven vedenlaatu on samankaltainen kuin Poosjärven, mutta ravinnepitoisuus on hieman alempi. Poikeljärveen on istutettu vv. 1994-1998 n. 2 000 kpl kesänvanhaa kuhanpoikasta vuodessa ja yksi samansuuruinen erä vuonna 2009. Järvisiikaa on istutettu sekä kesänvanhoina että vastakuoriutuneina (2 200 ja 65 000 kpl) vuonna 2003. Järvessä on pyynnin kestävä jokirapukanta, jota paikalliset asukkaat ja mökkiläiset hyödyntävät.

Siika- ja kuhaistutusten tuloksellisuudesta ei ole tutkittua tietoa, mutta paikallisten kalastajien mukaan kumpaakin lajia on saatu heikosti saaliiksi. Kuhan menestyminen pienvesissä on aina arvoituksellista, mutta mahdollista. Istutukset tulisi tehdä mahdollisimman suurilla poikasilla (>8 cm) ja aikaisin syksyllä, jolloin kasvua talvea varten vielä muodostuu. Poikeljärveen voisi koemielessä istuttaa 2-3 syksynä elo-syyskuussa 200-500 kpl suurikokoisia kesänvanhoja kuhanpoikasia ja seurata niiden menestymistä koekalastuksin yleiskatsausverkoilla. Siian kohdalla kannattaisi yrittää istuttaa peledsiikaa, joka menestyy paremmin pienvesistöissä ja on nopeakasvuisempi perinteiseen planktonsiikaan verrattuna. Kahtena syksynä peräkkäin voidaan istuttaa 200-300 kesänvanhaa peledsiikaa. Kolme/neljä-vuotiaana peledsiika on yleensä pyyntikokoista, keskimäärin 400-600 g painoista.

Poikeljärvestä pyydetään mökkiläisten toimesta jokirapua. On erittäin tärkeää, että järven jokirapukanta on tarkan suojelun kohteena ja sen pyynnistä tehdään tarkat ohjeet ravustajille. Täplärapua ei saa missään tapauksessa istuttaa järveen eikä pyyntiin saa käyttää mertoja, joilla on pyydetty täplärapua muualla. Merrat pitää desinfioida riittävällä huolellisuudella, jos niitä tuodaan pyyntiin muualta. Jokirapuja kannattaa lähettää EVIRA:n tutkittavaksi mahdollisen ruton poissulkemiseksi. Samalla selviää myös muut rapujen sairaudet. Mikäli rapujen keskikoko pienenee ja kanta runsastuu, ruton mahdollisuus kasvaa. Pyyntin pitää olla riittävän tehokasta terveen kannan ylläpitämiseksi.

7.4 Uksjärvi

Uksjärvi on myös matala humusjärvi, jonka pinta-ala on 110 ha. Uksjärven vedenlaatu on ravinteikas ja alusvedessä esiintyy happivajetta talvisin ja loppukesällä. Uksjärvellä toimii Uksjärven järvenhoitoyhdistys, joka on toteuttanut erilaisia hoitotoimia järven virkistyskäytön parantamiseksi.

Uksjärvestä laskevan Myllyojan luusuaan on rakennettu pohjapato, jolla on onnistuttu ylläpitämään järven normaali korkeus sitten 1940-luvun pinnanlaskun jälkeen. Järven pinnankorkeuden nostaminen on eräs suunnittelun kohteena olleista hoitotoimista järven tilan parantamiseksi.

Uksjärvessä on suoritettu koekalastuksia vuonna 2009 Nordic-yleiskatsausverkoilla. Verkko kohtainen kokonaisuus oli n. 2,5 kg mikä luokittelee Uksjärven rehevöityneeksi järveksi. Saaliiksi saatiin seuraavat lajit; särki, ahven, lahna, kiiski, sorva ja hauki. Särjen osuus kokonaisbiomassasta oli noin puolet ja ahvenen kolmannes. Kalasto koostui pääosin pienikokoisista yksilöistä ja erityisesti kalaravintoa syövien ahventen osuus oli pieni.

Mahdollisista kalaston hoitoon ja virkistyskäytön parantamiseen tähtäävistä menetelmistä on tehty jo yksi, pinnankorkeuden nosto pohjapadolla. Muita menetelmiä ovat vesikasvillisuuden poisto ja hoitokalastukset. Ennen muiden hoitomenetelmien toteuttamista on tärkeää selvittää ulkoisen kuormituksen osuus ja sen eliminoiminen. Kun ulkoinen kuormitus saadaan kuriin, voidaan olettaa poistokalastuksilla olevan merkitystä ravinteiden vähenemiseen. Kalastosta puuttuu selvästi petokaloja (hauki, isokokoinen ahven, kuha?), jolloin se ei itse tasapainota kannan rakennetta. Siian istutusta ei kannata harkita ennen kuin rehevyytaso saadaan alenemaan. Kukan istutus joko suurikokoisilla (>8 cm) kesänvanhoilla poikasilla tai siirtämällä (Isojärvi) 2-3-vuotiaita kaloja voisi antaa mainittavaa tulosta. Haukikantaa voidaan vahvistaa kesänvanhoilla poikasilla.

Ensisijainen toimenpide on selvittää ulkoisen kuormituksen osuus ja tehdä sitä estäviä toimenpiteitä valuma-alueella. Selvityksen jälkeen voidaan arvioida kalastoon ja vesiympäristöön tehtävien hoitotoimien laajuus ja mahdollisuus.

7.5 Lauttijärvi

Lauttijärvi on erittäin matala (1 m) ja vesikasvillisuuden peittämä humusjärvi. Järven virkistyskäyttöä vaikeuttaa mataluuden lisäksi ilmaversoisten (järvikaisla, järvikorte, järviruoko) vesikasvien muodostamat tiheät saarekkeet. Loppukesällä järvessä liikkuminen on hankalaa. Lauttijärvessä on tehty koekalastuksia Heitonnevan velvoitetarkkailun yhteydessä vuosina 2010 ja 2013. Saaliskaloina esiintyivät ahven, hauki, lahna, särki ja kiiski. Lauttijärvessä harrastetaan aktiivisesti vesilintujen metsästäystä. Kalastuksen harrastus on vähäistä.

Lauttijärveen ei kannata istuttaa siikaa tai kuhaa. Ainoastaan karpin istuttaminen voisi olla järkevää. Järven mataluuden vuoksi kalaston hoitotoimenpiteenä lienee ainoastaan ruoppaus ja vesikasvillisuuden poisto.

7.6 Vähäjärvi

Vähäjärvi (63 ha) saa vetensä Lauttijärven läpivirtauksesta ja on sen tapaan matala ja ravinteikas humusvesi. Vähäjärvellä on kuitenkin avointa vettä eikä kasvillisuudesta ole Lauttijärven tapaista haittaa virkistyskäytölle. Veden vähäisyys rajoittaa kalaston hoidon ja karppi lienee ainoa järkevä istukas.

7.7 Kivijärvi

Kivijärvi (53 ha) on luonnonkaunis ja kivikkoinen matala järvi. Vedenlaatu on matalalle humusjärvelle tyypillinen. Veden vaihtuvuus on runsas, sillä Poosjoki laskee Kivijärven läpi.

7.8 Haapijärvi

Haapijärvi on alueen pienimpiä järviä (26 ha). Se on myös matala (2.3 m), ravinteikas ja humuspitoinen. Haapijärvi laskee Lampinjärven kautta Lampinjokeen. Haapijärvessä on Poikeljärven tapaan pyydettävä jokirapukanta, jota tulee erittäin huolella hoitaa.

7.9 Lampinjärvi

Lampin järven pinta-ala on 82 ha ja se laskee vetensä Lampinjokeen. Lampinjärvi on matala ja rannoiltaan melko kivikkoinen humusvesi. Järven rannalla on leirikeskus ja kymmenkunta venettä. Kalastus lienee vähäistä ja pääosin veneitä käytetään vesilintujen metsästykseseen.

7.10 Arvejärvi

Arvejärvi (16 ha) on matala ja kivikkoinen järvi, joka sijaitsee Merikarvian itäpuolella laajojen suoalueiden ympäröimänä. Järven virkistysarvo on vähäinen lukuun ottamatta vesilintujen metsästystä. Vedenlaatu on huono, johtuen vähävetisyydestä sekä soilta ja turvetuotantoalueilta tulevasta happamista ja humuspitoisista valumavesistä. Vedenlaatua on seurattu tietävästi ja ainoastaan vuonna 1980, jolloin vesi oli hapanta ja runsasravinteista sekä erittäin ruskeaa. Arvejärven kalataloudelliseen parantamiseen ei kannattane satsata varoja. Veden laadun selvittäminen voisi olla mielekästä kolmen vuosikymmenen jälkeen.

Taulukko 13. Järvialueiden toimenpidesuunnitelmat.

Tavoitteet	Toimenpiteet	Seuranta	Toteuttaja
Järvien veden laatu paranee	Valuma-alueiden kunnostus Turvetuotantoa supistetaan Hoitokalastukset	Säännöllinen vesinäytteenotto Koekalastukset	Kalastusalue Järvien toimintayhdistykset
Järvien kalasto on tasapainoinen	Hoitokalastukset Kalastuksen järjestely	Saaliskirjanpito Tiedustelut	Järvien toimintayhdistykset
Kalakannan monipuolistaminen	Siika- ja kuhaistutukset	Saaliskirjanpito Tiedustelut	Kalastusalue Järvien toimintayhdistykset
Virkistyskäytön parantaminen	Järviympäristön hoito Leiriytymispaikkojen rakentaminen	Lupatilastot Saalistiedustelut	Metsähallitus Järvien toimintayhdistykset

Kuva 14. Järvialueiden hoitoon kannattaa panostaa. (Kuva: Mikael Laine - Tmi ML-Foto)

8 Suunnittelualue III – Joet

8.1 Jokivesistöt

Merikarvian kalastusalueella virtaa viisi varsinaista mereen laskevaa jokiuomaa; Merikarvianjoki, Eteläjoki, Pohjanjoki, Kasalanjoki ja Trolssin joki. Muut virtavedet ovat lähinnä soilta laskevia pikkupuroja tai oja. Jokien yhteinen kalastonhoidon kohde on meritaimenen lisääntymisalueiden parantaminen. Samalla jokia pyritään kunnostamaan niin, että taimenen nousu mahdollisimman pitkälle ylös on esteetöntä ja poikasten viihtyvyys koskialueilla paranee. Ongelmia tehtyjen perkauksien lisäksi tuo veden laatu. Jokien vesi on humuspitoista ja pienemmissä virtavesissä ongelmia aiheuttaa ajoittain vähävetisyys. Suurempiin jokiin on tehty joitakin kunnostuksia ja hankkeet ovat koskeneet aina yhtä virtavettä kerrallaan. Hankkeiden taustalla ovat olleet muut tahot ja kalastusalueen rooli on ollut niissä vähäinen. Merikarvianjoesta on tekeillä syksyn 2013 aikana Merikarvian kunnan johtama ja Ely-keskuksen rahoittama käyttö- ja hoitosuunnitelma, joka liitetään kalastusalueen KHS:aan omana osionaan. Etelä- ja Pohjajoen virtavesikohtaiset suunnitelmat ovat myös ajankohtaisia hankkeita ja pyrkimyksenä yhdessä A. Ahlström Kiinteistöt Oy:n kanssa on laatia jokikohtaiset käyttö- ja hoitosuunnitelmat tämän laadittavan suunnitelman voimassaoloaikana. Kasalanjoen ja Trolssinjoen sopivuus taimenen kotiuttamiseen selvitetään ja käyttö- ja hoitosuunnitelmat laaditaan viimeistään seuraavan KHS:an päivityksen yhteydessä.

Jokien taimenkannan hoitosuunnitelmassa on syytä selvittää Karvianjoen taimenen alkuperä, ja sen mahdollisen perimän käyttäminen istutuksissa. Selvitys voidaan tehdä yhteistyössä Karvianjoen ympäristössä toimivien kalastusalueiden kanssa. DNA-näytteistä pyritään saamaan selville kannan mahdollinen vaelluskäyttäytyminen mereen.

8.2 Merikarvianjoki

Merikarvianjokeen on tekeillä oma käyttö- ja hoitosuunnitelma vuoden 2013 loppuun mennessä, joka liitetään kalastusalueen kokonaissuunnitelmaan. Kolmen kalastuskunnan perustama Kalakierros vastaa joen kalastuksen järjestelystä ja lupamyynnistä. Tulot käytetään kokonaisuudessaan joen kalaistutuksiin ja lajeina ovat pääasiassa kirjolohi, taimen ja harjus. Varsinais-Suomen Ely-keskus suosittelee Merikarvianjokeen istutettavaksi 1-vuotiaita taimenia 2- tai 3-vuotiaiden sijasta, joiden voidaan olettaa jäävän jokeen talvehtimaan. Joen taimenkantaa voidaan vahvistaa myös mätirasioilla, joita asetetaan kevättalvella sopiviin virtapaikkoihin. Paikkojen valinnassa pitää huomioida suojapaikkojen läheisyys kuoriutuville poikasille sekä jäiden sulamisen aiheuttamat vahingot. Mädin on oltava mahdollisimman läheistä kantaa (Isojoki) tai peräisin jokeen mereltä nousevista emokaloista. Kalastusalueen rooli istutuksissa voisi olla juuri mätirasioiden hankinta. Mädin hankinnan omavaraisuutta edesauttaisi oma hautomo, joka on tulevaisuuden keskeinen hanke. Siten voitaisiin hyödyntää joen omaa taimenkantaa mädin hankinnassa.

Merikarvianjoen jokirapukannasta ei ole tarkkaa tietoa, mutta se tulee ottaa huomioon joen hoitosuunnitelmassa. Rapukannan tilaa voidaan seurata koeravustuksin ja kantaa vahvistaa istutuksin. Alueen muiden jokien rapukantaa voidaan hyödyntää siirtämällä niistä tuki-istutuksia Merikarvianjokeen ja sen haarajokiin.

8.3 Eteläjoki

Eteläjoki saa alkunsa Inhottujärvestä ensin Oravajoen kautta ja muuttuen sen jälkeen Noormarkunjoeksi. Jokea säännöstellään vesivoiman lähteenä ja Noormarkun keskustassa Makkarakoskessa on A. Ahlström Kiinteistöt Oy:n voimalaitos. Vuoden 2013 aikana voimalaitokselle rakennettiin kalatie. Eteläjoessa on myös Sahakosken voimalaitos. Noormarkunjoen Myllykoski on rauhoitettu koskiensuojelulla.

Eteläjoella ongelmia aiheuttavat suuret veden virtauksen vaihtelut, veden sameus ja leväkukinnat. Kalojen nousun estyminen on osin hoidettu Noormarkun voimalaitokselle rakennetulla kalatiellä. Sahakoskessa on pohjapato, josta kalat tiettävästi pääsevät nousemaan. Inhottujärvestä Oravajoen luusuassa on kalojen nousua haittaava säännöstelypato.

Eteläjokeen on istutettu taimenta ja tiettävästi harjasta. Kalatien toimivuutta seurataan ja muutaman taimenistukkaan tiedetään jo kulkeneen kalatielle.

Joens koskien kunnostuksesta on ollut tekeillä suunnitelma, mutta käytännön toimenpiteisiin ei ole sittemmin ryhdytty. Koskien kunnostuksella on tärkeä merkitys erityisesti taimenen luontaisen lisääntymisen edellytyksenä. Samalla kalatien merkitys nousee tuntuvasti.

Joens jokirapukanta on tiettävästi kärsinyt rapurutosta ja ensisijainen tavoite on selvittää rapukannan tila ja ryhtyä toimenpiteisiin rapukannan elvyttämiseksi.

8.4 Pohjajoki

Pohjajoki saa vetensä Isojärvestä laskevan Salmusojan kautta. Salmusoja laskee kalastusalueen suurimman järven – Poosjärven – kautta Kivijärveen, sitten Lampinjärveen, josta se edelleen virtaa Lampinjokena Isokoskeen jatkuen Pohjajokena aina Keikveden lahdelle saakka. Pohjajoen 11 koskea on kunnostettu vuonna 1995 Karvianjoen vesistön kunnostusohjelmassa ja samalla rakennettiin myös kalaporras Isojärven luusuahan. Alueen Kyläyhdistykset ovat rakentaneet mm. Kitukoskelle laavuja, nuotiopaikkoja sekä käymälätiloja virkistyskäytön parantamiseksi. A. Ahlström Kiinteistöt Oy käynnisti vuoden 2013 aikana ELY-keskuksen myöntämällä varoilla Pohjajoen tutkimushankkeen, jossa selvitetään taimen – ja jokirapukannan tilaa ja elinmahdollisuuksia. Raportti valmistui marraskuussa 2013. Raporttia voidaan hyödyntää jokeen kohdistuvan käyttö- ja hoitosuunnitelman laadinnassa.

Poosjärvestä lähtevä 7 km pituinen Poosjoki kulkee erämaisen metsätaipaleen halki laskien Kivijärveen. Poosjoessa esiintyy tiettävästi taimenta ja se ominaisuuksiltaan sopii erinomaisesti perhokalastukseen. Poosjokea voidaan pitää mahdollisena taimenen elinalueena ja selvittää mätirasioilla tai vastakuoriutuneiden poikasten istutuksilla luontaisen lisääntymisen edellytykset. Ongelmia saattaa aiheuttaa veden kiintoaine- ja humuspitoisuus.

Lampinjoen ja Pohjajoen alueella selvitetään vastakuoriutuneiden poikasten istutuksilla luontaisen lisääntymisen mahdollisuus sekä mahdolliset kunnostuskohteet. Keikvedenlahdella tulisi selvittää kalastajilta jokeen pyrkivien taimenten osuus verkkosaaliissa ja pyrkiä sen mukaan rajoittamaan pyyntiä ajallisesti nousukalojen pääsyn jokeen turvaamiseksi.

Taimenistutukset kannattaa tehdä 1-vuotiailla istukkailla, joilla ei ole vielä vaellusviettiä. Mätirasioiden ja vastakuoriutuneiden poikasten istutusten tuloksia voidaan seurata

sähkökalastuksin elo-syyskuulla. Luontaisen lisääntymisen selvittäminen helpottuu, kun istukkaat ovat eväleikattuja.

8.5 Kasalanjoki

Kasalanjoki saa alkunsa Merikarvian ja Kristiinankaupungin suoalueilta ja vesi on erittäin tummaa ja laadultaan heikkoa. Alueen ongelmana ovat metsä- ja suo-ojitukset sekä ranta-alueiden laidunnus. Kasalanjoki on arvokas luontokohde ja sen jokisuu kuuluu Natura 2000-verkostoon.

Kasalanjoen vedenlaatu asettaa rajoituksia taimenen lisääntymiselle ja viihtyvyydelle ja ensisijainen selvityskohde on vedenlaadun seuraaminen sekä toimenpiteet sen parantamiseksi. Joessa on pyydettyä jokirapukanta ja mahdollisen kannan elvyttäminen on tärkeä hoitotoimenpide. Monin paikoin joki on perattu ja kivet nostettu rantapenkoille. Asettamalla jokeen kiviä tai reikätiiliä saadaan luotua ravuille lisää suojapaikkoja.

Arvokkaan jokisuun tilan parantaminen on rapukannan ohella yksi hoidon kohde ja kalastusalueen rooli on olla mukana Natura-alueen käyttö- ja hoitosuunnitelman laatimisessa.

8.6 Trolssinjoki

Trolssinjoki saa vetensä laajojen soiden valuma-alueelta. Valuma-alue on peltovaltaista ja osa vesistä tulee turvetuotantoalueelta. Vesi on erittäin tummaa ja humuspitoista ja suoalueen valumavedet laskevat tulva-aikoina veden happamuustasoa. Jokivarressa on myös laidunnusta.

Trolssinjoen rapukannasta ei ole tarkkaa tietoa. Joessa on jonkin verran osin perattuja koskia ja sopivaa kivetystä on riittävästi. Rapukannan elvyttäminen on lähes ainoa hoitotoimenpide koskipaikkojen ennallistamisen lisäksi. Veden vähyys ja heikko laatu rajoittaa taimenen elinmahdollisuuksia joessa.

Joen vedenlaatua kannattaa seurata erityisesti runsaiden valumien aikana sekä kesällä veden ollessa lämmintä. Vedenlaadun perusteella voidaan tehdä tarvittavia kunnostus- ja hoitotoimenpiteitä.

Taulukko 14. Jokialueiden toimenpidesuunnitelmat.

Tavoitteet	Toimenpiteet	Seuranta	Toteuttaja
Taimenen elinalueiden parantaminen	Koskialueiden kunnostukset Mätirasiaistutukset	Sähkökalastukset	Kalastusalue ELY-keskus Kalakierros
Jokirapukannan elinalueiden parantaminen	Pohjakivetyksen lisääminen Täpläravun istutuskielto	Koeravustukset	Kalastusalue Osakaskunnat
Jokien ja purojen vedenlaadun parantaminen	Valuma-alueiden kunnostus Turvetuotannon supistaminen	Vesinäytteet	Ely-keskus Kalastusalue

LÄHTEET

Kartat: Google Maps, Kansalaisen Karttapaikka

Kalastusasetus 14.11.2013/806, 04.04.2012/158

Kalastuslaki 16.4.1982/286, 31.8.2001/756.

Maa- ja metsätalousministeriö, Vesiviljelyn kansallinen sijainninhajausuunnitelma – luonnos 11.01.2013. Saatavissa:http://www.mmm.fi/attachments/kalariistajaporot/lausuntopyynnnot/6E3Tm6zDH/Vesiviljelyn_kansallinen_sijainninhajausuunnitelma_110113.pdf Viitattu 26.2.2013

MTT: Kotimaisen kirjolohen ympäristövaikutus on pienentynyt viidenneksellä. Saatavissa: <https://portal.mtt.fi/portal/page/portal/mtt/mtt/ajankohtaista/Uutisarkisto/2012/Kotimaisen%20kirjolohen%20ymparistovaikutus%20on%20pienentynyt%20viidenneksella> Viitattu 26.2.2013

Suomen Ympäristökeskus, 2000. Tutkimus kalankasvatuksen ympäristöohjauksesta – Nykytila ja kehitysnäkymiä. Saatavissa: <http://www.ymparisto.fi/download.asp?contentid=22031> Viitattu 26.2.2013

Järviwiki-internetsivusto. Saatavissa: <http://www.jarviwiki.fi/wiki/Etusivu> Viitattu 28.2.2013.

Kalatalouden keskusliitto, Vapaa-ajankalastuksen lupajärjestelmä. Viitattu 28.2.2013 <http://www.ahven.net/suomi/kalastusluvut.php>

Koivunen, S., Nukki, H., Salokangas, S. Satakunnan Vesistöt – Käyttö, ja kunnostustarpeet. Pyhäjärvi-instituutti 2006. Viitattu 4.3.2013. Saatavissa: <http://www.ymparisto.fi/download.asp?contentid=49454>

Lounais-Suomen Ympäristökeskus, Merikarvian Natura2000-alueet. Saatavissa: <http://www.ymparisto.fi/default.asp?contentid=14945&lan=fi> Viitattu 28.2.2013

Maa- ja metsätalousvaliokunnan mietintö 35/2010 vp, 2011. Viitattu 28.2.2013. http://www.eduskunta.fi/faktatmp/utatmp/akxtmp/mmmvm_35_2010_p.shtml

Oravainen, Reijo 2005. Luvian, Porin ja Merikarvian edustan merialue. Teoksessa: Sarvala, M. & Sarvala, J. (toim.) Miten voit, Selkämeri? Ympäristön tila Lounais-Suomessa 4. Lounais-Suomen ympäristökeskus. Turku. S. 85-97. Viitattu 28.2.2013. Saatavissa: <http://www.ymparisto.fi/download.asp?contentid=36691>

Paloheimo, A., Pyhäjärvi-instituutti 2007. Satavesi – Oman vesistön seuranta satakunnassa –seurantaraportti. Viitattu 4.3.2013.

Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos, Kalavarat www-sivu. Viitattu 28.2.2013, saatavissa: <http://www.rktl.fi/kala/kalavarat/>

Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos, Merimetson ravinto Saaristo- ja Selkämerellä vuonna 2010 – 2012 www-sivu. Viitattu 28.2.2013. Saatavissa:http://www.rktl.fi/kala/itameritutkimukset/harmaahylje_merimetso_kalastus/merimetson_ravinto_kalastovaikutukset/merimetson_ravinto_saaristo.html

Salmi, Maikola, Auvinen & Raitaniemi, RKTL - Merimetson ravinto Selkä- ja Saaristomerellä v.2012 – alustavia tuloksia –esitys merimetsoneuvottelukunnan kokouksessa 26.10.2012

Salmi, Juhani. A, RKTL, suullinen tiedonanto Varsinais-Suomen hylje- ja merimetsoneuvottelukunnan kokouksessa 26.10.2012

Satakunnan kalatalouskeskus, 1993. Merikarvian kalastusalueen käyttö- ja hoitosuunnitelma. Viitattu 26.2.2013.

Seppänen, E. Toivonen A-L, Kurkilahti, M, Moilanen, P, Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos 2011. Suomi kalastaa 2009 – Kalastusrasitus kalastusalueilla, Riista- ja kalatalous tutkimuksia ja selvityksiä 1/2011. Viitattu 24.2.2011 http://www.rktl.fi/www/uploads/pdf/uudet%20julkaisut/tutkimuksia_selvityksia_1_2011.pdf

Suomen Ammattikalastajaliitto, 2012. Tiedote: "WWF on menettänyt uskottavuutensa". Viitattu 28.2.2013. Saatavissa: <http://www.sakl.fi/index.php/fi/ajankohtaista/485-puheenjohtaja-wwf-on-menettanyt-uskottavuutensa>

Suomen Ympäristökeskus, 2011. Merimetsokanta kasvoi lähes neljänneksellä-tiedote. Viitattu 28.2.2013. Saatavissa: <http://www.ymparisto.fi/default.asp?contentid=390501&lan=fi>

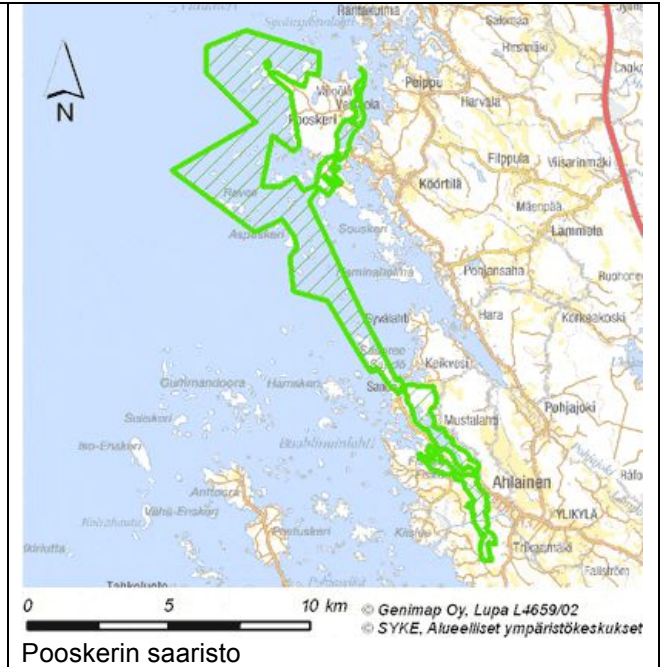
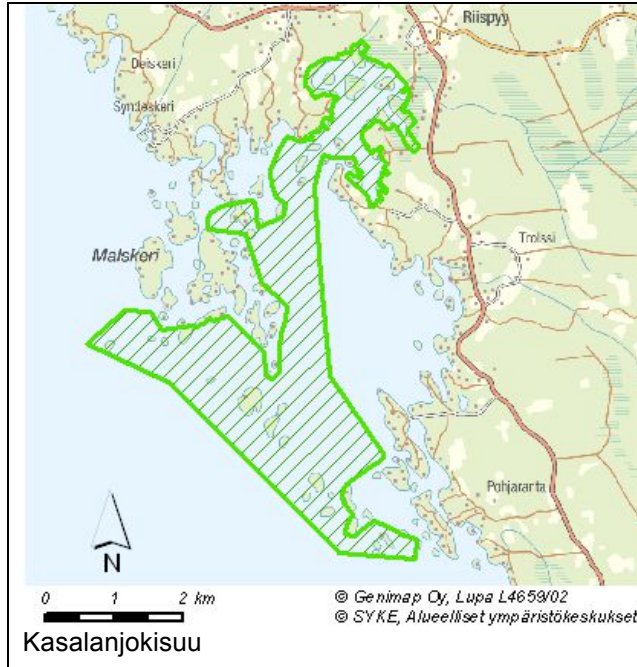
Suomen Ympäristökeskus, 2012. Selkämeri www-sivu. Viitattu 26.2.2013. Saatavissa: <http://www.ymparisto.fi/default.asp?contentid=99505>

Söderkultalahti, Pirkko. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos. Ammattikalastuksen saalistilat 1988-2011 ja ammattikalastajatilat 1996-2011. Viitattu 28.2.2013.

Varsinais-Suomen ELY-keskus, Y-vastuualue. Kalankasvatustiedot koonnut ja toimittanut Hannu Kallioniemi, 2012.

LIITE1: Luonnonsuojelu-, ja rauhoitusalueet Merikarvian kalastusalueella

Natura2000-alueet

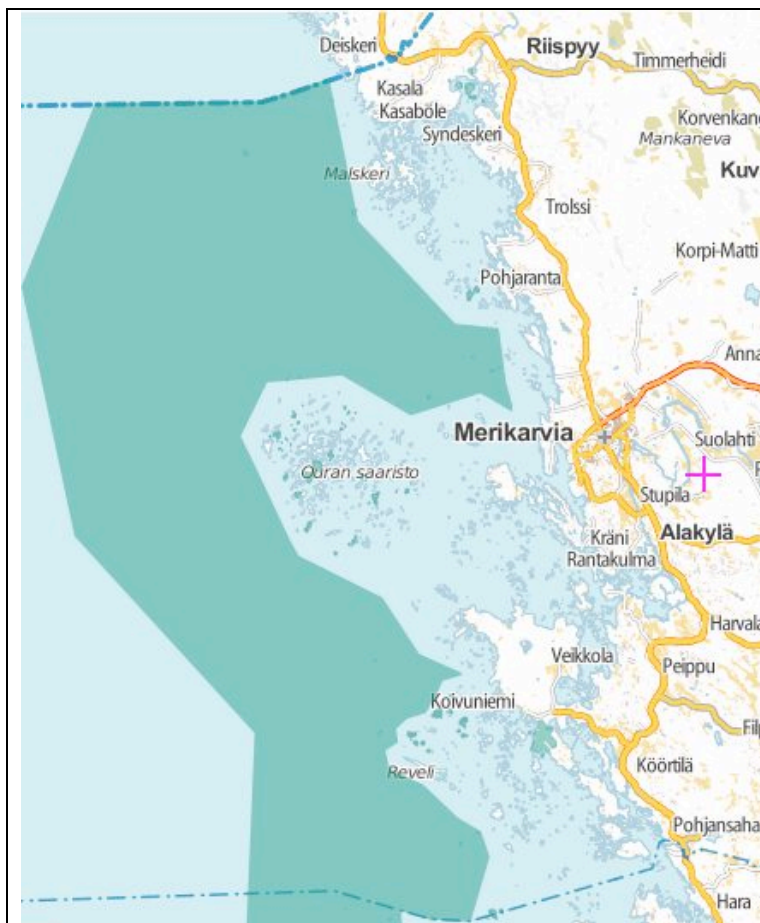

Alue	Pinta-ala	Kuvaus	Suojelutilanne
Kasalanjokisuus	1061 ha	<p>Alue muodostaa edustavan vyöhykkeisen kokonaisuuden lähes puuttomasta ulkosaaristosta mataliin rannikon suojaisiin lahtiin. Kasalanjokisuus on sokkeloinen ja saarikas sisälahti, johon laskeva Kasalanjoki on valuma-alueeltaan varsin pieni. Lahden rannoilla on monin paikoin erittäin hyvin nähtävissä maankohoamisrannikon kasvillisuusvyöhykkeet rantaniityistä leppävyöhykkeen kautta kuusivaltaiseen metsään. Kasalanjoen suosa, sen laskiessa Riispyynlahteen on leveä, mutta uoma on kasvittunut voimakkaasti. Vesi virtaa hitaasti useita kapeita uomia pitkin. Rantaviivaa on vaikea määritellä.</p> <p>Useat lahden saarista kuten Svartgrund, Trinkrunni ja Ristikarit ovat reheviä, kasvavia saaria. Lankoslahden saaret ovat matalia ja lähes puuttomia luotoja ja kareja.</p> <p>Pohjarannan saaristo on rakentamaton, pääasiassa puuttomista tai vähäpuustoisista kareista, luodoista ja vähän korkeammistakin pikkusaarista muodostunut ulkosaaristomainen kokonaisuus mantereen tuntumassa. Pohjarannasta Malskeriin ulottuu laaja saaristoalue, jossa on puuttomia ja vähäpuustoisia saaria ja kareja. Iso-Sanskeri on alueen suurin saari. Eteläosat ovat avaraa kalliota tai kallioselkien välissä olevia tervaleppärantaisia kosteikkoja. Länsiranta on metsäistä ja rakennettua kalliota. Pohjoispää on kumpuilevaa kuivaa nummea, jonka kattaa iäkäs kataja. Itäranta on kosteampaa tervaleppä- ja niityrantaa. Kasvillisuudeltaan se on Merikarvian runsaslajisin saari. Faarinkarit ovat pienehköjä osin lehtipuustoisia osin katajikkoisia tai nummimaisia korkeahkoja pikkusaaria.</p>	<p>Valtio on hankkinut luonnonsuojelutarkoituksiin muutaman saaren Kasalanjokisuusta, mutta suojelualuetta ei ole vielä perustettu. Muuten alueen suojelu on toteuttamatta.</p> <p>SCI-tyyppin suojelualue, joka toteutetaan luonnonsuojelu-, vesi- ja rakennuslailla.</p>
Oursan saaristo	3073 ha	<p>Ourat on ainutlaatuinen saaristo avomeren tuntumassa. Se on biologisesti ja maisemallisesti poikkeuksellisen merkittävä. Saariryhmä koostuu sadoista, ulkomeren ääressä olevista vähäpuustoisista tai puuttomista saarista ja luodoista. Aluetta peittää hyvin lohkareinen moreenikerros, minkä vuoksi saaristo on lähes kauttaaltaan louhikko..</p> <p>Vesikasvillisuuden osalta erittäin arvokkaita alueita ovat Saunaviikki ja sen eteläpuolella oleva lahti sekä saariston pohjoisosat.</p> <p>Vesialueen eläimistön erikoisuuksiin kuuluu alueellisesti uhanalainen harjus.</p>	<p>Osia alueesta on ostettu valtiolle suojelutarkoituksiin, mutta suojelualuetta ei ole vielä perustettu.</p> <p>Alue kuuluu suurimmaksi osaksi rantojensuojeluohjelmaan. Seutukaavassa alue kuuluu kokonaan suojelualueisiin.</p> <p>SCI-tyyppin suojelualue. Alue toteutetaan luonnonsuojelulla, vesilailla tai rakennuslailla.</p>

<p>Pooskerin saaristo</p>	<p>3151 ha</p>	<p>Alueeseen kuuluva ulkosaaristo ja Saanteen harju ovat lähes kauttaaltaan moreeni- tai hiekkakerrosten peittämiä. Alueella on myös hiekkapohjaisia matalikkoja. Alueeseen kuuluu myös matalia merenlahtia, joista Mustalahti on kuroutunut lähes irti merestä, sekä Ahlaistenjoen suistoalue. Kohde muodostaa näin vyöhykkeisyyden ulkosaariston puuttomista luodoista mantereen suojaisiin lahtiin.</p> <p>Ahlaistenjokisuu on monimuotoinen mereen laskevan Karvianjoen eteläisen bifurkaatiohaaran pienehköalainen suisto. Siihen liittyvä sekä suistosta että merestä lähes irtikuroutunut Mustalahti, järvimäinen kokonaisuus.</p> <p>Suiston ja Mustalahden vesikasvillisuus on rikasta ja monipuolista koostuen lukuisista vaateliaista lajeista. Aluetta voidaan luonnehtia runsasravinteiseksi, mutta ei liikaantuneeksi. Pohjan pehmentyminen näkyy ilmaversoiskasvillisuuden runsastumisena, matalien lahtien umpeutumisenä ja pohjaruusukekasvien niukkuutena. Kasvillisuuteen kuuluu joukko harvinaisia vesikasveja, kuten otalehtivita, pahapatki ja pyörösätkin, jotka yhdessä eräiden murtovesilajien kanssa luonnehtivat laajoja alueita. Tällaisen poikkeuksellisen kasvillisuuden synty kytkeytyy makeanveden ja vähäsuolaisen murtoveden vaihtumisvyöhykkeen erikoisiin luonnonolosuhteisiin. Erityisesti pahapatki kasvustot kaukana vesialueilla ovat merkittävät.</p> <p>Mustalahden ja Ahlaistenjoen kasvillisuus eroavat toisistaan jonkin verran. Molempia luonnehtii tosin järvikaisla-lumme-uistinviita-ahvenvitavaltaiset kasvillisuusyhdyksunnat, mutta vedenalaiskasvillisuudessa on eroja. Jokisuiston yhdyskunnissa on mukana murtovesilajistoa.</p> <p>Reveli on samaan harjuksoon kuuluva kaukana ulkomerellä oleva moreenin peittämä lohkareinen saari, joka kohoaa vain alle kymmenen metriä merenpinnan yläpuolelle. Muu osa Köörtilän saaristoa on myös luonnontilaista ja se koostuu lukuisista kallioisista ja louhikkoisista lähes puuttomista ulkosaarista</p> <p>Pooskerinlahti on matala, kirkasvetinen, rehevä ja suojainen flada. Pooskerin luoteisosassa oleva Isäntäviikin alue muodostuu soraisista saarista, matalista, ruovikoituvista lahdista Pitkäkari on harjupohjainen laaja puustoinen ja matalarantainen saari. Koillispää on osin kallioista vanhaa mäntyä kasvavaa katajikko. Pooskerin saariston pohjoisimmassa osassa sijaitsevat Peipunkarit ovat matalia, laakeita hiekkarantaisia lohkaresaaria. Hauruvalleilla on erittäin rehevä tyypikasvillisuus.</p>	<p>Pooskerin länsiosa, Reveli ja Saantee sekä osia Ahlaistenjoen suistosta on luonnonsuojelualueena. Valtiolle on hankittu pieniä alueita luonnonsuojelutarkoituksiin, mutta suojelualueita ei ole perustettu.</p> <p>Pohjoisosan saaristoalue ja Saantee kuuluvat rantojensuojeluohjelmaan.</p> <p>Mustalahti ja Ahlaistenjokisuun alue kuuluvat lintuvesien suojeluohjelmaan.</p> <p>Alue kuuluu lähes kokonaan seutukaavan SL- tai S-alueisiin ja Saanteen harju ah-alueeseen.</p> <p>SCI ja SPA-tyyppin suojelualue. Alueen suojelu toteutetaan osin luonnonsuojelulaille osin vesilaille ja rakennuslaille.</p>
---------------------------	----------------	---	--

Selkämeren kansallispuisto

Selkämeren kansallispuiston vesialueet (n. 200 km²)
Merikarvialla

Alue: Länsi-Suomi, Satakunta ja Varsinais-Suomi Kustavista Merikarvialle. Pinta-ala 912 km², josta maata 15 km². Prustettu 2011. Aluetta hoitaa Metsähallitus.

Kansallispuistosta 98 % on vedenpinnan alla. Puiston merkitys vedenalaisen luonnon suojelussa on siten erityisen suuri. Eteläinen ja pohjoinen lajisto kohtaavat alueella, mikä nostaa sen arvoa ilmastomuutoksen vaikutuksien seurannassa. Myös alueen linnusto on rikas ja monet muuttolinnut ovat mieltyneet levähtämään puiston maisemissa. Kansallispuisto koostuu luonnonmaantieteellisesti toisistaan eroavista alueista: Ouran, Gummandooran ja Pooskerin saaristoista, Preiviikinlahdesta sekä Luvian, Rauman, Uudenkaupungin ja Seksmiilarin saaristoista.

Selkämeren Kansallispuistoon Merikarvialla kuuluu lähinnä valtion omistamia saaria (Kasalan, Ouran saariston, Pooskerin saariston ja Salttöön) sekä vesialueita. Kansallispuiston info-opasteet sijaitsevat Krookan satamassa, Mericampingillä ja Kasalan kalasatamassa.

Merikarvian edustan rauhoitusalueet ja -ajat

Rauhoitusajat 2012-2016

■:Valtion kalaväylällä ei saa kalastaa seisovilla pyydyksillä (rysät, verkot, katiskat...)

■:Laajennetulla alueella ei saa kalastaa seisovilla pyydyksillä (rysät, verkot, katiskat...)
1.4 -31.5 eikä 1.8 -31.10 välisinä aikoina

